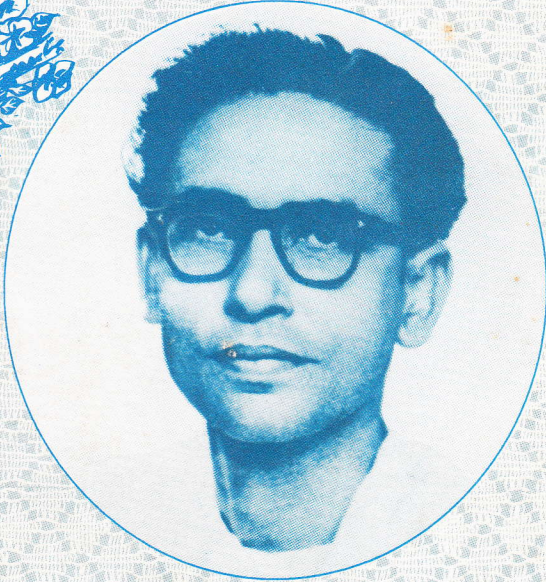

கவிச்சித்தரின்

வைகறைப்புள் வாணிதாசன்

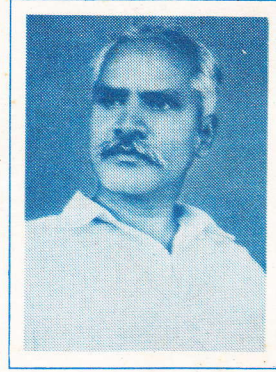
க.வா. இளம்வழுதி

வெளியீடு :

கலை, பண்பாட்டுத் துறை
புதுச்சேரி

கவிச்சித்தர் க.பொ. இளம்வழுதி

இயற்பெயர் .. பாலசுப்ரமணியன்
 பெற்றோர் .. திரு வே. பொன்னுசாமி
 திருமதி தனபாக்கியம்
 பிறந்த ஊர் .. புதுவை மாநிலம்,
 மண்ணாடிப்பட்டு
 கொம்பூன்,
 திருபுவனையை அடுத்த
 கலிதீர்த்தாள் குப்பம்

பிறந்த நாள் .. 6 - 1 - 1936

மனைத்துணை .. திருமதி கலைவாணி

மழலையர் .. இளந்திரையன் - இளம்பரிதி இளமதி - இளந்தென்றல்

பெயர்க்காரணம் .. "உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்" என்ற புறநானூற்றுப் பாடலால் ஈர்க்கப்பட்டமை

நூல்கள் .. 15-க்கும் மேற்பட்டவை

பரிசுகள் .. சிவப்பு நிலா - காப்பியம் சிவப்புச் சிந்தனைகள்,
 தமிழ்நாடு அரசின் சிறந்த கவிதை நூல் பரிசு,
 வேர்கள் - புதுவை அரசின் கம்பன் புகழ்
 இலக்கியப் பரிசு

கவிதைகள் வெளியான ஏடுகள் .. "அண்ணாவின் திராவிட நாடு முதல் ஈரோட்டுப் பாதை ஈறாக 25-க்கும் மேற்பட்ட இதழ்கள்

நடத்திய இதழ்கள் .. கலம்பகம், உலா போன்றவை

தொண்டு .. கவிதைப் பயிர் செழிக்க வந்த காவிரி நீர் வளரும் கவிஞர்களை வளர்த்தல் - வளர்ந்தவர்களைப் போற்றல்

வட்டார வளர்ச்சி அதிகாரியாயிருந்து ஓய்வு பெற்றவர் தமிழ்த் தொண்டைத் தொடர்ந்து ஆற்றி வருபவர்.

அச்சிட்டோர்

எழுதுபொருள் மற்றும் அச்சத்துறை
 புதுவை-9

கவிச்சித்தரின்
வைகறைப்புள் வாணிதாசன்

ஊருக்கே உழைப்பதுவும் ஊர்வாழும் மக்கள்
உயர்வுக்கே உழைப்பதுவும் நற்கவிஞர் வாழ்க்கை!

- கவிஞரேறு வாணிதாசன்.

க.பொ. இளம்வழுதி
கடலூர் மாவட்டத்
தமிழ் வளர்ச்சி இயக்கம்
கடலூர்-607 001.

புதுவை அரசு
கலை, பண்பாட்டுத்துறை,
குபேர் (கடற்கரைச்) சாலை,
புதுச்சேரி- 605 001.

நூற் குறிப்பு

- நூல் : வைகறைப்புள் வாணிதாசன்
- பொருள் : கவிஞரேறு வாணிதாசனார் வாழ்க்கை வரலாறு
- ஆசிரியர் : கவிச்சித்தர் க.பொ. இளம்வழுதி
- வெளியீடு : கலை, பண்பாட்டுத்துறை இயக்ககம்
குபேர் (கடற்கரைச்) சாலை
புதுச்சேரி - 605 001.
- ஆண்டு : கவிஞரேறு வாணிதாசனார் 83ஆம் ஆண்டு
பிறந்த நாள் விழா வெளியீடு : 26.7.1997
- பக்கம் : 176 + X
- விலை : ரூ 30 = 00
- அச்சிட்டோர் : அரசு அச்சகம்
எழுது பொருள், அச்சத்துறை இயக்ககம்
புதுச்சேரி - 605 009.

ஆர். வி. ஜானகிராமன்,
முதலமைச்சர்,
புதுவை அரசு,
புதுச்சேரி.

வாழ்த்துரை

பாரதியார், பாரதிதாசன், வாணிதாசன்! மூவர் பெயரிலும் ஓர் ஒற்றுமை உள்ளது. அதுதான் பாரதி என்ற சொல். வாணி என்றாலும் பாரதிதானே! இம்மூவரும் புதுவைக்குப் புகழ் சேர்க்கும் வகையில் மொழித் தொண்டும், சமுதாயத் தொண்டும் புரிந்தவர்கள். எனவே தான் புதுவை அரசு அவர்களுக்கு விழா எடுத்துச் சிறப்பிக்கின்றது.

வாணிதாசனார் பிறந்தநாள் விழாக் கொண்டாடும் இவ்வேளையில் அவர் வரலாற்றினை வெளியிடுவது மிகப் பொருத்தம்.

வாணிதாசனார்பால் மிகுந்த ஈடுபாடும் நெருங்கிய தொடர்பும் கொண்ட கவிஞர் க. பொ. இளம்வழுதி, இந்நூலைப் படைத்தளிப்பது கண்டு மகிழ்கிறேன். அரிய செய்திகளைத் தாங்கி வரும் இந்நூல் வாணிதாசனார் வரலாற்றையும் அவர் வாழ்க்கைப்பாங்கினையும் உணர்த்துவதை அறிந்து நூலைப்படைத்த ஆசிரியரை வாழ்த்துகிறேன்.

ஆர். வி. ஜானகிராமன்
முதலமைச்சர்.

வி. எம். சி. சிவக்குமார்,
சட்டப் பேரவைத் தலைவர்,
புதுவை அரசு,
புதுச்சேரி.

அணிந்துரை

விடுதலைக்குயில் பாரதி, புரட்சிக்குயில் பாரதிதாசன், புதுமைக்குயில் வாணிதாசன் இம் மூவரும் புதுவையின் புகழ்க் குயில்கள். இன்னிசை மீட்டி இந்நாட்டினைத் துயிலெழுப்பும் குயில்கள்.

கவிச்சித்தர் க. பொ. இளம்வழுதி கவிஞரேறு வாணிதாசனை வைகறைப்புள்ளாக உருவகப்படுத்துகிறார். மென்மையும், இனிமையும் வாணிதாசனார் தோற்றத்தில் மட்டுமன்றி அவர்தம் கவிதையிலும் இழைகின்றன. எனவே இவ்உருவகம் கவிஞர்க்குச் சாலப் பொருத்தம்.

தொடுவானையும், விடிகாலைப் பொழுதையும், இன்னோசைக் குரலையும் எழிலோவியமாகப் படைத்து உயிரோவியமாக்கும் வாணிதாசன் உண்மையில் ஒரு வைகறைப்புள்ளே! தலைப்பே கவிதையாக உள்ளது. வாணிதாசன் வரலாற்றைக் கூறும் இப்புள்ளின் ஓசையும் கவினோசையாக ஒலிக்கின்றது.

ஆசிரியர் வரலாற்றின் பின்புலத்தில் பல வண்ண ஒவியங்களைத் தீட்டியளித்துள்ளார். ஓர் அழகோவியத்தைக் கண்டுகளிக்கும் உணர்வும் ஓர் இன்னோசையைச் கேட்டுச் சுவைக்கும் மகிழ்வும் இந்நூலில் தோன்றுகின்றன.

ஒரு கவிஞன் இன்னொரு கவிஞன் வரலாற்றை எழுத முனைந்தால் அது வெற்று வரலாறாக அன்றி வரலாற்றைப் புனைந்த காவியமாக அமையும் என்பதற்கு இந்த வைகறைப்புள் வாணிதாசன் வரலாற்று நூல் ஒரு சான்று.

நூலைப் படித்து இன்புறுக! வாணிதாசனார் சிறப்பியல்புகளை அறிந்து உயர்வடைக!

வி. எம். சி. சிவக்குமார்
சட்டப் பேரவைத் தலைவர்.

எஸ். பி. சிவக்குமார்,
கல்வி, கலை பண்பாட்டுத்துறை அமைச்சர்,
புதுவை அரசு,
புதுச்சேரி.

மதிப்புரை

இந்நூல் கவிஞரேறு வாணிதாசன் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பற்றி முதல் நூல். பழகு தமிழில் கவிதை நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. கவிஞரேறு வாணிதாசரின் இலக்கியப்படைப்புகளைப்போலவே அவரது வாழ்க்கை வரலாறும் இலக்கிய நயம் உடையதாகக் காணப்படுகிறது.

கவிஞரேறுவின் வாழ்க்கையில் நடந்த பல்வேறு நிகழ்ச்சித் தொகுப்பு அல்ல இந்நூல். கவிச்சித்தர் க. பொ. இளம்வழுதி தாம் கண்டு, கேட்டு, பார்த்து, உணர்ந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கு உயிர் கொடுத்து உயிரோவியமாய் இக்காவியத்தைப் புனைந்துள்ளார்.

மனித வாழ்க்கையில் கவிஞர்கள் பிறப்பதும், இறப்பதும் இயல்பு. ஆனால் வரலாறு ஆவது என்பது ஒரு சிலரால்தான் முடியும். வாணிதாசன் வரலாறானார் என்பதும் அவ்வாறுதான்.

வாணிதாசன் வரலாறானார் என்பதைக் கவிச்சித்தர் தம் படைப்பின் வழி மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

காதல், இயற்கை, பொதுவுடைமை, பெண்ணியம், சமுதாயச் சீர்திருத்தம் போன்றன கவிஞரேறுவின் படைப்புகளில் மட்டும் அல்லாமல் அவரது சொந்த வாழ்விலும், செயலிலும் கூட வெளிப்பட்டிருப்பதை அவரது வாழ்வியல் பாங்கின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

பாரதிக்கு பாரதிதாசன் ஓர் மதிப்புரை என்றால் பாரதிதாசனுக்கு வாணிதாசன் ஓர் மதிப்புரை ஆவார். பாரதிதாசன் இலக்கியத்திற்கும் வாணிதாசன் இலக்கியத்திற்கும் இது பொருந்தும்.

எஸ். பி. சிவக்குமார்
கல்வி, கலை பண்பாட்டுத்துறை அமைச்சர்

ந. இராஜசேகர், இ.ஆ.ப.,
கல்வி, கலை பண்பாட்டுத்துறைச் செயலர்,
தலைமைச் செயலகம்,
புதுவை.

முகவுரை

இந்த நூற்றாண்டின் புதுமைக் கவிஞராக விளங்கிய வாணிதாசன், "தளம் அமைக்க பாரதியும் மாளிகை எழுப்பக் கனகசுப்புரத்தினமும், மாளிகை மேல் அழகான கவிதைக் கோபுரங்களை வியக்கும் வகையில் கட்டி வருகிறார்!" என்று பேராசிரியர் மா. ரா. பூபதி விதந்துரைப்பார்.

இத்தகு சிறப்புடைய வாணிதாசனார்க்குப் புதுவை அரசு ஆண்டுதோறும் விழா எடுத்துப் பெருமை கொள்கிறது. விழா எடுப்பதோடு அமையாமல் அவர் படைப்புகளை ஆய்வு செய்து ஆய்வு மலராக சென்ற ஆண்டு வெளிட்டது. இவ்வாண்டு அவர்தம் வாழ்க்கை வரலாற்றை வெளியிடக் கருதியது.

கவிஞர் க. பொ. இளம்வழுதி வாணிதாசனார் பால் மிகுந்த பற்றும், அவர் படைப்புகளில் மிகுந்த ஈடுபாடும் உடையவர். அவர், வாணிதாசனுடன் நெருங்கிப் பழகியும் இருக்கின்றார். அவர், வாணிதாசனின் வாழ்க்கையைக் கவிதை நடையில் உள்ளத்தைக் கவரும் வண்ணம் எழுதியுள்ளார். அதுவே "வைகறைப்புள் - வாணிதாசன்" என்ற தலைப்பில் தற்போது வெளியிடப்படுகிறது.

இந்நூல் வாணிதாசனின் பன்முக நிலைகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. வாணிதாசனின் இளமைக் கால நினைவுகளையும், அவர் தமிழின் மாட்டுக் கொண்ட பற்றினையும் தம் ஆசான் பாரதிதாசனைப்போற்றும் சிறப்பினையும், விருந்தோம்பும் பாங்கினையும், நட்பின் உயர்வினையும், அவர்தம் படைப்பின் பல்வேறு கூறுகளையும் அழகுற விளக்கிச் சொல்கின்றது. இந்நூல் இனிய, எளிய கவிதை நடையில் கற்பவர் நெஞ்சை ஈர்க்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

வாணிதாசனாரின் வாழ்க்கைப் பாங்கினையும், பண்பு நலன்களையும் அவர்தம்படைப்பின் சிறப்புகளையும் இந்நூல் தெளிவாக உரைக்கின்றது. வாணிதாசனை அறிவதற்கு, இது ஒரு சிறந்த நூலாக அமைந்திருக்கிறது.

இந்நூலை, யாத்த கவிஞர் க. பொ. இளம்வழுதி அவர்களைப் பாரட்டுகிறேன்.

அனைவரும் இந்நூலின் பயனை நுகர்ந்து மகிழ்க !

என். இராஜசேகர்
செயலர்.

மனக் கோலம்

வைகறைப்புள் வாணிதாசன் !

என்றோ நினைத்தது, இன்று ஈடேறுகிறது !

போற்றற் குரியது புதுவை அரசு !

கொதிக்கும் உலையைக் கண்ட கண்களோ கோடானு கோடி !
ஜேம்ஸ்வாட் ஒருவர் பார்வைக்கும் - மூளைக்கும் மட்டுந்தானே
நீராவியின் சக்தி புலப்பட்டது !

ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்ந்தோர் பல்லோர் !
மாண்புமிகு முதல்வர் ஆர். வி. ஜானகிராமனுக்கு மட்டுந்தானே
வாணிதாசருக்கு விழாவெடுக்க வேண்டுமென்ற வேட்கை
பிறந்தது! செயல் படுத்திக் காட்ட மனந் திறந்தது! வரலாற்றில்
மட்டுமல்ல, இலக்கியத்திலும் இவர் பெயர் நிலைக்கும்! வாழ்த்துவம்
அவர் தம் வண்டமிழ்த் தொண்டினை !

இலெனினுக்கு ஒரு இகட்டாலின், அண்ணாவுக்கு ஒரு
கலைஞர், ஆர். வி. ஜானகிராமனுக்கோர் எஸ். பி. சிவக்குமார்!
விதைத்து வா என்றால், அறுத்து வந்து குவிக்கும் ஆற்றல் மிகு கல்வி
அமைச்சர் ! இளமையில் திறமை ! திறமையில் முதுமை ! கவிஞரின்
விழாவைக் கருத்துடன் நடத்தும் நற்றமிழ் நாயகருக்கு நம் நன்றி.

மாண்புமிகு வி. எம். சி. சிவக்குமார் ஆள்வோரை
ஆளும் அரங்கநாயகர்! அறிவின் ஊற்று ஆனவராகையால்
நிறைவாய்ப் பொறுப்பை நிறை வேற்றுகின்றார். வரலாற்று நூலை
வழங்கி உவப்பவர், என்றும் வாழும் இயல்பைப் பெறுக !

கல்வித்துறைச் செயலர் திரு என். இராஜசேகர் இ.ஆ.ப., இவர்க்கு
வாய்த்ததோ தூய உள்ளம். அதனுள் பெருகும் இலக்கிய வெள்ளம் !
செய்வினை எல்லாம் பெய் மழை போலே! தண்டமிழ்த் தொண்டில்
தம்மை இணைத்தவர் நெஞ்சை வாழ்த்தி நினைவில் வைப்போம்.

ஆட்படுத்தியவர் கவிமாமணி கல்லாடன். படிதிருத்தம் பார்த்தவர் புலவர் வ. கலியபெருமாள், அச்சுப் படியை ஒப்பு நோக்கியவர் முனைவர் அ. கனகராசு.

எத்தனை மனங்கள், எத்தனைக் கரங்கள் இத்தமிழ் நூலை எழிலுருவாக்கின ? உதவியோர், உழைத்தோர் அத்தனை பேருக்கும் முத்தான நன்றி ! புதுவை அரசுக்கு முழுமுதல் நன்றி !

க.பொ.இளம்வழுதி

திருவிளக்கே ! தமிழ்மகளே ! தித்திக்கும் தேனே !

சீர்த்திமிகு தென்னவர்கள் மடிவளர்ந்த செல்வி !

உருமாறப் பேரழகி ! கன்னிஇளம் பெண்ணே !

உன்னினத்து மொழிக்கெல்லாம் உயிர்தந்த தாயே !

பெருங்கடலும் நீள்வானும் வான்கவிந்த மண்ணும்

பிறந்தவுடன் பிறந்துவந்த குளிர்காற்றும் தீயும்

ஒருங்கிணைந்த புதுப்பொலிவே ! தமிழ்த்தாயே ! போற்றி

உனைப்பாடல் என்வேலை ! பிறிதுவிரும் பேனே !

- கவிஞரேறு வாணிதாசன்.

வைகறைப்புள் வாணிதாசன்

தலைமுறைக் கவிஞன்

கடைதிறப்பு

மதிக்கத் தெரிந்தவர்களின் மனதில் மட்டுமே இடம்
பிடித்திருக்கும் பெருங்கவிஞர்.

இயற்கை, இவரது இதயத்தின் இருக்கை!

பசுமையைக் காணும்போது இவரது பசி பறக்கும்,
பாட்டுப் பிறக்கும்!

சங்க இலக்கியங்கள் தங்கும் குடில் இவர்! பிரெஞ்சு
இலக்கியங்கள் இவருக்குப் பிஞ்சு வெள்ளரி!

தோப்பும் துரவுமே இவரது படைப்பின் காப்புச் செய்யுள்!

பட்டண வாழ்க்கையில் கொட்ட மடித்துப்பாடாப் பறவை!
சிறுநூர்க் குடிசைச் சேவல் இவர்!

வாய்க்கால் வரப்பு, வளர்செடிகொடிகள்! நீர் நிலைகள்,
நீள்குரல் புட்களுந்தாம் இவரது பாட்டுணர்வை ஊட்டி
வளர்த்த உறவுகள்!

கிழக்கதைப் பாட்டுக் கிளைவிடாத் தேக்கிவர்! நரியார்
சூதினை நறுக்கும் வாளாம் பெரியார் கொள்கைக் கொடி
வழிப்பட்டவர்!

பழக்குலை ஒத்த பகுத்தறிவாளர்! உழக்குள் உழன்றே
ஒளிவான் கோள்களைப் பார்த்ததைப் போன்று பாடாக் கவிஞர்!

இலக்கணம் இவருக்கு இனிக்கும்! புலமை தந்த இறவாப்
பாடலோ இவர்பேர் முழக்கும்!

அஞ்சா நெஞ்சனாய் அன்னியர் ஆட்சியைக் கடிந்து
பாடிய கதிரவன், புதுயுகக் கவிஞன், போர்ப்பறை கொட்டிப்
பொங்கிய வெள்ளம்! கட்டாரி மீசைக் கவிஞன்; அவனே
பாரதி! அவனைப் போற்றித் தொடர்ந்தவர் புரட்சிக் கவிஞர்
பாரதிதாசனே!

அந்தக் கவிஞரின் அடியார் வரிசையில், முந்தி நிற்கும்
முத்திரைக் கவிஞருள், வாணிதாசரே வரிசை பெற்றவர்!
பாட்டுக் கோட்டையின் பளிங்குச் சுவரிவர்!

நாற்ற நீராய் நலிந்த பாவலகில், ஊற்று நீராகி ஊட்டிய
பாவலர்!

நூல்நெறி பற்றிக் கால்நிலை கொண்ட கவிதை ஒழுக்கம்
கறைபட விடாதவர்!

உறுத்தும் வடசொல் துருத்திப் பிதுங்கும், தொந்திக்
கவிதைத் தொகை பெருக்காதவர்!

இனிக்கும் தனித்தமிழ் இவர்படைப்பெல்லாம்! இருக்கும்
எளிமை இயற்றும் பாடலில்!

எளிமை என்பது நடையில் மட்டுமே! எழுத்துக்களெல்லாம்
பழுத்த மாங்கனி!

படைக்கும் பாடலில் வெதும்பல் சொற்கள் ஒதுங்கி நிற்கும்!

இரும்புக் கிவரது கொள்கை பிடிக்கும்! கரும்பும் இவரது
கவிதைக் கேங்கும்!

நிமிர்ந்த நடையும், நிறவெள்ளுடையும், வாணிதாசர்
வருகையை உரைக்கும்!

அதிரப் பேசா முதிராத் தெங்கிவர், அனல்நாள் கிடைத்த
பனையிள நுங்கு!

நன்றிக் கிவரொரு நல்ல இலக்கியம்! நாக்கு நடையில்
நட்பை நிறுத்தி, நெஞ்சக் கதவைச் சென்றடைக்காதவர்!

கற்ற தமிழின் கரத்தை விடாமல், முற்றா வாழ்வை
முடித்துக் கொண்டவர்!

கற்றபெருமை! கவிதைப் பெருமை! நெற்றாம் கொள்கை
யில் நிலைத்த பெருமை! அது இது கேட்டு அலையாப்
பெருமை! நல்லார் கேண்மை நயந்த பெருமையே யன்றிச்
சில்லறைப் பெருமை இல்லையாம் இவர்க்கே!

பதுக்கும் கொள்கையை ஒதுக்கென உரைத்தவர்,
பகுத்தறிவாலே பக்குவப் பட்டவர்!

காசுக் கடையைக் கவிதையாக்கினார்! கற்றார் படைப்பை
ஏற்று ஊக்கினார்!

கனலியைத் தொழுதிடும் கட்சியில் நின்று, கவிவான்
இருளைப் பாடிப் போக்கினார்!

மீசையைப் போன்றே ஆசையைக் களைந்தவர்! காசுக்
காசுக் கற்றதை விற்றிலர்!

பேசும் படத்துறை மாசென மறுத்தவர்! பெரும்
பொருட்குறைகளைத் தமிழால் பொறுத்தவர்!

மார்ச்சும், இலெனினும், மா.சே. துங்கும், மதித்த
கொள்கையே, 'மடி கனம்' இவர்க்கு! போற்றும் பொதுமை
ஏற்றம் விரும்பிப் பாட்டு வரிகளில் கேட்டிடம் பிடிக்கும்!

ஈட்டிய தெல்லாம் இறவாப் புகழே! ஊராரக்கு ஊட்டிய
தெல்லாம் ஒண்டமிழ்ப் பற்றே!

இத்தனைப் பெருமைகள் இருந்த போதிலும், நிலையா
யாக்கைக் குலைசாய்ந்ததுமே, சிலையாய் நிற்கும் சீர்வர வில்லை!

எண்ணப் படியிவர் அந்நாள் புலவர், படைத்த எழுத்தின்
படியிவர் இந்நாள் கவிஞர்!

அண்ணா என்னும் அருந்திறலாளரை, உன்னி உன்னி
உருகிய நெஞ்சினர்!

கிள்ளிக் கொடுத்த கீரையைக்கூட, வெள்ளிப்பணம்

போல் விதந்து மகிழ்ந்த ஓளவைப் பாட்டியின் அகத்தைப் பெற்றவர்!

கள்ள நினைப்போ, குள்ள மனமோ இல்லா இந்த இயற்கைக் கவிஞர், அள்ளக் குறையா அமுத சுரபி! பள்ளம் பறிக்காப் பைந்தமிழ்ப் புரவி!

வாணிதாசர் வாழ்க்கையே கவிதை தான். கவிவரலாற்றின் கடைதிறப்பிதுவே!

நெய்தல் நிலத்தில் நின்றொளி நீட்டிக் கலங்களை அழைக்கும் கடற்கரை விளக்கு நேர் தலைமுறைக் கவிஞனைத் தமிழ்த்தாய் மகனை நினைத்தும், படித்தும் நெஞ்சில் நிறுத்தவே இந்தப் படைப்பு!

மழையின் கொடைக்கு மாற்றில்லை. குணக்கடல் குளித்தெழும் கோலப்பரிதியை ஞால ஓவியன் முற்றுந்தீட்டி முடித்ததுமில்லை!

பண்பு நலன்களால் பனிமலை தாழ்க், கணுக் கழைச் சொற்களால் இனிப்பாய் உயர்ந்தவர், கவிஞரேறு வாணிதாசர். அவரைச் சொற்களால் முழுதுங் காட்ட முடியாதெனினும், முயலுதல் எம் கடன் ஆமே!

புதுச்சேரி!

புகழ்பெற்ற மேதைகளுக்குப் பேர்பெற்ற நகரம்! இங்கே கரை கடலை எட்டிப்பார்க்கும். கடலைகள் கரைச் சுவரைத் தொட்டுப் பார்க்கும்.

குதித்து வரும் அலைகள் மோதிப், பழைமையை மிதித்து நடந்த பாரதியும், பாவேந்தரும் தங்கள் பாதச்சுவடுகளைப் பதிக்கக் கண்டு அஞ்சிப் பின்வாங்கும்; ஆனாலும் முழக்கம் ஒங்கும்; அத்தகைய நகரமிது.

நகரத்தின் இரைச்சலும், கடலின் இரைச்சலும் இங்கே கலப்புமணம் புரிந்து கொள்ளும்!

அன்னியர் ஆட்சியில் வீதி ஒழுங்காயிற்று. நீதி தடுமாறிற்று.

பெல்லான் மே என்ற பிரெஞ்சு வணிகன் பதினேழாம் நூற்றாண்டில்தான் இந்நகரில் காலடி வைத்தான். அதன் பின்னரே இங்கு ஆதிக்க வித்து அன்னியரால் ஊன்றப்பட்டது. வெள்ளையராட்சி வேர்பிடித்தது.

டச்சுக்காரர்!

பிரெஞ்சுக்காரர்!

ஆங்கிலேயர்! இந்த மூன்று நாட்டுக் காரர்களின் ஆதிக்கப் போட்டியால், புதுச்சேரி மூவரிடமும் எட்டுமுறை கைமாறியது. இது கடற்கரை நகரமாதலால் வந்தேறிகளின் வாயிலாயிற்று, ஆடு பிடிக்கும் கள்ளர்களைப் போல், நாடு பிடிக்க வந்தவர்களுக்குப் புதுச்சேரி பொன் வாத்தானது. அதனால்தான் அடிக்கடிப் போரும் - ஆட்சி மாற்றமும் நிகழ்ந்தன.

ஓப்டே எனனும் பிரெஞ்சுக்காரனின் அரசியல் வியூகத்தால், அவர்களுக்கு இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் இடமொன்று கிடைத்தது, அதுதான் புதுச்சேரி!

வரலாற்றுப் பெயரை வழக்கழித்துவிட்டு, 'பாண்டிச்சேரி' என்றார்கள். அதுவும் தேய்ந்து பாண்டி என்று அழைக்கும் பொருள் திரிந்த புதுநகரமாகிவிட்டது இந்த நகர்.

புதுச்சேரிக்கு அரவிந்தரால் ஆன்மீகப் பெருமை! ஆனந்தரங்கரால் வரலாற்றுப் பெருமை! வரி குறைவென்பதால் வணிகச் செழுமை! இந்தப் பூச்கூட்டலுக்கும் மேலாகச் சிறப்பின் சிகரமாகத் திகழ்வது

தேசியக் கவி!

புரட்சிக் கவி!

புதுமைக் கவி! என்னும் கவிமூவேந்தர் களின் காலடி பட்ட நகரமென்பதே!

“பொய்யுரை செய்தறியார், போலித் தனமில்லார்
செய்வினையில் செந்தமிழின் சிந்தையன்றி வேறறியார்
மெய்யுணர்வால் பாட்டுலகை மேன்மையுறச் செய்தவரைப்
பெய்மழை என்றுலகே பேசு”

என்னும் போது, கவிஞர்களால்தானே நகருக்கு நிலைத்த பேறு! அவர்களின் பெருமையே தனி! அவர்கள் நகரத்தின் அணி!

கடவுளைக் கூடக் கவிஞர்கள் பாடினால்தான் சிறப்பு என்ற நிலை தமிழகத்தில் இருந்தது. திருக்கோவில்களைச் சுட்டும்போது கூட “இது பாடல் பெற்ற தலம், என்றே பாடற்பெருமை விளங்கப் பேசுவார்கள். ஆண்டவன் குடியிருப் பெனும் ஆலயங்களின் பெருமைக்குக்கூடப், புலவர்களின் பாடல்கள் தேவைப்பட்டன. அந்நாள் புலமை போற்றப் பட்ட பொற்காலம்; இந்நாள்...?”

புதுவைக்குச் சிறப்புண்டென்றால், அந்நகரைப் பற்றிப் புலவர்கள் பாடியிருக்க வேண்டுமே! இல்லாமற் போகுமா?

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் (1843-இல்) பிறந்த திரு. பு.அ.பெரியசாமிப் பிள்ளை பெரும் புலவர். அம்பலத்தாடும் ஐயர் மடத்தில் பட்டதாரியாக இருந்து விலகியவர். திருமிகு. நாகலிங்க சுவாமிகளிடத்தில் இலக்கண, இலக்கியங்களைக் கற்று, இருபத்தோராம் அகவையிலேயே கவிபுணையும் ஆற்றல் பெற்றவர். இப்பெரும் புலவர் இயற்றிய பதிகங்கள், பிரபந்தங்கள், நாடகங்கள் ஏராளம். அவற்றுள் ‘புதுவை வெண்பா, புதுவைக் கலம்பகம், ஆகியவையும் அடங்கும். புதுவைக் கலம்பகத்திலிருந்து காட்டுக்காக ஒருபாட்டு:

நடுவெழுத்தலங்காரம்

வனமேவும் பறவைகருங் குவளை யுள்ளம்
வருபிறப்பிந் நான்கினடு வெழுத்தெ னைக்குக்
கனமேவ அருள்புரிந்தான் மற்ற எட்டுக்
கரங்களையுந் தான்கொண்டான் மகவாய்ப் பெற்றான்;
புனமேவி யுறியிறக்கிப் பருகி னானாற்
போய்ப்படுத்தான் குழலாக்கிக் கானஞ் செய்தான்;
வனமேவுந் தென்புதுவைப் பெருந்தே வித்தாய்
மனமகிழ விளங்குகரீ வரதன் றானே.,

பாவேந்தர் அவர்களும்,

‘நாவிருக்கும் செந்தமிழே டிசையிருக்கும்
 நவின்றிருக்கும் தொடர்மொழியிற் பொருள்செ றிந்த
 பாவிருக்கும்; நெஞ்சிலெல்லாம் அன்பி ருக்கும்
 பல்லோர்வாழ் எம்புதுவை நல்ல ஊரில்!

என்று புதுவையைப் பாராட்டிப் போற்றுவார்.

கவிஞரேறு அவர்களும் புதுச்சேரியைத் தமது கவிதையால்
 பாடல்பெற்ற நகரமாக்கிப் பெருமை சேர்த்தார். தமதாசான்
 பாரதிதாசன் வாழ்ந்த புதுவையைக் காண நம்மையெல்லாம்
 அன்போடு அழைக்கின்றார் கவிஞரேறு. புறப்படுங்கள்
 போய்ப் பார்ப்போம்!

சீர்ப்புதுவை

‘கடற்கரையில் நீள் தாழை
 கரையோரம் புன்னைமலர்
 இடமகன்ற சீர்ப்புதுவை வாருங்கள்! - தமிழ்
 இன்கவிகள் பிறந்தவிடம் பாருங்கள்!

கல்லாதார் இல்லாத
 கவின்யிகுந்த சீர்ப்புதுவை
 வல்லோர்கள் வாழுமிடம் வாருங்கள்! - இருள்
 மனமாசைப் போக்குமிடம் பாருங்கள்!

மேல்நாட்டுக் கலைவிளக்கம்
 விளங்கவைக்கும் சாலைகளும்
 தாலாட்டுக் கடற்கரையும் பாருங்கள்! - மேவைத்
 தமிழறிஞர் மொழி பெயர்ப்பைக் கேளுங்கள்!

மருத்துவம்செய் நீள்மனைகள்
 மாமுனிவன் தன்வந்திரி
 கருத்துரைக்கும் பல்லோரைக் கேளுங்கள்! - அவர்
 காட்டுகின்ற வழிநடந்து பாருங்கள்!

காவேந்து தென்னைமரக்
 கடலோர வடதிசையில்
 பாவேந்தர் கல்லறையில் சூந்துங்கள்! - அவர்
 பாடிவைத்த படிநடக்க முந்துங்கள்!

- வாணிதாசன் கவிதைகள் - தொகுதி.3 பக்.101.

புதுவையைப் பார்க்காதவர்களுக்குப் பார்க்க வேண்டு
மென்ற ஆவலைத் தூண்டும் அருமையான பாடலல்லவா
இது!

புதுவை நகரின் சீரும் செழிப்பும், அமைப்பும் உறுப்பும்
- எவ்வளவு அழகாகப் படம் பிடிக்கப் பட்டிருக்கின்றன
சொற்களால்!

வெறும் அழகு, அமைப்பு மட்டுமல்ல, ஆன்றோரும்
சான்றோரும் இங்குண்டு. மேலைநாட்டாரின் நடமாட்டத்தையும்
காணலாம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பாவேந்தர் கல்லறை
இங்குதான் இருக்கிறது வாருங்கள்! பாருங்கள்! என்று அழைக்கும்
பாங்கே பாங்கு!

இத்திருநகரில் பயின்று, பழகி, வாழ்ந்து பணியாற்றிய
கவிஞரேறு அவர்களின் வரலாற்று வாயிலாகப் புதுச்சேரியை
மதித்துப் புகுவதுதானே பொருத்தம்?

வாழையடி வாழையென வந்த தமிழ்க் கவிஞரூள்,
இந்த நூற்றாண்டின் மூன்றாந் தலைமுறைத் தமிழ்க் கவிஞர்
வாணிதாசன்.

திறமை!

எளிமை!

இனிமை!

பொறுமை! இவை வாணிதாசனார்

பெருமையின் அடித்தளங்கள்!

கல்வி!

கவிதை!

கொள்கை! இவை கவிஞரேறு அவர்களின்
மாண்பெனும் மாளிகையின் சுவர்கள். அடக்கமாக வாழ்ந்தார்.
அதுவேண்டும், இதுவேண்டும் என்று அலையாமல் வாழ்ந்தார்.
எந்த நிலையிலும் கொள்கை பிறழ்ந்து கூடுவிட்டுக் கூடு
பாயாமல் மானங்காத்த மறவனாக நின்றார்! காலத்தை
வென்றார்!

பிறந்ததால் சிறந்த ஊர்

புதுச்சேரி மாநிலத்தில், பிரெஞ்சு மொழியில் 'கொம்பூன்' என்று குறிப்பிடப்படும் வட்டத்தின் தலைமையிடங்களில் ஒன்று வில்லியனூர்.

தலைமையிடம் என்பதால் வில்லியனூரை நகரமென்று எண்ணிவிடக்கூடாது. புதுச்சேரி மாநிலமென்பதே சில குக்கிராமங்களின் கூட்டந்தான். அவற்றுள் வில்லியனூர் சற்றுப் பெரிய கிராமம். புதுச்சேரி - விழுப்புரம் நெடுஞ்சாலை, இந்தக் கிராமத்தினூடேதான் புகுந்து போகிறது. மாநிலத்தின் துணை நிலை ஆளுநர் வடம்பிடித்து நகர்த்தும் தேரூர்! ஆலயப்பெருமை கொண்ட பேரூர்!

வெண்பாவுக்குரிய இசையின் பெயரையும், செயங்கொண்டானின் படைப்பிலக்கியத்தின் பெயரில் பிற்பாதிமையையும் இணைத்துத் தன் பெயராக்கிக் கொண்டு, வில்லியனூர் கிராமத்திற்கு அடைப்புக் குறி போன்று அரணாகவும், அணியாகவும் திகழ்கின்றது சங்கராபரணி ஆறு; இதைச் செஞ்சி ஆறு என்றும் செப்புவார் கவிஞரேறு!

தாம் பிறந்த அவ்வரைக் கவிஞரேறு நினைவு கூர்ந்து 'எங்களுர்' பாடலில் இன்ப ஊற்றாகக் காட்டுகிறார்.

உடைத்தீடும் கரையைத் தெற்கே
உருண்டோடும் செஞ்சி ஆறு;
மடையினில் நாரை தூங்கி
வழிபார்க்கும் சேலுக் காக;
குடையென மாவிரிந்து
குளிர்நீழல் கொடுக்கும்; வீரர்
படையணி போல வாய்க்கால்
இருகரை பனைகள் நிற்கும்!

கொண்டலை முட்டு கின்ற
கோபுரம் இரண்டு தூங்கிப்
பண்டையர் கலையை, வாழ்வைப்
பண்பட்ட உளத்தைக் காண
உண்டொரு கோயில் எங்கள்
ஊருக்கு நடுவில்; பாசி

கொண்ட நீர்க் குளம்நீ ராழி
குறைவிலா இன்ப ஊற்றே!

கிராமம் என்றாலே வேளாண்பொருட்களும், கால்நடைச் செல்வங்களுந்தாம் நினைவுக்கு வரும். ஆனால், வில்லியனூர் கிராமம் மற்றொரு சிறப்புக்குரிய மண்ணாகவும் விளங்குகிறது.

பிரெஞ்சு நாட்டின் தார்த்தனுவா பகுதியில் உள்ள வியனெவ் என்னும் சிற்றுாருக்கும், வில்லியனூருக்கும் ஒரு ஒற்றுமை. இரண்டு கிராமங்களும் உலகப் புகழ்பெற்ற கவிஞர்களைப் பெற்ற பெருமைதான் அது.

வியனெவ் என்னும் சிற்றூர் பால் இக் னோடெல் என்பவரையும், வில்லியனூர் வாணிதாசன் என்னும் அரங்க சாமியையும் பெற்றன. இருவருமே இயற்கைக் கவிஞர்கள்; இயற்கைச் சூழலில் பிறந்தவர்கள்; வாழ்ந்தவர்கள்; இயற்கை எழிலின், அருமை பெருமைகளில் திளைத்தவர்கள், இயற்கைக் கவிஞர்களாக இருப்பது இயல்புதானே!

பெற்றோர்

அரங்க திருக்காமு!

திருப்பாவையில் நெஞ்சையும், திருமண்ணில் நெற்றியையும் வைத்திருந்த திருமால் நெறியாளர். அரைக்காசுப் பணியானாலும், அரசாங்கப் பணியென்று அன்றும் இன்றும் பெருமையாகக் கருதப்படும் அரசுப்பணியாளர். பிரெஞ்சின்திய ஆட்சியில் நிலபுலக்கணக்கைப் பராமரிக்கும் Surveillant (Overseer) என்று அழைக்கப்பெறும் கர்ணம் அவர்.

கர்ணம் திருக்காமுவைக் கணவராகப் பெறும் பேறு துளசியம்மாளுக்குக் கிடைத்தது.

எல்லாமலைகளுக்கும் ஏழுமலையின் சீர் கிடைத்து விடுவதில்லை.

எல்லா நதிகளும் பொன்னி நதியின் புகழைப் பெற்றுவிடுவதில்லை.

எல்லா நத்தைகளிலும் முத்துக்கள் பிறப்பதில்லை. ஆம்
எத்தனையோ துளசியம்மாக்கள் நாட்டில்! ஆனால் வில்லியனார்
திருக்காமுவின் துணைவியார் துளசியம்மாளின் கருப்பைக்
குத்தான் காலத்தை வெல்லும் கவிஞனைத் தாங்கும் தகுதி
கிடைத்தது. காவற்பெண்டு பாடினாரே

“புலிசேர்ந்து போகிய கல்அளை போல
ஈன்ற வயிறோ இதுவே
தேன்றவன் மாதோ போர்க்களத் தானே” என்று.

(புறநானூறு-86)

அப்படிச் சுற்றார் ஏற்றும் கவிஞரேறுவைப் பெற்ற
திந்தப் பேதையின் வயிறே என்று பெருமை பட்டுக் கொள்ளும்
தகுதி துளசியம்மாளை முகவரி கேட்டுக்கொண்டு முன்வந்து
நின்றது.

“மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி; மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு,,

என்னும் தமிழ்மறை தந்த வள்ளுவனின் இலக்கணத்திற்கு
இலக்கியமானார்.

கம்பன் காப்பிய யசோதையானார் துளசியம்மாள்! அவர்
பெருமையை வயிறு பெற்றது; ஆனால், இன்பத்தைச் செவிகள்
பெறமுடியாமற் போயின.

பிறப்பு : ஆண்டு 1915...

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இளமைக்காலம்!

வானத்து மழைமேகங்களே மருளும்படிப், போர்மேகங்கள்
போக்குவரத்து நடத்திக் கொண்டிருந்த காலகட்டம். மோதலும்
முழக்கமும் வானத்து மேகங்களின் தனியுரிமையாக இருந்த
காலத்தை, இருபதாம் நூற்றாண்டு, இழுத்து வெளியேற்றி
விட்டது; அக்கால், போர் விமானங்கள் புகுந்து விளையாடின.

போர் உலகத்திற்குப் புதியதல்ல. ஆனால் உலகப்
போரை அவனி அப்பொழுதான் கண்டது.

ஆத்திரிய இளவரசர் பெர்ட்டிணாண்டு. அவர் மனைவியுடன் பாசினியாவின் தலைநகரான செரஜிவோவில் இருந்தபோது செர்பிய இளைஞன் ஒருவன் இளவரசரையும், அவர் துணைவியாரையும் கொன்றுவிட்டான். தனிப்பட்ட பகையால் அல்ல, இருநாடுகளின் நீண்டநாள் பகையால்.

போருக்குக் காரணம் கிடைத்துவிட்டது. தூண்டிவிடவும், துணை போகவும் செருமனி காலம் பார்த்துக் காத்திருந்தது. இந்தக் கொலையைக் காரணம் காட்டிச் செருமனியின் உதவியுடன் ஆத்திரியா, செர்பியா மீது போர்தொடுத்தது. அருகம்புல்லாகத் தொடங்கிய போர். ஆலமரமாக விரிந்தது; விளைந்தது.

அப்போது உலகப் போருக்கு வயது ஒன்று இருபதாம் நூற்றாண்டு பிறந்து பதினைந்து ஆண்டுகளாகியிருந்தது. 1915 இந்த ஆண்டில்தான் தமிழ்நாட்டுத் தாகூர், புதுமைப் பாவலர், பாவலர் மணி என்றெல்லாம் பலராலும் பாராட்டப்பெற்ற கவிஞரேறு வாணிதாசன் பிறந்தார்.

பிறந்த மாதம் :-

பத்தாக இருந்த ஆண்டின் மாதங்கள் பன்னிரண்டாவதற்குக் காரணமானவர்கள் ஜூலியஸ் சீசரும், அகஸ்டசுந்தான். சீசரின் விருப்பப்படி, தோற்றுவிக்கப்பட்டது ஜூலை மாதம். இந்த மாதத்தில்தான் பிரெஞ்சு மக்கள் லூயி மன்னனுக்கெதிராகப் பொங்கியெழுந்து புரட்சி செய்தனர்; மக்களெழுச்சி என்னும் பூகம்பத்தால், கொடுமையின் கோட்டமாம் பாஸ்டில் தாக்கித் தகர்க்கப்பட்டது. இந்த மாதத்தில்தான் பிரான்சின் தேசியத் திருநாளும் பிறந்தது, அரங்கசாமி என்ற வாணிதாசனும் பிறந்தார். தன்னோடு பிறந்த ஜூலைப் புரட்சியைப்பற்றி, வளர்ந்து ஆளான பிறகு கவிஞர் பாடிய பாடல் அடிகள்.

“எதிர்த்தனர் சூலைத் திங்கள்
 ஈரேழாம் நாளில்! வானம்
 அதிர்ந்திடப் பஸ்தீய் கோட்டை
 அழித்தனர்! அடிமைப் பேயைக்
 கதித்தனர் ஒன்று சேர்ந்து

காளைகள்! கொடுங்கோல் ஆட்சி
விதித்தது! மண்ணில் மக்கள்
விடுதலை முழக்கஞ் செய்தார்!

வாழிய சூலைத் தீங்கள்
பதினான்காம் பெருநாள் வாழ்க!
வாழிய மக்கள் தோட்கு
வலிதந்த புரட்சி நன்னாள்!
வாழிய உழவர் கூலி,
வளமிகு பிரான்க தேயம்!
வாழிய மக்கள் ஒன்றாய்!
விடுதலை வாழ்க மன்னே!

தாம் பிறந்த மாதத்தில் நிகழ்ந்த புரட்சியைப் பாடிய
கவிஞர் புரட்சிமனம் பெற்றவராகவே பின்னாளில் விளங்கினார்.
தமது இல்லத்திற்குக் கூடப் 'புரட்சிஅகம்' என்றே பெயர்
சூட்டியிருந்தார்.

பிறந்த நாள் :

இணைப் புறாக்களைப் போல் அருகருகே அமர்ந்த
ஈரிரண்டு இலக்கமான இருபத்திரண்டாம் நாளில் தான்
கவிஞரேறு வாணிதாசன் கருவறை என்னும் இயற்கைச்
சிறையைத் தகர்த்துக்கொண்டு பூவுலகை எட்டி உதைத்தார்.

22-7-1915, இந்த நாள் ஒரு தமிழ்க் கவிஞனைத் தரணிக்குத்
தந்த நாள்! ஆம் இது 'தந்த' நாள் மட்டுமல்ல, தங்க நாளுங்கூட.
இருபத்திரண்டாம் நாளில் தான் ஆங்கிலக் கவிஞர் பைரனும்
பிறந்தார்.

பிறவிப் பேறு!

தலைப்பிள்ளையாகப் பிறப்பதே ஒரு பேறு. அதிலும்
தலைப்பிள்ளையே ஆண் பிள்ளையாகவும் இருந்துவிட்டால்?
அந்தப்பிள்ளைக்குத் தடவிப் பார்க்கத் தலை கிட்டாது. மார்பே
மஞ்சமாகிவிடும். இடுப்புத்தான் இருக்கை! பெற்றோர் உற்றார்
உறவினர், பாட்டன் பாட்டிகளின் மடியும்; தோளும்,
தொடையுமே அந்தப் பிள்ளையின் வாழிடமாகிவிடும்.

கொஞ்சலும்; முத்தம் கேட்டுக் கொஞ்சலும் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் இயல்பான வாய்ப்பென்றாலும், தலைப் பிள்ளைக்கு அதில் தனிச்சிறப்புண்டு. திருக்காமு துளசியம்மாள் திருமகனுக்குத் தலைப்பிள்ளைக்கே உரிய சிறப்பும் - பராமரிப்பும் சிறிதும் குறையாமல் கிடைத்துவந்தது.

“மலடி மலடி என்று வையகத்தார் ஏசாமல்
தரவென்ற பெருமைதனைத்”

தந்த வரல்லவா? தலைப்பிள்ளை! செல்வமகன், செல்ல மகனாகத் திகழ்ந்தார்.

பெயர் :-

பிரெஞ்சிந்திய மண்ணில் பிறந்த பெரும்பான்மையருக்கு அவர் ஆணாயினும், பெண்ணாயினும் இரண்டு பெயர் இருக்கும். பிறப்பையும் இறப்பையும் பதிவுசெய்ய வேண்டியது பெற்றோரின் கட்டாயக் கடமை என்பதால், அவசரத்தில் ஆவணத்திற்கொன்றும், அழைப்பதற்கொன்றுமாக இரண்டு பெயர்கள் சூட்டப்படுவது இங்கே இயல்பு!

ஆவணங்கள் இவரை அரங்கசாமி என்று அடையாளம் குறித்துக் கொண்டன. பெற்றோரும் மற்றவர்களும் எத்திராசலு என்றே அழைத்து மகிழ்ந்தனர். ஆவணப் பெயரும், அழைத்த பெயரும் நிலைத்தனவா?

நாளையும் கோளையும்; வேளையையும் விண்மீனையும் கட்டம் போட்டுக் கணக்கிட்டுப் பார்த்துச் சூட்டிய பெயர், கவிதைக் காற்றால் அடித்துச் செல்லப்பட்டு விடுமென்று அன்று பெயரைச் சூட்டியவர்களோ, சுற்றத்தாரோ எண்ணிப் பார்த்திருப்பார்களா?

தன் வளர்ச்சியும், தமிழ் வளர்ச்சியும், எத்தனையோ இயற்பெயர்களை இருட்டடிப்புச் செய்து விட்டன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் இந்த மாற்றம் புயல் வேகத்தில் புழக்கத்திற்கு வந்தது. புதுப்பெயர், பொருள் புரிந்த பெயர்களால் பல பழம்பெயர்கள் புலம்பெயர்ந்தன. தமிழகத்தில் மொழிப்பற்று முனைவிட்டபோது, தமிழ்ப் பெயர்கள் தகுதிபெற்றன. இந்த நல்லமாற்றம் இவரையும் தேடிவந்தது.

வளர்ப்பு:-

கண்டதை எழுதுவதைவிடக் கற்பனையை எழுதுவது எளிது. கற்பனையில்தானே ஒப்பனையைக் கூட்டவும், காட்டவும் முடியும்.

நடந்த வரலாற்றைவிட, நடக்காத புராண இதிகாசங்கள் மக்கள் நெஞ்சில் இடம்பிடித்ததற்கு இதுதான் காரணம். நாட்டிற்குழைத்தவர்களை விட, நம் மக்கள் நடிப்பவர்களை நம்புவதற்கு ஒப்பனையும் கற்பனையுமே காரணம்.

ஆயர்பாடிக் கண்ணனைத்தான் குழந்தைப்பருவக் குறும்புக்குக் காட்டாக இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆயர்பாடியையும், ஒருத்தி மகனாகப் பிறந்து, ஒருத்திமகனாக வளர்ந்தானென்ற கண்ணனையும் கண்டா எழுதினார்கள்? செல்லமாகவும் செழுமையாகவும் வளரும் குழந்தைகளை அந்த நாட்களில், மாலியப் பற்றாளர்கள் மட்டுமன்றி, எவரும் ஆயர்பாடிக் கண்ணனென்று தான் குறிப்பிடுவார்கள். திருக்காமு துளசியம்மாள் திருமகன் அரங்கசாமியும் ஆயர்பாடிக் கண்ணனாகத்தான் வளர்ந்தார்.

ஏழாவது வயது எத்திராசலுக்கு ஒடிப் பிடித்து விளையாட உறவுத் துணையின்றி, ஒற்றையாக இருந்தவருக்குக் குறை நீங்கியது. ஜெயா என்ற ஆண்டாள் பிறந்து தனிமைக்கு விடை கொடுத்துத் தங்கையானாள்.

பிறப்பும் இறப்பும் இயற்கை நிகழ்வுகள். சில நேரங்களில் சில இல்லங்களில் இந்த நிகழ்வுகள் அடுக்குத் தொடராகவும் அமைந்த விடுவதுண்டு. தங்கை பிறந்தாள்; தாய் பிரிந்தார். ஒன்றைக் கொடுத்து ஒன்றைப் பறித்துக் கொண்டது இயற்கை!

வட்டி வந்தது. மூலதனமோ மூழ்கிவிட்டது. அண்ணை துளசியம்மாள் அரங்கசாமியையும், ஆண்டானையும் அன்னையற்றுவர்களாக்கிவிட்டு அமரராகிவிட்டார்.

“வணக்கம்! வணக்கம் என்தாயே!
வாநீ முடித்துக் களித்தாயே!
வணக்கம்! வணக்கம் என்தாயே!
பள்ளிக் கனுப்பிச் சிரித்தாயே!

..இனிக்கும் பாட்டு

என்று பாடியவரை ஈன்றவனோ, தன்பிள்ளையைப் பள்ளிக் கனுப்பிச் சிரிக்கும் சிரிப்பை, எச்சமாக்கி விட்டு இயற்கையை யெய்திவிட்டார். இரங்கத்தக்க நிலையில் அரங்கசாமி! ஆண்டான்!!

குழந்தைப் பருவத்தில் தாயைப் பறிகொடுப்பது இழப்பின் கொடுமுடி! அவலத்தின் ஆழி! இழப்பின் அளவை எடைபோடத் தெரியாத அகவையில், அன்னையை இழந்தவர்கள் நெஞ்சில், சோகச் சுமை ஏறாமல் பார்த்துக் கொண்டார் தந்தை வழிப்பாட்டி.

அம்மாயியின் அரவணைப்பில் அரங்கசாமி! தனிமையோ, தாயற்ற குறையோ அவரைத் தாக்க முடியாத காவல் அரண் அவர். தாயற்ற பிள்ளை என்றாலே எவருக்கும் அவர்களிடம் பரிவும் பாசமும் சராசரிக்கும் மேலாக ஏற்படுவதே இயற்கை.

அன்னையற்றவரென்ற குறை அவரது அடி மனத்தைத் தொடக் கூடாதென்று அவரை அதட்டிக் கூடப் பேசுவதில்லை. கண்டிப்பில்லாக்கனிவு. கடுகளவும் குறைவில்லாக் கவனிப்போடும் துடுக்காகவும், மிடுக்காகவும் வளர்ந்தார் அரங்கசாமி!

தன்னை ஈன்ற அன்னையையும், ஊட்டி வளர்த்த பாட்டியைப் பற்றியும் கவிஞர் பாடிய பாடலிதோ..

“என் அன்னை சிற்றூரான்! எழுதாத பாடல்!
இல்லறத்தின் வழிகாட்டி! புகழ்ச்சியில்லை உண்மை!
யின்னலிடைத் தேயாத வெண்மதியம்! நீங்கள்
விரும்புகின்ற என்பாட்டின் ஆதியவன்”

உண்மைதான். அவரின்நேல் இவரேது, இவரின்நேல் இனிக்கும் பாட்டேது?

“இளவயதில் தாயற்றுத் தத்தளித்த போழ்து
யாந்யாரோ எனைத்தூக்கிச் சிரிப்பூட்டப் பார்த்தார்!

தனதளத்த என்பாட்டி “அம்மாயி” என்றன்
தனிச்சொத்து! நானவளின் தணியாத காதல்!

தனக்கும் அம்மாயி பாட்டிக்கும் முடிச்சுப் போட்டிருந்த பாசத்தை
எவ்வளவு அழகாக, உண்மை இழையோட எடுத்தியம்பியுள்ளார்
கவிஞர்!

தனது தந்தையைப்பற்றியும் அவர் பாடுகிறார் இப்படி

.... ஆனாலும் எந்தந்தை போல
அந்நாளில் இருந்தாரேன என்கின்ற ஐயம்
அகத்திலெழும்; அவர்பேச்சோ என்காதில் கேட்கும்!
எந்நாளும் என்னருகில் ஏதேதோ பேசி
இருப்பதைப்போல் கனகக்காண்பேன்

என்று கடந்த காலத்தையும், தந்தைபால் தான் கொண்ட மதிப்
பையும் வெளிப்படுத்துகிறார்.

அன்னையிலாக் குறை தன்னை அண்டவிடாமல் தடுத்துக்
காத்தவர். பாசமழைபொழிந்து பயிரென வளர்த்தவர் பாட்டி,
அந்த ஊட்டிக்கு நன்றி பாராட்டுகிறார். அன்னை தந்தை
அன்பை மறக்காமல் நினைவு கூர்கிறார். பாட்டு வரிகளில்
உட்காரவைத்துப் பாரெங்கும் சுற்றிக் காட்டுகிறார்.

அன்னையின் அன்பு பறிபோன அவலம்!
தந்தை காட்டிய தணியாத பாசம்!
பாட்டி பாராட்டிய பரிவு!

இந்த முப்பரிமாணமும் இவரது பாட்டுவரிகளில் நீட்டிப்
படுத்திருப்பதைப் பார்க்கின்றோம்.

தந்தை திருக்காமுவின் அலுவலைக் கவனிக்க
ஒற்றைமாட்டு வண்டிதான் உதவியாக இருந்தது. அந்த
நாளில் அதுதான் ‘அம்பாசிடர்’.

சிறுவன் அரங்கசாமியைத் தனிமை தாக்கிவிடக்
கூடாதென்பதற்காகத், தன்னுடனேயே மாட்டுவண்டியில்
அழைத்துச் செல்வார் தந்தை. வண்டிப்பயணம் என்பது
சிறுவர்களுக்கு உண்டியைவிட உவப்பானது. அழுகையை
அடக்கும் தாழ்வண்டிப்பயணம்.

எதற்கும் காரணம் கேட்பதும், எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென முனைப்புக் காட்டுவதும் பிள்ளைப்பருவம். பிள்ளைகளின் வினாக் கணைபட்டு வீழாதவர்கள் தந்தை தாயாய் இருக்கமுடியாது. கதைகளைக் கேட்டே சிலபிள்ளைகள் பிற்கால மேதைகளானார்கள்.

தந்தை திருக்காமுவுடன் வண்டியில் பயணம் செய்யும்போது, அரங்கசாமிக்கு அப்போதே செவி விருந்து கிடைத்தது. புராணக் கதைகளையும், திருப்பாவைப் பாடல்களையும், சிறுவன் தூங்கும் வரை ஒதிவருவார் தந்தை!

போர்பந்தர் புதையலாம் அண்ணல் காந்திக்குப் பொட்லிபாய் புகன்ற கதைகள் தானே, பொய்யுரை செய்யாமெய்யறிவாளரை உலகிற்கு உருவாக்கிக் கொடுத்தன!

அரங்கசாமியின் தந்தை திருக்காமு, தனயன் அரங்கசாமியின் பிஞ்சு நெஞ்சில், தூய எண்ணமெனும் தூண்டாவிளக்கை ஏற்றி வைத்தார்; 'திருப்பாவை' பாடல்கள் மூலம் தமிழ்ச்சுவையையும் உள்ளத்தில் ஊற்றி வைத்தார்'.

பிள்ளைப் பருவத்தில் ஊன்றப்படும் எண்ண வித்துக்கள்தாம், பெரியவர்களாகும்போது அவர்களை அடையாளம் காட்டும் அறிவாகவும், பழகற்கினிய பண்பாகவும் உருப்பெறுகின்றன.

அரங்கசாமியின் நெஞ்சில் அன்று ஊன்றிய எண்ணமும் எழுச்சியும் வளர்ச்சி பெற்றன. அவர் பாவலராகப், பண்பாளராகப் பார்போற்றும் பேர்பெற அவையே அடிப்படை!

துளசியம்மாளின் துணையற்ற திருக்காமு, ஐந்தாண்டுக் காலம் தனிமை நோன்பேற்றுத் தவித்திருந்தார்.

பெண் துணையில்லா வாழ்க்கை பிறை நிலா இரவைப்போன்றது. இளமையில் வறுமையும், இல்லறத்தில் தனிமையும், இன்னலிலேயே மிகக் கொடுமையானவை.

தன்னலத்திற்காக அல்லவென்றாலும், குடும்ப நலத்திற்காக வாழ்க்கைத் துணையைத் தேடியாக வேண்டிய நெருக்கடி திருக்காமுவைத் தீவிரமாகச் சிந்திக்கவைத்து இல்லறக்

கடமைகளும், சிறுவன் அரங்கசாமியின் வளர்ப்புப் பொறுப்பும் மறுமணத்தை நோக்கி அவரைத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தன. குடும்பக் கடமைகளில் பல, காற்புள்ளி, அரைப்புள்ளி பெற்ற சொற்றொடர்களைப் போல் எச்சமாகவே இருந்தன. நண்பர்களின் அறிவுரை, உற்றார் உறவினரின் வேண்டுகோள்! எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் மறுப்புக் கேடயமாய் மார்பைக் காக்கும்? மறுமணத்திற்கு இசைத்தார். நெருக்குதல்நெருப்பு நீருள் மறைந்தது.

செல்லம்மாள்!

துளசியம்மாளின் உறவுப்பெண்! அவர் பிரிவால் ஏற்பட்ட வெற்றிடத்தை நிரப்பி, விளக்காக வந்தவர்.

அரங்கசாமிக்கு அன்னை கிடைத்துவிட்டார். 'மாற்றாந்தாய்' என்னும் மரபுச் சொல்லுக்குப் புதுப்பொருள் தந்த அகம்விரிந்த அகரமுதவி அவர். மூத்தாள் பிள்ளையைத் தன் பிள்ளையாய் ஏற்று அன்பு காட்டினார், அரவணைத்தார்.

தாயற்ற பிள்ளை எனத் தந்தையும், பாட்டியும், சிற்றன்னையும் காட்டிய பரிவும், பாசமும் அரங்கசாமியை அடங்காத காணையாக்கிவிட்டது. விட்டுக் கொடுக்காதவராக, விரும்புவதை அடைந்தே தீருவதென்ற வேட்கை மிக்கவராக வளரத் தொடங்கினார் திருக்காமுச் செல்வர். இந்த மனப்போக்கு அவரைத் துக்குத்தனம் செய்யத் தூண்டிற்று. தண்டனைக்குரிய தவறுகளைச் செய்வதிலும் தனியுரிமை பெற்றவரானார்.

அரங்கசாமி தவறுகள் செய்ததுண்டு. ஆனால் தண்டனை மட்டும் பெற்றதில்லை. சிற்றன்னை செல்லம்மாளின் காப்பரணை மீறித் 'தண்டனை'யால் தாண்டிவர முடியவில்லை. தாயற்ற பிள்ளை என்ற தடையும் தந்தையின் வேகத்தைத் தணித்துவிடும். பாட்டியும் 'இதில்' தன் பங்காற்றிடத் தவறவில்லை.

தான், தனது என்னும் தன்னலச் சிந்தைதான் மாந்தரைச் சின்னவர்களாக்கிச் சீரிழக்கச் செய்கிறது. உயிர்களெல்லாம் உறவே என்ற எண்ணம் மட்டும் ஒருவருக்கிருந்து விடுமானால், இமயமலைகூட இவர்களது காலடி உயரமே என்றாகிவிடும்.

செல்லம்மாள் உள்ளத்தில் வேற்றுமை எண்ணவித்து விழாததால், அரங்கசாமிக்கு அவர் நல்லம்மாவாக விளங்கினார். திருக்காமுவுக்கு இல்லற இன்பமளித்துச் செளந்திரராசலு, தேவிதாசன், கல்லாடன் என்னும் மூன்று பிள்ளைகளை ஈன்ற தாயானார்.

செல்லம்மாளின் செல்வன் கல்லாடன். தன் கல்வித் திறத்தாலும், கடமையாற்றும் பொறுப்பாலும், எவர்க்கும் உதவும் பண்பாலும் அரசுப் பணியில் சிறந்து, இன்று தலைமைச் செயலகத்தில் சார்புச் செயலராகப் பணியாற்றி வருகிறார்.

கல்லாடன்றான், தமது தமையனார் கவிஞரேறு அவர்களின் படைப்பாற்றலைப் பாரறியச் செய்யும் பணிகளைத் தனயன் தந்தைக்குச் செய்யும் கடமையைப் போல், தம் தமையனுக்குச் செய்துவருகிறார்.

மாற்றாந்தாயும், அவர் ஈன்றபிள்ளையும் நடைமுறை இயல் புக்கும், போக்குக்கும் மாறாக, அற மனத்தராக, அன்பு நிலை கொண்டவர்களாக அரங்கசாமிக்கு வாய்த்தது அவர்பெற்ற பெரும்பேறு!

உள்ளன்பும், உதவும் மனமும் பெற்ற அருங்குண மாந்தரை உறவாகப் பெற்றிராது போயிருந்தால் கவிஞரேறு காலப் பெட்டகமாகியிருப்பார்.

எடுத்து ஆளப்படாத பாட்டைப்போல் எத்தனையோ சிறந்த படைப்பாளிகள் தமிழர்களால் மறக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். சிலர் திட்டமிட்டு மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். கவிஞரேறு விடியல் விண் விளக்கானது இப்படிப்பட்ட உற்ற நட்புகளின் உறவுகளின உறுதுணையோடுதான்.

கதிரவனைக் கூடக் கார்கால மேகங்கள் மறைந்து பார்த்து மமதையில் இடித்துச் சிரிப்பதுண்டு.

கோபுரக் கலசங்களைக்கூட மரக்கொம்பொன்று மறைத்துத் தலையசைப்பதுண்டு.

குயக்கொண்டான் போன்ற குட்டை மனிதர்கள் தண்டமிழையே தாழ்வெனப் பாடித் தலைநிமிர்ந்ததுண்டு.

குமாரிலப்பட்டன் தமிழையும், தெலுங்கையும் மிலேச்ச மொழி என்று ஆணவத்தோடு அன்றுரைத்ததுமுண்டு.

ஆற்றலும் அருமையும் தெரியாதவர்களும், தெரிந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ளாத கருப்புமனங்களும் என்றும் எங்கும் உண்டு.

வாணிதாசன் என்னும் பளிங்கு நீர் வாவியில் பொறாமைப் பாசி படிந்துவிடுமானால், நீக்கிப் பார்த்து நீரருந்த முனைப் பில்லாக் கூட்டத்திற்குக் கவிஞரேறுவின் கவிதையாற்றல் வறண்ட வாவியாக வல்லவா தெரியும்! அறிவழகன் கல்லாடன் என்னும் இரண்டு கரங்கள்தானே பாசிகளை நீக்கிப் பளிங்கு நீரைப்பருகக் கொடுக்கின்றன! அந்த நல்ல நெஞ்சங்களை நாடு வாழ்த்தட்டும்!

கவிஞரேறுவின் கல்விப்பருவம்

“தாய்போல் இனிதோம்பும் தந்தைபோல் நன்காற்றும்
தூய மனைபோல் சுகம் அருளும் - ஆயநலம்
எல்லாம் அருளி இதம் அளிக்கும் கல்வியிது
வல்லார்க்கு எவைதாம் வாரா?”

என்று கல்வியின் சிறப்பைப் பேசுகிறது தருமதீபிகை (559)

பெற்றோர்களின் கடமைகளில் முதன்மையானது பிள்ளைகளுக்குச் சிறந்த கல்வியைக் கொடுப்பது தான். அன்று மட்டுமல்ல இன்றுங்கூடப் பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளின் கல்விக்காக எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சிகளும், செய்துவரும் பொருட் செலவும், அவரவர் தகுதியை விஞ்சியவையே! கல்வியின் நோக்கம் காலத்தால் மாறுபட்டிருந்தாலும் கல்வியைத்தருவதில் பெற்றோரின் கடமையுணர்வில் மாற்றமில்லை.

அன்றைய கல்வியின் நோக்கம் ஒழுக்கம், அறிவு பண்பாட்டையே குறியாகக் கொண்டிருந்தது. இன்றைய கல்வி வாழத்தேவையான வருவாயைத் தேடிச் செல்கிறது. இற்றைக் கல்வி அறிவை ஊட்டிய அளவுக்கு ஒழுக்கத்தை உணர்த்தவில்லை. பண்பு நலன்களைப் பேணப் பயிற்றுவிக்க வில்லை. கல்விச் செல்வம் என்பது மாறிச், செல்வமே கல்வியாகிவிட்டது.

“அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர் மக்கட்பண்பில்லாதவர்” என்ற இலக்கணப்படிப் பார்த்தால், நாட்டில் மக்களைவிட மரங்களே அதிகம். மனித மரங்களால் மழைபொழியுமா?

பொருள் நோக்கமே பொழுதை விழுங்கும் இன்றைய நிலையில், ஒழுக்கம் நிறைந்த கல்வி என்பது பெற முடியாத பேறாகிவிட்டது; அறுந்துபோன வேராகிவிட்டது.

பள்ளிக் கூடங்கள் பெருகின. ஆய்வுக் கூடங்கள் அரும்பின. மாணவர்களுக்குக் “கருவி” அறிவு கை கூடியது; உலகியல் அறிவும் கூட ஊட்டப்பட்டது. வாழ்க்கை வசதிக்கான வாய்ப்புகள் வந்துநின்றன. ஆனால், அறங் கூறும் அறிவும் அன்பு காட்டும் நெறிமுறைகளும், ஒழுக்கச் சிந்தனையும் ஈர்க்கும் வல்லமையில்லாமல், வழக்கற்று வருகின்றன. கல்விக் களம் ஒழுக்கம் விளையாக் களர் நிலமாகி வருகிறது. இது நோக்கக்குறை நுழைவின் விளைவே!

“உன்வாழ்க்கையை நடத்தலாம் என்றுநீ படிக்காதே
படிக்க வேண்டும் என்றேநீ உயிர்வாழ வேண்டும்,,

(You do not learn that you may live
You live that you may learn - Ruskin)

என்ற ரஸ்கின் கருத்தை ஏற்றுச் செயல்பட எத்தனை பேர் முன்வருவார்கள்?

கவிஞரேறு வாணிதாசன் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பிறந்தவரானதால், அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கல்வியின் நோக்கம்; தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை.

அன்று கிராமங்கள் தோறும் பள்ளிகள் என்ற நிலை இல்லை. பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளைத் திண்ணைப் பள்ளி என்னும் கல்விக் கூடத்தில்தான் அரங்கேற்றம் செய்தார்கள். அந்நாள் மரபுப்படி பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளுக்குப் புத்தாடை உடுத்தி, ஆசானுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய குரு (தட்சணை) கடமைகளை வழங்கிப், பொன்னுக்குப் பதில் நெல்லைப் புரப்பி,

அதில் பிள்ளையின் கையைப் பற்றி 'அ'கரத்தை எழுதிக் காட்டிக் கல்வியைத் தொடங்கினார்கள். இந்த நிகழ்ச்சியைக் கவிஞரேறு அவர்கள் "நான் முதன் முதல் எழுத்தறிவிக்கும் சடங்கோடு ஒரு திண்ணைப் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டேன்,, என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

அவ்வாறு திண்ணைப் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்ட அரங்கசாமி தொடக்கக் கல்வி காலத்தில், எல்லாப் பிள்ளைகளையும் போலவே அடம்பிடிப்பதிலும், அடங்காதிருப்பதிலும், குறும்புத்தனத்திலும் கொடிகட்டிப் பறந்தார்.

"வேளை கடந்துசெல் லாதே! - பள்ளி
வெளியினில் அங்கிங்கு மாகநில்லாதே,,

என்று, தான் கவிஞராக உயர்ந்த பின் பிள்ளைகளுக்கு நல்லுரை பகன்ற அந்த நாள் அரங்கசாமியின் பள்ளி வாழ்க்கை நிகழ்வுகளில் ஒன்றிரண்டை நினைத்தாலும், இவருமா இப்படி என்று எண்ணத் தோன்றும். அறியாப் பருவத்தில் அனைவரும் ஒன்றே!

காமன் திருவிழா!

காதல் திருவிழா!

கிராமத்து இளசுகளின் கிளுகிளுப்பைத் தூண்டும் விழா!

இந்த விழா ஒருசில கிராமங்களுக்கு மட்டுமே உரிமை! ஆணும் பெண்ணும் ஆடிப்பாடி மகிழும் இந்த விழாமட்டும் ஏனோ எல்லாக் கிராமங்களிலும் கொண்டாடப் படுவதில்லை.

காமனுக்குப் பெரிசாகக் கோவில்கள் கட்டப்படுவதில்லை. கொட்டகையே கோயில். புராணக் கதைப்படிச் சடங்குகள்.

கொட்டகைக் கோயிலின்முன் கரும்பு, வாழை மரங்களைக்கட்டி, ஒன்பதுவகை தானியங்களை விதைத்து விழாவெடுப்பார்கள் வேளாண் குடிமக்கள்!

காமனுக்குக் கட்டிய கொட்டகை, அவனுக்குப் பயன்பட்டதோ இல்லையோ, அரங்கசாமிக்குப் பயன்பட்டது.

திண்ணைப் பள்ளி ஆசிரியர்களின் பயிற்று முறையும், பராமரிப்பு முறையும் இன்றைய நடைமுறைகளுக்கு முற்றிலும் மாறானது. காவல் நிலையங்களைப் போல் படிக்காத, துடுக்கான மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர் கொடுக்கும் தண்டனை முறைகள் கடுமையாக இருக்கும். சின்னஞ்சிறார்களுக்குப் பள்ளிக் கூடம் என்பது காவல் நிலையங்களாவே இருந்தன.

படிக்காத மாணவர்களும், சிறுதவறு செய்துவிட்ட மாணவர்களும் பள்ளிக்குச் செல்லப் பயப்படுவார்கள். அழுது அடம் பிடிப்பார்கள். சற்று வளர்ந்தவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்வதைத் தவிர்க்கத் தந்திர வழிகளைக் கையாள்வார்கள். அரங்க சாமியும் ஒரு தந்திர வழியைக் கண்டுபிடித்தார்; காமன் கொட்டகையைப் பதுங்கப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

ஏடெடுத்துப் பள்ளிக்குச் செல்வதுபோல் பாவனை காட்டி, ஊர்க் கோடிக் காமன் கொட்டகையில் அடைக்கலம் புகுந்துவிடுவார்.

“பல நாள் திருடன் ஒருநாள் அகப்படுவான், என்னும் பட்டறிவாளர் மொழி பொய்ப்பதில்லை. பள்ளிக்குச் செல்லாமல், பாதிவழியிலேயே தடம்மாறும் பிள்ளைகள் ஊருக்கு ஒன்றிரண்டு பேர் இருப்பார்கள்.

அரங்கசாமியின் பள்ளிப்பயணம் பாதியில் நின்ற செய்தி, ஒருநாள் உண்மையின் உறுத்தலால் உரியவர்களின் கவனிப்புக்குச் சென்றது. தாயற்றபிள்ளை என்ற இரக்கவுணர்வு, அரங்கசாமியின் தற்காப்பரணாக வடிவெடுத்து வந்துநின்றது. தண்டனை எண்ணம் தலையெடுக்க முடியாமல் வீழ்ந்துவிட்டது. ஆசிரியரோ, தந்தையோ அவரைத் தண்டிக்கவில்லை. தடம்பிறழ்ந்தவர் தன்னைத் திருத்திக் கொண்டார். தொடக்கக் கல்வி சாவியாகாமல் கதிர்விட்டது. களையெடுத்து நீர்ப் பாய்ச்சினால், பயிர்வளர்ந்து கதிர்விடுவது இயற்கைதானே!

புதுச்சேரியைக் கைப்பற்றி ஆண்டுவந்த பிரெஞ்சுக் காரர்கள்; இம்மாநிலத்தை ஆளும் வசதிக் கேற்ப எட்டுக் கொம்பூன்களாகப் பிரித்திருந்தனர். கொம்பூன் ஒன்றுக்கு ஒரு நடுநிலைப்பள்ளி (Ecole Centrale) அமைக்கப் பட்டிருந்தது.

இந்தியாவை ஆண்டுவந்த ஆங்கிலேயர்களைப் போலவே, பிரெஞ்சுக்காரர்களும் இப்பள்ளிகளில் தமிழை ஒரு பாடமாக வைத்துக்கொண்டு, மற்ற பாடங்களைப் பிரெஞ்சு மொழியில் பயிற்றுவித்து வந்தனர்.

நாடு பிடிப்பவர் மு்தலில் மேற்கொள்ளும் செயல், அடிமைப் படுத்திய நாட்டு மக்களிடம் தம் மொழியைத் திணிப்பதுதான்! பிரெஞ்சு ஆட்சியாளர்கள் இந்த நடைமுறைக்கு மாறானவர்கள் அல்லர். எனவே தம் கட்டுப் பாட்டில் வைத்திருந்த புதுச்சேரிப்பகுதிக் கல்விக் கூடங்களில் பிரெஞ்சு மொழியைக் கட்டாயமாக்கிக் கற்பித்தார்கள்.

அரங்கசாமியின் தந்தை அரசு அலுவல் பார்த்தவரல்லவா, இடமாறுதல் என்பது அவர்களால் தவிர்க்க முடியாத இடர்ப்பாடு. அவர்கள் பிள்ளைகளின் கல்வியும், அவ்வப்போது பெற்றோரின் பணியிடத்திற்கேற்ப இடமாற்றம் காணும்; இடர்ப்பாடு உறும்.

வில்லியனூர், பாகூர், புதுச்சேரி இம்மூன்று இடங்களும் அமைப்பால் ஆய்த எழுத்து, இந்த முக்கோண முனை இடங்களில்தான் அரங்கசாமியின் தொடக்கக்கல்வி மாறி மாறி கிடைத்துவந்தது. நிலைத்த கல்விக்குத் தலைமை வகித்தது வில்லியனூரே!

கவிஞரேறு அவர்கள் புதுவையில் நான்காம் வகுப்பு படித்தபோதுதான் தமிழ் இனித்தது. தமிழினிமையை அறியச் செய்தவர், தமிழ்ப்பாட வகுப்பாசிரியராக வாய்த்த பாரதிதாசனார். அரங்கசாமியின் உள்ளத்தில் தமிழ் வித்தூன்றப் பெற்றது பாவேந்தர் பாரதிதாசனால்தான். திறமானதும், தரமானதுமான அந்த வித்து முளைத்தது. அது கிளைத்ததும் தழைத்ததும் வளர ஊற்றாகக் காற்றாக, எருவாக அரணாக அமைந்தவர்கள் மூவர்.

தங்களையறியாமலேயே ஒரு தமிழ்க்கவிஞன் உருவாக உதவியவர்கள் வில்லியனூர்ப் பள்ளித் தலைமையாசிரியர் திரு. சி.க். கிருட்டினன், திரு. எல்லப்ப வாத்தியார் மற்றும் முத்துக் குமாரசாமிப் பிள்ளை. முத்தமிழொத்த இம் மூன்றாசிரியர்களும் அன்றுட்டிய தமிழ்ப்பால், தாய்ப்பாலையும் விட அவருக்கு

ஊட்டம்தந்தது. தகுந்தவர் உரையால் தமிழறிவு விரிந்தது. தமிழின் மீது தணியாத காதல் பிறந்தது. அது வளர்ந்து கவிதை உள்ளமாக மலர்ந்தது.

தூண்டிய விளக்காகத் துலங்கினார் அரங்கசாமி. அவரது நினைவாற்றல் கல்வியில் அவரை உச்சநிலைக்கு உயர்த்தியது. வகுப்பில் ஆசிரியர் கேள்வி கேட்டால், விடைகூறும் முதல் மாணவனாக அரங்கசாமி அன்று விளங்கினார். இவரது முதன்மையால் விடையறியாப் பிற மாணவர்கள் பிரம் படியிலிருந்து பிழைத்திருக்கின்றார்கள். ஆனால் ஆசிரியர்களுக்கு அதிலும் ஒர் இடர்பாடு இருக்கத்தான் செய்தது. மற்ற மாணவர்களின் திறனை மதிப்பிட விடாத இவரது முனைப்பு, சில நேரங்களில் வினாவெழுப்பும் ஆசிரியருக்கு எரிச்சலூட்டியது.

கீழ்நிலை வகுப்பு மாணவர்கள், தங்களுக்கு விடை தெரிந்த வினாவை ஆசிரியர் கேட்டுவிட்டால் போதும், தங்களுக்கு வாய்ப்பு வரும்வரை காத்திருக்கமாட்டார்கள். “நான், நான்” என்று கையை உயர்த்திக் கொண்டு எம்பி எம்பி நிற்பார்கள். அப்படி எம்பி எம்பி நின்றதால்தானோ என்னவோ அரங்கசாமி சராசரிக்கு மேல் உயரமாக வளர்ந்தார்.

கவிஞரேறு அவர்கள் தமது இளமைக்கால நினைவுகளைக் கூறுவதைக் கேட்போம்.

“புதுவையில் பாவேந்தர் ப்ரதிதாசனால் என்னுள் இடப்பட்ட தமிழ்வித்து, வில்லியனூர் தமிழாசிரியர்களால் செடியாக மாறியது. தலைமையாசிரியர் கிருஷ்ணனால் நீர்ஊற்றி வளர்க்கப்பட்டது. அதுமுதல் எனது தமிழுணர்வு மேலோங்கத் தொடங்கியது.

வகுப்புகளை மேற்பார்வையிட வரும் தலைமையாசிரியர் எங்கள் செய்யுள் வகுப்பில் முதல் இரண்டடியைச் சொல்லிப் பின்னிரண்டடியைக் கேட்பார். நானே முதலில் சொல்ல எழுவேன். “ஏய் முந்திரிக் கொட்டை உட்கார்” என்பார் தலைமையாசிரியர். மற்ற மாணவர்களிடமிருந்து பதில் வராத பின்னரே என்னைக் கூறச் சொல்வார். முழுச் செய்யுளையும்

பிழையறப் பாடுவேன். தமிழாசிரியரும் தலைமையாசிரியரும் என்னைப் பாராட்டுவார்கள். அன்று நான் அடைந்த மகிழ்ச்சியை நினைத்துப் பார்க்கின் என் உள்ளம் விம்முகிறது”.

விளையும் பயிர் முளையில் தெரியும், என்பதற்குக் கவிஞரேறு அவர்களின் மேற்சொன்ன நிகழ்வுகள் தக்க சான்றாகும்.

“படிக்கப் படிக்க அறிவுண்டாம்
படிக்கப் பின்னொரு விழியுண்டாம்!
படிக்கப் படிக்கப் பொருளுண்டாம்
பலரும் புகழ் வழியுண்டாம்”

என்று பின்னொரு நாளில் கவிஞரேறு தமது பட்டறிவைச் சிறுவர்களுக்கு இனிக்கும் பாட்டாகப் பாடிக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள்.

கல்வியில் ஊக்கம் பிறந்துவிட்டால், அது சிறு பிள்ளைகளை உந்தி எழுப்பி உச்சிக்குக் கொண்டுவிட்டபின் தான், திரும்பிப் பார்க்கும். அந்த நிலையில் படிப்பு அவர்களுக்குப் பணிப்பழமாகிவிடும். சொல்லித் தரும் கல்வியில் சுவை தெரியும். எண்ணும் எழுத்தும் உண்ணும் இனிப்பைவிட உவப் பானதாகிவிடும். சொல்லித்தரும் கல்வியில் சுவை தெரியும். அதிலும் ஆசிரியர்கள் பலர் முன்னிலையில் பாராட்டி விட்டால் அவர்தம் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இருக்காது. அரங்கசாமிக்கு அந்த மகிழ்ச்சி கிடைத்தது.

“செய்துநீ காட்டிச் செய்யச் சொல்லு” என்று புதிய கொன்றை வேய்ந்தோன் நூலில் எழுதிய கவிஞரேறு அவர்கள் தமது மாணவப் பருவத்து வாழ்க்கையின் அடிப்படையிலேயே பிற்காலத்தில் மாணவர்களுக்கு அறிவுரை பகன்றார். “உணக்கல்ல, உரைப்பதெலாம் ஊருக்கே,, என்ற கொள்கை அவருக்கு அறிமுகமாகாதது.

கொம்பூன் பள்ளிகளில் படித்த மாவணர்களுக்குப் பிரெஞ்சு ஆட்சியில் “செர்த்திபிகா” என்ற தேர்வை நடத்தினார்கள். நமது நடுநிலைப்பள்ளி இறுதி வகுப்புச்

சான்றை ஒத்தது இந்த சொர்த்திபிகா. ஆங்கிலத்தில் சர்ட்டிபிகேட் என்பதே பிரெஞ்சு மொழியில் “சொர்த்திபிகா” ஆகும்.

“சொர்த்திபிகா” தேர்வு புதுச்சேரியில்தான் நடத்தப்பெறும். இத்தேர்வைக் கொம்பூன் பள்ளிகளில் படிக்கும் எல்லா மாணவர்களுமே எழுதிவிட முடியாது. வடிகட்டும் முறையில் நல்ல மதிப்பெண் பெற்ற மாணவர்களே இத்தேர்வுக்கு அனுப்பப் படுவார்கள். தேர்வுக் கண்காணிப்பாளர்களாக அறிமுகமில்லாத ஆசிரியர்களே இருப்பார்கள். அத்தேர்வில் மொழிப் பாடம், கணக்கு, கட்டுரை, செய்யுள், இலக்கணம், சொல்வதெழுதுதல் ஆகிய பாடங்கள் இடம்பெறும்.

அந்த நாள் புதுச்சேரிக் கல்வி முறையில் எழுத்துத் தேர்வோடு வாய்மொழித் தேர்வும் இடம்பெற்றிருந்தது. இன்று பெரிய அரசுப் பணிகளுக்குக் கையாளப்படும் தேர்வு நடைமுறை அன்று அங்கே பள்ளித் தேர்விலேயே சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. அதனால்தான் அன்றைய கல்வியின் தரம் உரம் பெற்றதாகவும், உயர்ந்ததாகவும் விளங்கியது.

சொர்த்திபிகா தேர்வு எழுத ஒரு மாணவன் அனுமதிக்கப்படுவதே பெருமைப் படக்கூடிய செய்தி. அரங்கசாமி அத்தேர்வை எழுத அனுமதிக்கப்பட்டபோது, அத் தேர்வுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கும் வகுப்புக்குக் கீழ் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தார். இங்கு அந்த நாளில் வழங்கப்பட்ட இரட்டை உயர்வு போன்று அரங்கசாமி ஒரு வகுப்புத் தள்ளி உயர்தேர்வை எழுத அனுமதிக்கப்பட்டார். தன்னைப் பெருநம்பிக்கையோடு தேர்வு எழுத அனுப்பிய ஆசிரியர்களின் எதிர்பார்ப்பை அவர் ஏமாற்றிவிடவில்லை. எதிர்பார்ப்புக்கும் மேலாக அத்தேர்வில் முதலிடத்தைப் பெற்றார்.

கீழ்வகுப்பிலிருந்து சொர்த்திபிகா தேர்வுக்கு அனுப்பப் பட்டு, முதலிடத்தைப் பிடித்த ஒரே மாணவர் அரங்கசாமிதான். அப்போது அவருக்கு வயது பதின்மூன்று.

“ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகனைச் சான்றோன் என்க்கேட்ட தாய்”

என்றாரே வள்ளுவர். அந்த மகிழ்ச்சியைப் பெறத் தாயில்லை. தந்தை இருந்தார். தாயிடத்திலிருந்து தந்தைவழிப் பாட்டி அந்த மகிழ்ச்சியில் திளைத்தார்.

“மகன்தந்தைக் காற்றும் உதவி இவன்தந்தை
என்றோற்றான் கொல்எனுஞ் சொல்”

என்று குறள் கூறிய உதவியை அரங்கசாமி அன்றே தன் தந்தைக்குச் செய்து காட்டிவிட்டார்.

சுட்டிப்பிள்ளைகள் எப்போதும் கெட்டிக்காரர்களாகவே இருப்பார்கள். அரங்கசாமி புத்தகப் புழுவல்ல. கல்வியில் சிறந்து விளங்கியதைப் போன்றே, விளையாட்டிலும் வீரராகத் திகழ்ந்தார். ஆட்டத்தில் அவர் அடக்க முடியாத துடுக்காகவும் இருந்தார்.

வில்லியனூர் கோவில் குளமும், அவ்வூரை அணைத்த படி ஓடும் சங்கராபரணி ஆறும், அரங்கசாமியின் ஆடுகளமாகி அதிர்ந்து அலை மோதிக் கிடந்தன.

கிராமத்துப் பிள்ளைகளுக்கு நீச்சல் விளையாட்டு நெய்ப்பணியாரம் போன்றது. கண் சிவக்கக் கைகால்கள் வெளுக்க நீருள் மூழ்கியும், நீந்தியும் குதித்தும் ஆடிக்களித்தவர் அரங்கசாமி. அவரே பேசுகிறார்

“விடுமுறை நாட்களில் வில்லியனூர்க் கோவில் திருக்குளமும், தெற்கே ஓடும் சங்கராபரணி ஆறும் என்னால் என்னென்ன தொல்லைகள் பட்டனவோ” என்று கழிவிரக்கங் காட்டித் தன் பிள்ளைவயது விளையாட்டைப் பின்னாளில் குறிப்பிட்ட கவிஞர் “அவற்றை நினைத்துப் பார்க்கின் வெட்கமும் மகிழ்ச்சியும் விரிவான் போல் தோன்றுகிறது” என்று குறிப்பிட்டுள்ளது, அவரது அந்த நாள் ஆட்ட பாட்டம் அளவு கடந்ததென்பதை அறிந்து கொள்ள உதவுகிறது.

ஆசிரியர்கள் அன்னையின் அன்பையும், தந்தையின் கண்டிப்பையும் ஆசானுக்குரிய ஆற்றலையும் பெற்ற செந்நாப்புலவர்களாக விளங்கினால்தான், அவர்களிடம் பயிலும் மாணவர்களுக்குப் படிப்பில் ஆர்வமும், கேட்பதில் ஆசையும்

பிறக்கும். பலருடைய பிற்காலச் சிறப்புக்கு, அவர்களுடைய ஆசிரியப்பெருமக்கள் பாடங்கூறிய முறையும், ஊட்டிய உணர்வுமே காரணமாக இருந்துள்ளன.

சிறந்த ஆசிரியர்களால்தான் சிறந்த மாணவர்களை உருவாக்க முடியும். ஆனால் இன்றைய நிலைமையேறுவிதமாக உள்ளது. பல கல்வி நிறுவனங்கள் நல்ல மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு, அவர்கள் மூலம் தங்கள் நிறுவனத்திற்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் நற்பெயரை ஈட்டி வருகின்றன. இன்று திறமையான மாணவர்கள் தான் தேர்ந்த ஆசிரியர்களை உருவாக்கிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

அரங்கசாமிக்கு அமைந்தவர்கள் திறமையானவர்கள். நல்லவர்கள் - பொறுப்பானவர்கள். அவர்களால்தான் அரங்கசாமியின் அறிவு வளர்ந்தது, திறமை உயர்ந்தது.

சொத்திபிகா தேர்வுக்குப் பின்னர் அரங்கசாமியின் கல்வி, வில்லியனூரிலேயே மேலும் விளைச்சல்கண்டது. கல்வியில் அவருக்கேற்பட்ட ஈடுபாட்டை, விளையாட்டோ, வேறெதுவுமோ குறைத்துவிடவில்லை. தூர்படியாத நீருற்றாக அவரது கல்வி ஆர்வம் பொங்கி வழிந்தது. வெற்றி எப்படி ஒரு போர்வீரனை மேன்மேலும் போர்க் கலையிலும், போர்க்களத்திலும் ஈடுபட ஊக்குமோ, அப்படி அரங்கசாமிக்குக் கல்வியில் நாட்டம் கூடியது.

அரங்கசாமிக்கு வாய்த்த ஆசிரியர்களுள், பிரெஞ்சு மொழியாசிரியர் “சிமோனேல்” சிறப்பாகக் குறிக்கப்பட வேண்டியவர். பாரீஸ் சென்று பிரெஞ்சு இலக்கியம் பயின்று பட்டம் பெற்றுத் திரும்பியவர். பிரெஞ்சு இலக்கியப் “பற்று” அரங்கசாமிக்கு இவர்மூலமாகத்தான் ஏற்பட்டது.

சிமோனேல் பாடம் நடத்தத் தொடங்கினால் வகுப்பறை அசைவற்றுப்போகும். இவர் பாடம் கூறும் முறைக்கு இசையின் ஈர்ப்புச் சக்தி இருந்தது. மாணவர்கள் தங்கள் “கொட்டம்” துறந்து, சூழல் மறந்து பாடத்தில் தோய்ந்து துலங்குவார்கள். ஆசிரியர் சிமோனேல், தம் வகுப்பு மாணவன் அரங்கசாமி

நெஞ்சில் அன்று ஊன்றிய இலக்கிய வித்து, அவர் கவிஞரேறுவாக உருவாக அமைந்த காரணங்களில் ஒன்றாயிற்று.

தன் ஆசிரியர் சிமோனேல் தன்னை நோக்கும் போதெல்லாம் “உன் மண்டையைப் பார்த்தால் கவிஞர் எட்மண்ரோஸ்கன் (Edmon Roskan) சாயலாக இருக்கிறது என்று கூறியதாகக் கவிஞர் குறிப்பிடுகின்றார். தன்னை ஒரு கவிஞனோடு ஒப்பு நோக்கித் தனதாசிரியர் அன்று கூறிய அந்தச் சொற்கள் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் நெஞ்சில் நிலை பெற்றிருந்ததாகவும் ஆசிரியர் சிமோனேல் அவர்களைத் தான் தமிழ்க்கவிதைக் காதலனாக மாறக் காரணமானவர் என்றும் கூறுகிறார் கவிஞரேறு.

அடுத்து அவர் Certificat D'Etudes Primaires Elementaires De Francais என்னும் பிரெஞ்சுத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றுக் கல்லூரிக் கல்விக்குத் தகுதிபெற்றார். கலவைக் கல்லூரி இவர் வருகையை எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கிடந்தது.

அற்றை நாட்களில் கல்லூரிக் கல்வி என்பது எளிதாக எவரும் பெறக்கூடிய ஒன்றல்ல. தகுதிச் சிறப்போடு பொருளாதார வளமும் பெற்றவர்கள் மட்டுமே பெறக்கூடியதாக இருந்தது கல்லூரிக் கல்வி.

அரங்கசாமி கல்வியிற் சிறந்த மாணவராக விளங்கினார். தந்தையும் தம் பிள்ளைக்கு மேற்கல்வி கிடைக்க வேண்டுமென விரும்பினார். படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வமுடைய பிள்ளை; பிள்ளைக்குக் கல்விகொடுக்க வேண்டுமென்ற கடமையுணர்ந்த தந்தை இருவரின் எண்ணத்தையும் ஈடேற்ற இயலாத நிலையில் இருந்தது பொருளாதாரம். ஆயினும் பொருள் இடரைப் புறங்கண்டு மகனைக் கல்லூரியில் படிக்க வைத்தார் தந்தை.

இளமையிலேயே மரக்கறி உணவென்றால் வெறுப்பார். கல்லூரிக் கல்விக்காகப் புதுவை வந்தபோது விடுதியில் ஏற்பாடு செய்தார் தந்தை. திங்களொன்றுக்கு உருவா பத்து செலவில் இந்த ஏற்பாடு. அப்போது தந்தை திருக்காமுவின் மாத ஊதியமோ உருவா பதினைந்துதான். தனது ஊதியத்தில் மூன்றிலிரண்டு பங்குத் தொகையை மகன் உணவுக்காக

மட்டுமே செலவிட்ட தந்தையின் கடமை உணர்வை வியப்பதா? அல்லது, பத்தே உருவா கொடுத்து ஒருவர் ஒரு திங்களுக்குப் புலால் உணவை, விடுதியில் பெற முடிந்ததே அந்தப் பொற்காலத்தை நினைத்து வியப்பதா? அல்லது யானைக்கால் நோயைப் போல் வீங்கிக் கிடக்கும் இன்றைய விலை ஏற்றத்தை எண்ணி மலைப்பதா? வியப்பதற்கு நாட்டில் நாளும் நடந்துவரும் நிகழ்வுகளும், நிலைமைகளும் ஏராளமாக இருக்கும்போது, விலையேற்றத்தை மட்டும் எண்ணி ஏக்கப்பெருமூச்சுவிடுவதே வியப்பிற் குரியதுதான்.

பெருமனத்தரின் திருக்குடில்:-

பிள்ளைகள் படிப்பதற்குப் பொருள் செலவிடுவதைக் காட்டிலும், படிப்பதற்கேற்ற தங்குமிடத்தைத் தேடித்தருவதுதான் பெற்றோருக்குப் பேரிடர் விளைத்தது. என்னதான் பற்றுடைச் சுற்றமாக இருந்தாலும், அடுத்தவர் மனையில் தங்கிப் படிப்பதென்றால், வெய்யிலில் வெறுங்காலோடு நடப்பதைப் போன்று, நெஞ்சைச் சுடும்.

உயர்கல்விக்காகப் புதுவையில் அரங்கசாமி தங்கிப் படிக்க ஒரு ரொட்டிக் கடைக்காரரின் வீட்டு மாடியை அவர் தந்தை ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். தந்தையின் இந்த ஏற்பாடு பிள்ளைக்குப் பிடிக்கவில்லை. எனவே சில நாட்களுக்குப் பின், மாடியை விட்டிறங்கி, உறவினர் வீட்டில் தங்கிப் படித்து வந்தார். அந்த வாழ்க்கையும் நீடிக்கவில்லை. இடமாற்றம் தேவைப்பட்டது.

திக்கற்றவர்க்குத் திருமுடியார் இல்லமே துணை. அரங்கசாமியின் தங்குமிடப் போராட்டத்திற்குப் புள்ளி வைத்தது திருமுடியார் இல்லம். தந்தை திருமுடி நடராசனைப் பார்த்தார். அரங்கசாமிக்காக அவர் வீட்டு மாடிக்கதவு திறந்தது. அங்கே ஓர் அறையில் தங்கிப் படிக்க வாய்ப்பும் வசதியும் கிடைத்தன. செட்டியார் இல்லம், இவர் உணவுண்டு வந்தவிடுதிக்கு அருகில் அமைந்திருந்ததால் மேலும் வசதியாயிற்று. திருமுடியார் குடும்பப் பெருமையை அறிந்து கொள்ளவேண்டியது அவசியம்.

திருமுடி சேதுராமன் தந்தை, திருமுடி நடராச செட்டியார். அவரது இல்லம் அந்நாளில் மக்களுக்குத் தெரிந்த இல்லங்களில் ஒன்று. அந்த வீடுதான் கிராமங்களிலிருந்து கல்வி நாடிவரும் சிட்டுகளுக்குத் தங்கும் கூடு! கல்விக் கரைசேர்க்கும் நல்ல படகு. வாடகை கேளாமல் வாசல் திறந்த அறச்சாலை. சாதி, மத, இனவேறுபாடுகளுக்கு மட்டும், செட்டியார்வீட்டுக் கதவுகள் திறப்பதில்லை.

வேற்றுமைக் காற்று வீசாத செட்டியார் வீட்டில் எத்தனையோ மாணவர்கள் தங்கிப் படித்தார்கள். ஏழை மாணவர்களுக்கு இருப்பிடத்தோடு, இலவச உணவும் படைத்துக் கல்விக் கண்திறந்துவிட்டவர் நடராச செட்டியார். அந்தப் பெருமனச் செம்மலை, அருங்குணக் கோயிலை வாணிதாசர் நன்றியோடு நினைவு கூர்கிறார். “நினைத்துப் பார்க்கின்” என்னும் அவரது கட்டுரை நன்றிக்கோர் எடுத்துக் காட்டு.

அரை நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காலம் எப்படி இருந்தது என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும் போது, செட்டியாரைப் போன்ற கட்டிடத் தங்கங்கள் வாழ்ந்த மண்தானா இது என்று வியக்கத் தோன்றுகிறது! நடராச செட்டியாரைப் போன்றவர்களைத் தான் அறநெறி நிற்கும் அறிவுலகம் மாந்தர் என்கிறது. கல்வியைக் காசாக்கி, வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொண்டு வாழும் கல்வி வணிகர்களை நோக்கும் போது, திருமுடியாரை உச்சிமீது வைத்து மெச்சுவதுதானே மனிதம்?

திரு. நடராச செட்டியாரின் திருச்செல்வர்கள் மூவர். அரங்கசாமி, அவர்கள் இல்லத்தில் தங்கிப் படித்தபோது, அவர்கள் சின்னஞ்சிறு சிட்டுகள். அம்மூவரும் பிள்ளைகளுக்கேயுரிய சுறுசுறுப்போடும், துரு துருப்போடும் வீட்டில் சுற்றிவருவார்கள். அவர்களுடைய குறும்பைப் பற்றிக்கவிஞர் குறிப்பிடுகிறார்.”

“நினைத்துப் பார்க்கின் என் இளவயது குறும்பைவிட அவர்கள் குறும்பு மிகமிகக் குறைவானதே! இன்றும் என் பிரெஞ்சு அகராதியில் அவர்கள் ஏடுகளைக் கிழித்திருப்பதைக் காணலாம். அதனைப் பொன்னே போல் போற்றி வருகிறேன். அவர்கள் மூவரையும்

தூக்கித் தூக்கி விளையாடிய நினைவு என்னுள்
பசுமையாக நிலைத்திருக்கிறது”

என்பது நெகிழ்ந்த நெஞ்சின் நன்றியுரை.

அன்று அரங்கசாமி தூக்கி விளையாடிய மூவரில் ஒருவர்தான் புதுவை திருமுடி சேதுராமன் செட்டியார். புதுவையில் பொதுவாகச் செட்டியார் என்றால் அது சேதுராமன் செட்டியாரைத் தான் குறிக்கும். கல்வித்துறையில் செட்டியார் என்றால் அது இலக்கணச் செம்மல் குமாரசாமி செட்டியாரைத்தான் குறிக்கும்.

திருமுடி சேதுராமன் செட்டியார் அரசியல், தொண்டு, தூய்மை, கல்வி, இலக்கியம் என்று எல்லாத் துறைகளிலும் எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கவராக வளர்ந்திருந்தார். தந்தை நடராசன் செட்டியாரிடமிருந்த அறச்சிந்தனை உதவும் உள்ளம் ஆகிய சிறந்த பண்புகளை அப்படியே அள்ளி வந்திருந்தார் சேதுராமன். இவர் வாழ்ந்த காலம் வரை, அவர்களது இல்லம் படிக்கும் பறவைகளுக்குக் கூடாகவும், இலக்கியம் வாழும் ஏடாகவும் விளங்கியது. சேதுராமன் பண்பாளர் மட்டுமல்லர், தமிழ்ப் பற்றாளருங்கூட, ஊருக்குதவும் உள்ளம் இவருக்கிருந்ததால் தான், இவரால் பேராயக்கட்சி வேட்பாளராகி நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக உயர முடிந்தது.

இடத்தைக் கொடுத்தோம், இயன்றதைச் செய்தோம். இனி அவர்கள் பாடு, என்றொதுங்கிக் கொள்ளும் குட்டை மனம் கொண்டவரல்லர் நடராசன் செட்டியார். அவர் தமது இல்லத்தில் அரங்கசாமியோடு தங்கியிருந்த ஒன்றிரண்டு மாணவர்களையும் தந்தை நிலையிலிருந்து கண்காணித்து வந்தார்.

மாடிக் கொட்டகையில் தான் அவரது மஞ்சம். துயிலச் செல்லும்முன், தங்கிப் படித்த பிள்ளைகளின் அறைக்குள் அவரது பார்வை நுழைந்து திரும்புவது அன்றாட அலுவல்.

படிப்புக்குப் புறம்பான எதையாவது அவர்கள் செய்கின்றார்களா என்று அவர்களின் நடவடிக்கைகளைக்

கண்காணிப்பார். வீண்பேச்சிலோ, வெறுமையாகவோ காலம் கழிக்கக் கண்டால் கண்டிப்பார். ஊரார் பிணைகளை இப்படி உரிமையோடு கண்காணித்தும், கண்டித்தும் படித்து முன்னேறச் செய்த செட்டியாரைப் போன்ற பண்பாளர்களை நினைக்க மற்றதால் அது நெஞ்சாகுமா? அவர் பெயரை உரைக்க மற்றதால் உயர்வாகுமா?

கல்லூரியில் படிக்கும் மாணவர்கள், தங்களுக்கு விருப்பமில்லாத பாட வகுப்பைப் புறக்கணிப்பதென்பது இன்றுமட்டுமல்ல, அன்றும் உண்டு. தொழிற்கல்வி பயிற்றும் கல்லூரிகள் மட்டுமே இந்த நடைமுறைக்கு விதிவிலக்கு!

அரங்கசாமி புதுவைக் கலவைக் கல்லூரியில் பயின்றபோது தமிழ், பிரெஞ்சு மொழி வகுப்புக்களை மட்டும் தவிர்க்க மாட்டார். வகுப்பிலமர்ந்து அக்கறையோடும் ஆர்வத்தோடும் பாடங் கேட்பார். ஆங்கிலத்தை அன்னிய மொழியாகக் கருதியோ என்னவோ, அந்தமொழிப் பாட வகுப்பை அசட்டை செய்துவிடும் பழக்கம் அவருக்கிருந்தது. அதனால் தமிழ், பிரெஞ்சு மொழிகளில் பெற்ற புலமைக்கீடாக ஆங்கிலத்தில் புலமை பெறமுடியாமற் போயிற்று. ஆங்கிலப் புலமை மட்டும் அவருக்கிருந்திருந்தால் வங்கக் கவிஞர் தமது கீதாஞ்சலியை ஆங்கிலத்தில் படைத்து நோபல் பரிசைப் பெற்றதைப் போல், தமது இயற்கைப் பாடல்களை ஆங்கில ஆக்கம் செய்து, மயிலை - சிவ. முத்து அவர்களின் வேட்கையை நிறைவேற்றக் கூடிய வாய்ப்புக் கிட்டியிருக்கும். திரு.வி.க. அவர்களின் எதிர்பார்ப்பும் ஈடேறியிருக்கம்.

வாழ்க்கையை முழுமையாகக் கல்லாதவர்களுக்குக் கழிவிருக்கம் என்பது இயற்கை. கவிஞரேறு அவர்களும் ஆங்கில மொழியை அசட்டை செய்தது குறித்து கழிவிருக்கப் பட்டிருப்பதை இளைஞர்கள் நினைவில் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்; இன்றைய இளைஞர்கள் தமிழையே ஒதுக்கிச் செல்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும்; வாய்ப்புகளை நழுவி விட்டுப் பிற்காலத்தில் எண்ணி வருந்தும் நிலைவாரா வண்ணம் நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

கவிஞர் அவர்களுக்குக் கற்பதில் இருந்த நாட்டத்தைப் போலவே, மாணவ நிலையிலேயே கற்பிப்பதிலும் இருந்தது. இவருக்குத் தமிழ்த்துணைப்பாடமாக இருந்த நூல்களே, தமிழாசிரியர் தேர்வுக்கான பாட நூல்களாக அப்போதிருந்தன. இதனால் மாணவரே ஆசிரியராகும் அரிய வாய்ப்பு இவரைத் தேடி வந்தது.

மஜீத்! இவர்; கவிஞர் வில்லியனூர்ப் பள்ளியில் படித்தபோது உடன் பயின்ற தோழர்!

இல்லாமை, இவரது கல்விப் பயணத்தைத் தடுத்துத்தடம் மாற்றியது. குடும்பத்திற்காகக் கல்வியைக் கைவிட்டுப் பொருளீட்ட வேண்டிய பொறுப்பு வந்து சேர்ந்தது. ஆனால் ஆசிரியராகிவிட வேண்டுமென்ற ஆசை மஜீத்தைத் தனியே படித்தேனும் தமிழாசியர் தேர்வை எழுதத் துண்டிற்று. படித்தார் - அரங்கசாமி, நண்பர் மஜீத்துக்கு ஆசிரியரானார். தான் சுற்றதை நண்பர்களோடு பகிர்ந்து கொண்டார். பயணை இருவரும் பங்கிட்டுக் கொண்டார்கள்.

நண்பர் மஜீத் எழுத விழைந்த தேர்வைத் தானும் எழுதவிரும்பினார் அரங்கசாமி. தேர்வு விண்ணப்பக் கட்டணத்தைப் பதினைந்து நாட்களுக்குள் செலுத்திவிண்ணப்பித்தால்தான், தேர்வை எழுத முடியும். தனது விருப்பத்தைத் தந்தையிடம் கூறியபோது, அவர் அதற்கு ஆதரவு தரவில்லை. உறுதியாக மறுத்துவிட்டார். தனது விருப்பம் நிறைவேறாத ஏமாற்றம் நெஞ்சைத் துளைக்கவே சேர்ந்து போனார் அரங்கசாமி. ஏமாற்றமடைந்தவரின் இயல்பான செயல்களில் மாற்றம் நுழைவது எவர்க்கும் நேர்ந்திடும் இயல்பான நடவடிக்கையே!

அன்று நடராசன் செட்டியார் படுக்கப் போகும் போது வழக்கம்போல் அவர் பார்வை அரங்கசாமியின் அறைக்குள் நுழைந்தது. அங்கே இயல்புக்கு மாறான இறுக்கம். முகத்தில் சோர்வு முகாமிட்டிருந்தது. அசுத்திலோ அழுத்தம்! வெறித்த பார்வை! பார்த்த நொடியிலேயே “பையனுக்கு” ஏதோ நடந்திருக்கிறது என்ற எண்ணம் எழுந்து வந்து முன்நின்றது.

அரங்கசாமியை அழைத்துக் காரணம் கேட்டார் செட்டியார். தந்தையைக் “காட்டிக் கொடுக்க” மனமின்றி “ஒன்றுமில்லை” என்று பதிலளித்துவிட்டு அமைதியாகிவிட்டார் அரங்கசாமி. ஆனால் முகமும், நடவடிக்கைகளும் அவரைக் காட்டிக் கொடுக்கப் போட்டியிட்டன. செட்டியாருக்கு “இவன்” எதையோ மறைக்கின்றான்; கூறமறுக்கின்றான் என்பது மட்டும் விளங்கி விட்டது. அடுத்து நடந்ததைக் கவிஞர் மொழியிலேயே கேட்போம்:-

“மாலை, கல்லூரியிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது பரிவாக என்னை அழைத்து, “நான் நேற்றிலிருந்து கவனிக்கின்றேன், உன் குறும்புத் தனமும், குறுநகையும் காணவில்லையே? என்னடா உனக்குக் கவலை? உன் தந்தைக்கும் உனக்கும் தகராறா? என்று பரிவாகக் கேட்டார். நான் மறுமொழி ஒன்றும் சொல்லாமல் இருந்துவிட்டேன். அவர் இரவு மாடிக்குப் படுக்கவரும்போது வழக்கம்போல் என் அறையை நோட்டம் விட்டார். நான் படிக்காமல் ஏதோ சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை அவர் புரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டே என்னை அழைத்தார்; என்னடா நான் இரண்டு நாட்களாகக் கேட்கிறேன் ஒன்றும் பதில் சொல்லாமல் இருக்கிறாய் என்னிடம் சொல்லக்கூடாதா? அவ்வளவு பெரிய இரகசியமோ” என்றார்.

அவரது பரிவான சொற்களின் முன் என் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது. யாவற்றையும் அவருக்கு விளக்கிக் கூறினேன். எனக்குள்ள பிரெஞ்சு மொழியறிவு இத்தேர்வுக்கு அதிகமானதே, ஆனால் தமிழ்மொழியறிவுக்குச் சிறிது முயன்றால் போதும், என்றேன். “இதற்காகவா கவலைப்படுகிறாய்; போய்ப்படு, பணம் நான் தருகிறேன். நாளைக்கே அத்தேர்வுக்குரிய சான்றிதழ்களைத் தயார் செய்” என்றார்.

பணத்தோடு சிக்கல் தீர்ந்துவிடவில்லை. தேர்வு விண்ணப்பத்துடன் இணைக்க வேண்டிய சான்றிதழை நகரமன்றத் தலைவரிடமிருந்து பெற்று இணைக்க வேண்டும். இதனைப் பெற விண்ணப்பதாரரின் தந்தை நகர மன்றத்தலைவர்முன் ஒப்பமிட வேண்டும். தேர்வுக்குச் செல்ல ஒப்பாத தந்தையிடம் எப்படி எடுத்துரைத்து, அழைத்து வந்து ஒப்பமிடச் செய்து சான்று பெறுவது?

இக்கட்டான நிலை என்பது இதுதான் போலும்! மனக்குழப்பம் மறுபடியும் வந்து குடியேறிவிட்டது. வழிதேடி விழிபிதுங்கி நின்றபோது, சுடர்ப் பரிதியாக நடராசரே மீண்டும் வந்தார். பாதுகாவலர் என்ற முறையில் அவரே ஒப்பமிட்டுச் சான்றிதழையும் பெற்றுத்தந்தார். பொறுப்புணர்வின் சிறப்புக்கும், பரிவுக்கும் பெருந்தன்மைக்கும் பொருள் நடராச செட்டியார் என்பதுதானே சரியாக இருக்கும்!

யாரோ என்றிருந்துவிடாமல், ஒரு தந்தைக்குரிய பொறுப்புணர்வோடு உதவிய நடராச செட்டியாரைப் புலவர்கள் பாடவில்லை என்றால், புலமைக்கு என்ன பெருமை? புதுவைக்கு என்ன பெருமை? பாவலர்களும் பயன்பெற்றவர்களும் செட்டியார் சீர்பரவ வேண்டாமா? நன்றியுணர்வின் ஆயுட்காலம் அரை நொடி, ஒரு நொடி என்று குறுகிப்போய்விட்டதோ?

செட்டியாரின் உதவியால் தேர்வுக்குச் செல்ல அனுமதி கிடைத்துவிட்டது. ஆயத்தமாக வேண்டிய கட்டாயத்தில் கவிஞர், தமிழறிவைப் பெருக்கிக்கொள்ளவேண்டும். இதற்கு உதவப் போவது யார்?

பாவேந்தர் அந்த நாளில் தமது வீட்டிலேயே இலவயமாகத் தமிழ் வகுப்பு நடத்திக் கொண்டிருந்தார். உண்மையான தமிழ்த் தொண்டுக்குப் பாவேந்தர் வழிகாட்டினார், வாழ்ந்தும் காட்டினார். அவர் நடத்திய தமிழ் வகுப்பில் அரங்கசாமியும் சேர்ந்து தமிழை முறையாகக் கற்கத் தொடங்கினார்.

பாவேந்தர் பாடம் கூறிய முறை, இவரை ஈர்த்துத் தன்வயப்படுத்திக்கொண்டது. அவரது கருத்துச் செறிவான உரைகள் இவரது தமிழறிவை விசாலப்படுத்தின. மொழிப்பற்றும்,

படைப்பார்வமும் முனைவிடத் தூண்டுதலாக இருந்தன. பாவேந்தர் நடத்திய பாடமே அவருடைய வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்ததெனக் கூறிக் கவிஞரேறு பெருமைப்பட்டார்.

பாவேந்தரிடம் பெற்ற பாடம் கவிஞரேறு அவர்கள் 1934-ஆம் ஆண்டில் எழுதிய Brevet Elementaire de Langue Indigene (தமிழ் பிரவே) என்னும் தேர்வில் வெற்றிக்கனியைப் பெற்றுத்தந்தது. இந்த வெற்றிக்காகத் தம்மைப் பெற்ற தந்தையை விடப் பெரிதும் மகிழ்ந்தவர்கள் புரவலர் திருமுடி நடராசன் செட்டியாரும், பாவேந்தர் பாரதிதாசனாருந்தாம். எழுதவைத் தவரும், எழுதும் கருவியானவரும் இவ்விருவர்தாமே!

தமிழ்பிரவே தேர்வில் பெற்ற வெற்றியோடு கல்வி முனைப்பு முற்றுப்பெற்றுவிடவில்லை, தொடர்ந்து பிரெஞ்சு மொழியிலும் இப்பட்டம் பெற வேண்டி, கல்லூரியில் தொடர்ந்து பயின்றார். தமிழிலும் ஈடுபாடு வளர்ந்தது. தமிழார்வத்தாக்கத்தால் பிரெஞ்சு மொழிப் பற்றுதலில் சற்றுத் தளர்ச்சியும் ஏற்பட்டது. பாவேந்தரின் தமிழ் மொழிப்பற்றின் வீச்சும் இந்தத் தளர்ச்சிக்குக் காரணமாகவும் இருக்கலாம்.

திருமணம்

தங்கை ஆண்டாளுக்குத் திருமணம். தங்கையின் திருமணக் கதவைத் திறக்கும் திறவுகோல் அண்ணன் திருமணமாக இருந்தது. ஆண்டாள் திருமணம் அரங்கசாமியின் திருமண வழியாகத்தான் நடந்தாகவேண்டும்.

தங்கை ஆண்டாளின் திருமணத்திற்கும் ஆதிலட்சுமியின் திருமணத்திற்கும் அப்படியொரு முடிச்சு. சிற்றன்னை செல்லம்மாளோ தம் அண்ணன் மகன் கிருட்டினனுக்குத் தம் மகள் ஆண்டாளையும், அண்ணன் மகள் ஆதிலட்சுமியைத் தம் மகன் அரங்கசாமிக்கும் மணம் முடித்துப் பார்க்க முனைந்தார். தம் கணவர் திருக்காழு விரும்பிய வண்ணம் பெரிதும் முயன்று முடித்தும் மகிழ்ந்தார். தங்கையின் நலன் கருதி, அண்ணன் தனது விருப்பமின்மைக்கு விடை கொடுத்து, உளம் மாறி ஒப்பவேண்டியவரானார்.

எழுத்தறிவில்லாத ஆதிலட்சுமியை உறவு வளமும், வலிவும் பெறவேண்டிக் “கடிமணம்” புரிந்து கொண்டார்.

“யாயும் யாயும் யாரா கியரே?
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளீர்?
யானும் நீயும் எவ்வழி யறிதும்?
செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கவந் தனவே”

என்னும் பாடல் கவிஞரைப் பொருத்தவரை பொருந்தா இலக்கியமாகப் போய்விட்டது.

அரங்கசாமி - ஆதிலட்சுமி திருமணமும், ஆண்டாள் - கிருட்டிணன் திருமணமும் ஒரே நாளில் (செப்ட. 1935-ல்) சேவிய மேடெனும் சிற்றூரில் நடந்தேறியது.

“என்மனைவி சிற்றூர் எழுதத் தெரியாதாள்
பொன்னைப் பொருளை அறிவாள்; புகழறியாள்”

என்று கவிஞர் தனது வாழ்க்கைத் துணைவியாரைப் பற்றிப் பாடியது உண்மைதானென்றாலும்,

“கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியல் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஒம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”

என்றும் தொல்காப்பிய இலக்கணத்திற்கு வாழ்க்கை இலக்கியமாக ஆதிலட்சுமி விளங்கினார் என்பதும் உண்மையே!

வாணிதாசனார் விருந்தோம்பலின் தனிச்சிறப்புப் பெற்றவர். அவர் இருந்தவரை புரட்சியகத்தில் வருவிருந்தோம்பிச் செல்விருந்து பார்த்தறியாத நாளே இல்லை. நடு இரவாயினும் கடும்பகலாயினும் தம்மைக் காண வருவாரைக் கவிஞரேறு அவர்கள், விருந்தயரச் செய்து மகிழ்வதில் தனிஇன்பம் கண்டவர். அவருக்கேற்ப அவர்தம் மனைவியும் மக்களும் அமைந்தனர்.

திருமணம் முடிந்துவிட்டது. தலைவன் என்னும் தகுதி முன்னொட்டாகிவிட்டது. பொறுப்பு வந்தது பொருள்தேட

வேண்டுமே! பொருளிருந்தால்தானே இல்லறம் நல்லறமாகும்.

வேலை தேடியாகவேண்டும். இன்றளவு இல்லாவிட்டாலும், அன்றும் அரசுப் பணியென்பது கையில் விழும்கனியாக இல்லை. எட்டியும், ஏறியும் பறிக்க வேண்டிய காயாகத் தானிருந்தது. படித்து முடித்து இரண்டாண்டுக் காலம் வேலை கிடைக்காமல் இலக்கண இலக்கியங்களைப் படிக்க அந்த இடைவெளியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். பாவேந்தர் பாடலில் திளைத்து மகிழ்ந்தார். சங்க இலக்கியங்களைக் கசடறக் கற்றார். அதனால்தான் அவருடைய இயற்கைப் பாடல்கள் சங்க, இலக்கியங்களோடு போட்டியிடக் கூடியனவாக அமைந்தன. அந்தத் தகுதியை இந்த இடைவெளியில் தான் கற்றுப்பெற்றார்.

கிடைத்தது வேலை :

1937 சனவரி, 15-ஆம் நாள்.

கவிஞரின் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத மற்றொரு நாள்!

கற்ற கல்வியின் பொருட்பயனை அன்றுதான் அடைந்தார் அவர்.

புதுவை நகர மன்றத்தலைவராக விளங்கியவர் திரு. இரத்தின வேலுப்பிள்ளை. அரங்கசாமிக்குத் தற்காலிகத் தமிழாசிரியர் வேலையைப் பெற்றுத்தந்தவர் அவர்தான். அந்த நல்லவரைக் கவிஞர் நன்றிமறவாமல் நினைவில் வைத்திருந்தார்.

புதுச்சேரியில் புதிதாக ஆசிரியர்கள் நியமனம் செய்யப்பட்டுக் கல்வி வளங்காண நடவடிக்கை மேற்கொண்ட அதே காலகட்டத்தில், தமிழ் நாட்டில் மண்ணுக்குரியவர்களை மடமை இருளில் வைத்திடும் நடவடிக்கை தமிழ்ப் பகைவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

அரங்கசாமியின் ஆசிரியப் பணி, முதன் முதலாக உழவர்கரை பேட்டில்தான் தொடங்கிற்று. அப்போது அவர் பெற்ற மாத ஊதியம் இருபத்தைந்தே உருவா. இத்தொகையைக்

குறைவென எண்ணிவிட வேண்டாம். இந்த ஊதியத்திலேயே மாதம் பத்து உருவா மீதப்படுமென்கிறார் கவிஞர்.

தற்காலிகத் தமிழாசிரியர் பணி ஒன்பது மாதங்கள் நீடித்தது. இதே நிலையில் எத்தனை நாள் நீடிப்பது? நிரந்தரப் பணி நினைப்பு வந்தது. அதற்கான தேர்வை எழுதி வெற்றி பெற்றால்தான் பணி நிரந்தரமாகும். தேர்வு என்பது அரங்கசாமிக்குத் தேன்குழல் போன்றது.

நிரந்தர ஆசிரியர் பணிக்கான நுழைவுத் தேர்வு 24-9-1937-இல் நடைபெற்றது. இன்றைய “இளங்கல்வியாளர்” (B.Ed.) தேர்வுக்கு நிகரான சி.ஏ.பி. (C.A.P) என்னும் தேர்வில் பங்கேற்றார். இதில் எழுதுதல், வாய்மொழி விடைதரல் மற்றும் அரைநாள் பாட வகுப்பு நடத்திக்காட்டும் முறை ஆகியவை இடம்பெறும்.

அந்த நாளில் இத்தேர்வை எழுதுவதற்கு வழிகாட்டும் நூல்கள் தமிழில் இல்லை. எனவே தேர்வில் வெற்றி எனும் இலக்கை எய்த அரங்கசாமி பிரெஞ்சு நூல்களையே துணையாகக் கொண்டார். தேர்வில் வெற்றி கண்டாரெனினும், பட்டம்பெற இரண்டு ஆண்டுகள் வகுப்பு நடத்திய பட்டறிவும் ஒரு கட்டாயத் தகுதியாகக் கருதப்பட்டதால், ஆசிரியர் பயிற்சிப் பட்டம் 1940 ஆம் ஆண்டில் இவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது; பயிற்சிப் பட்டமும் பெற்று அதைத் தொடர்ந்து பணிநிரந்தரமானது.

பணிதான் நிரந்தரமே தவிர, பணியிடம் நிரந்தமல்ல. பலவேறு இடங்களுக்கு மாற்றப்பட்டுப் பணியாற்றிவந்தார். ஆசிரியப் பணியின் நிறை குறைகள் குறித்து இவர் படைத்த பாடல்கள் சுவையானவை, பொருளடக்கமானவை.

அடகெடுவாய் பலதொழிலும் இருக்கப் பள்ளி
ஆசிரியத் தொழிலேற்றும் அறிவில் லாமல்
திடமுள போலிசாகி, டாக்ட ராகிக்
கிம்பளங்கள் திணித்துப்பை நிறைத்தோ மில்லை!
கடன்பட்டு வரிகொடுக்க வரங்கித் தின்று
கடன் சொல்லும் உசியே வாய் ஆனோ மில்லை!
கொடுமையிகு கோள்சொல்லிக் குனிந்து தாங்கிக்
கும்பிட்டுச் சம்பளத்தில் உயர்ந்தோ மில்லை!

என்று ஆசிரியத் தொழில் புரிவோரின் பொருள் நிலை அவலத்தையும், பிறதொழிலில் உள்ள பொருள் வாய்ப்புக்களையும் பட்டியலிட்டுக் காட்டிவிட்டு, இறுதியாக

பெற்றவன் நோய்க் குதவிசெய்ய 'வா'வென் றாலே
பேசாதீர் என்கின்றீர்! வறுமை என்றால்,
கற்றளிப்போர் பெருங்கூட்டம்; உங்கட் கிங்கே
காசில்லை என்கின்றீர் முறையே சொல்லீர்!

என்று ஆண்டவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

உயர்ந்ததெனும் ஆசிரியத் தொழிலின் நிறை, பொருட் குறையால் பிறையாவதைப் பாடல் சுட்டுகிறது. சங்ககாலப் புலவர்களைப்போல், அரியணை அமர்ந்தவர்களைப் பார்த்து நீதி கேட்கும் நெஞ்சுரம் கவிஞனுக்கே உரியதுதான்.

இலக்கிய வாயில் :

1940-ஆம் ஆண்டு, உலகின் அமைதிக் குலைவு அடியெடுத்து நடக்கத்தொடங்கிய காலகட்டம்.

1938-ஆம் ஆண்டில் தொடங்கிய இரண்டாம் உலகப் போர் முடிவுக்கு வராமல் பீரங்கிகள் முழங்கிக் கொண்டிருந்தன. பல நாடுகளின் வரலாற்று வரிகளில் திருத்தங்களும் செய்யப்பட்டன. ஆம். இந்த ஆண்டில்தான் கிரீசு நாட்டைக் கைப்பற்றியிருந்த இத்தாலிப் படை எல்லைக்கப்பால் இழுத்தெறியப்பட்டது.

இந்தியாவை ஆண்ட பிரிட்டானியர், இந்தியத் தலைவர்களின் எண்ணங்களையோ, மாகாண அரசுகளின் கருத்தையோ கேட்டறியாமல், உலகப்போரில் இந்தியாவையும் இழுத்து விட்டிருந்த காலகட்டம். ஆட்சியாளரின் போர்க் கொள்கைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில் மாகாண அரசுகள் பதவி விலகி நெருக்கடியைத் தோற்றுவித்தன. இவையெல்லாம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்குட்பட்ட இந்தியாவிடம் நிகழ்ந்தவை.

பிரெஞ்சு இந்தியாவிடம், போருக்கு ஆட்கள் எடுக்கப்பட்டதைத் தவிர, மாற்றமேதும் நிகழவில்லை.

பிரெஞ்சிந்தியக் குடிமகனான ஆசிரியர் அரங்கசாமி போரச்சமின்றி, சங்க இலக்கியங்களோடும், பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் கவிதைத் தொகுப்போடும் பகுதி நேரத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தார். புலமையை வளர்த்துக் கொள்ளும் பொழுதாயிற்று மாலைவேளை.

இவருடன் அப்போது கண்ணப்பாவும் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வந்தார். கண்ணப்பாவின் தந்தை சிவகுருநாதர் அப்போது புதுவை இலப்போர்த் பெண்கள் பள்ளியில் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றி வந்தார். இப்பள்ளி நூலக வசதிபெற்றது. சிவ. கண்ணப்பா மூலம் இப்பள்ளி நூலகத்திலிருந்து சங்க இலக்கிய, இலக்கண நூல்களைப் பெற்றுப் படித்துத் தம் தமிழறிவை விரிவு படுத்திக்கொண்டார்.

நிறை புலமை, நினைவாற்றல், ஊற்றெடுக்கும் உணர்வு இம்மூன்றும் இவரை இலக்கியம் பேசவும், படைக்கவும் “உன்னால் முடியும் தம்பி” என்று ஊக்கப்படுத்தி உந்திக் கொண்டிருந்தன. மேடைப் பேச்சில் தன்னால் மிளிர முடியுமென்ற தன்னம்பிக்கை தளிர்விட்டது. பாவேந்தரைப் போல் பாப்புணையை வேண்டுமென்ற ஆசை அரும்புவிட்டது. புலமும் பொழுதும் நலமாயமைய அரங்கசாமி இலக்கியச் சோலையானார்.

அரங்கசாமியின் ஆசிரியப் பணி 1942-முதல் 1944-ஆம் ஆண்டுவரை புதுவையை அடுத்த இரெட்டியார் பாளையத்தில் தொடர்ந்தது. இங்குப் பணியாற்றிய காலத்தில்தான் அரங்கசாமி பாவேந்தரோடு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பைப் பெற்றார். தமது படைப்புகளைப் பாவேந்தரிடம் காட்டித் திருத்தம் பெற்றதெல்லாம் அப்பொழுதுதான். அந்த நாட்கள், கவிஞரின் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாதவை. அவை, அவரை முன்னேற்றப்பாதையில் முன்னிற்கத்தள்ளிய நாட்கள்.

கவிஞரும், அவரது நண்பர் சிவ-கண்ணப்பாவும் ஒரே காலத்தில் புதுவையிலிருந்து காரைக்காலுக்கு மாற்றப்பட்டனர். அங்கே ஆசிரியப் பணியோடு இலக்கியப் பணிகளையும் ஏற்றுச் செய்துவந்தார்.

பாவேந்தர் தொடர்பு :

பாரதியை ஒதுக்கிவிட்டுப் பாவேந்தரைப் பார்ப்பது கண்ணெழுதாத ஒவியத்தைக் கண்டு களிப்பது போன்றதாகும்.

பாரதிதாசனை மறந்துவிட்டு, வாணிதாசனை நினைப்பது, விதையில்லாமல் வேளாண்மை செய்ய நினைப்ப தற்கொப்பாகும்.

பாலில் நீரைக் கலப்பதைப்போன்றது வரலாற்றில் புனை கதைகளைப் புகுத்துவது. அவ்வாறே உண்மையை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுப் புனைவுகள் புகழுலாவுக்கும் புறப்படவும் கூடாது. எனவேதான் பாரதிதாசன், வாணிதாசன் உறவு, ஒப்பணையின்றியும், ஒதுக்கல் மறைத்தலின்றியும் நடு நிலையோடு உரையாக்கப்படுகிறது.

ஆத்திகக் கவியாக இருந்து, சுப்பிரமணியர் துதியமுது படைத்த பாரதிதாசன், தேசியக் கவியாகத் திகழ்ந்து சுதர்ப்பாட்டுப் பாடியவர்.

பெரியார் என்னும் பேரொளி ஊடுருவ, பழமை வெளவால்கள் பறந்தோடி மறைந்தன. பகுத்தறிவுப் பாதை திறந்த, பாவேந்தர் பாதம் அப்பாதையில் பதிந்தது. தன்மான இயக்கத்தின் தாக்குரவால், நாத்திகக் கொள்கைக்கு நண்பரானார் - பெரியாரின் அன்பரானார். சீர்திருத்தக் கொள்கைக்குளத்தில் நீராடிய கருத்துக் கவிதைகள், இராமசாமியை வழிபட்டு வலம்வந்தன. தமிழ் இவர் கவிதைகளால் பொன்னாடை போர்த்திக் கொண்டது.

பெரியார் போற்றிய சீர்திருத்தக் கொள்கைகளான பெண்கள் முன்னேற்றம், விதவை மணம், இந்தி எதிர்ப்பு, கடவுள்மறுப்பு, சாதி ஒழிப்பு ஆகிய கொள்கைகள் தமிழ் மக்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டிய காலம். அப்போது தான் பெரியாரின் கொள்கைகளுக்குப் பாவேந்தரின் பாடல்கள் படைக்கலன்களாகித் தமிழர்களின் கரங்களிலும், மனங்களிலும் இடம்பெற்றிருந்தன.

பாவேந்தரோடு தொடர்பு வைத்திருந்த இளங்கவிஞர் வாணிதாசனுக்கும் பகுத்தறிவுச் சிந்தனையும், பெரியார் கொள்கைகளில் பற்றும் ஏற்பட்டது.

வைதீகச் சடங்குத் திருமணங்களுக்கு மாற்றாகச், சீர்திருத்த மணங்கள், தந்தை பெரியாரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, அவராலும், அவரது தொண்டர்களாலும் எதிர்ப்பிற்கிடையே நடத்தப்பெற்று வந்தன.

பாரதிதாசனாரும் பெரியார் வழியில் சீர்திருத்தத் திருமணங்களைத் தலைமையேற்று நடத்திவந்தார்கள். பாவேந்தரோடு, மாணவர் வாணிதாசனும், அவர் தலைமை ஏற்று நடத்திவைத்த திருமணங்களில், மணமக்களை வாழ்த்திப் பேசித் தம் பேச்சாற்றலை அரங்கேற்றம் செய்து வந்தார். வாழ்த்துரையில் இவர் எடுத்தாண்ட சங்க இலக்கியப் பாடல்களைக் கேட்டுப் பார்வையாளர்கள் மகிழ்ந்தனர். வாணிதாசனின் இலக்கிய அறிவும், பேச்சாற்றலும் கேட்டோரைப் பிணைத்து, வியப்பில் ஆழ்த்தியது. மாணவர் பேச்சை மக்களைப் போலவே ஆசான் பாரதிதாசனாரும் கேட்டு வியந்தார், மகிழ்ந்தார், புகழ்ந்தார்.

வாணிதாசனின் பேச்சாற்றலால் ஈர்க்கப்பட்ட பாவேந்தர், தாம் நடத்திவைத்த திருமணங்களுக்கெல்லாம் வாணிதாசனையும் அழைத்துச் செல்வதும், அங்கே இவர் வாழ்த்துரை வழங்குவதும், இசையும் தாளமும் போல் இணைந்தே நடந்தன. இருவரும் ஒருவரையொருவர் அன்பால் இறுகப்பற்றிக் கொண்டனர். பழகப் பழகத்தானே பாசம் வளரும்.

திருமணமென்றால் விருந்து இல்லாமலா? மணவிழாத் தலைவர் பாவேந்தரென்றால் தனிகவனிப்பு இல்லாமற் போகுமா? திருமண விருந்துகளில் பாவேந்தர் வாணிதாசனைத் தம் பக்கத்தில் அமர்த்தி உண்ணச் செய்வார். ஆசானும் மாணவரும் அந்த அளவுக்கு நெருக்கமாக இருந்தார்கள்.

வாணிதாசன், தமது கவிதைப் படைப்பாற்றலை வளர்த்துக் கொள்ள, தாம் எழுதிய கவிதைகளைப் பாவேந்தர் இல்லத்திற்கு எடுத்துச்சென்று அவரிடம் காட்டுவார். அவரும் படித்துப் பார்த்துத் திருத்திக் கொடுப்பார். அப்படி அவர் திருத்திக் கொடுத்த படினைத் தன் உயிரினும் மேலாகப் போற்றி வருவதாகக் கவிஞரேறு ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

வாணிதாசன் கவிதைகளைப் படித்த பாவேந்தரவர்கள் ஒருமுறை “உனக்கு எளிய முறையில் எழுத வருகிறது. ஆனால் நடை வரவில்லை. என் கவிதைகளைப் படித்துவா” என்று அறிவுரை பகன்றிருக்கிறார்கள்.

பாவேந்தரிடம் பலர் இலக்கண, இலக்கியங்களைக் கற்றதுண்டு. கவிதைக் கலையை அவரிடம் கற்றவர்களும் உண்டு. புதுவை. ச. சிவப்பிரகாசம், இன்று “சுரதா” வாகி உலாவரும் அன்றைய இராசகோபால் போன்றவர்களோடு, சில புதுவைத் தோழர்களும் பாடங்கேட்டிருந்தனர். இவர்களுக்கெல்லாம் மேற்பட்ட சிறப்பான தொடர்பு வாணிதாசருக்கே வாய்த்தது. ஆம் பாவேந்தர் வாணிதாசனை மாணவர் என்ற நிலைக்கும் மேற்பட்ட நிலையில் வைத்தும் பாராட்டியுள்ளார்.

தம் படைப்பு வழி பெருமைபெற முடியாத சிலர் தாங்கள் பாவேந்தரோடு பழகியதையும், பாடங்கேட்டதையும் மூலதனமாக வைத்துப் புகழ் வணிகம் செய்ய முனைவதோடமையாது, “நாங்கள்தான் பாவேந்தரின் உண்மையான மாணவர்கள், வாணிதாசனுக்கு அந்தப் பெருமையில் உரிமை கிடையாது” என்றெல்லாம் கூடப் பேசுவதையும், கட்டுரையில் குறிப்பிடுவதையும் வழக்கமாகக் கொண்டிருப்பதை எண்ணிவருந்த வேண்டியுள்ளது.

பாவேந்தர் பல்லாண்டு காலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். அவரிடம் பயின்றவர்கள் பல்லாயிரக் கணக்கிலிருக்கலாம்; அவர்களுள் நான்தான் பாவேந்தரின் மாணாக்கன் என்று உரிமை கொண்டாடலாம். அந்த உண்மையை, உரிமையை எவர் மறுக்க முடியும்? ஆனால், எந்த மாணவன் தனது ஆசானுக்குப் பெருமை சேர்க்கக்கூடிய அறிவாற்றலோடும், சான்றாண்மையோடும் விளங்குகிறானோ அவனைத்தான் மாணவனாகப் பாராட்ட முடியும். அந்த இலக்கணத்தோடு இணைத்துப் பார்த்தால் வாணிதாசனே பாவேந்தரின் முதல் மாணவர்.

பாவேந்தர் எப்படிப் பாரதியாரிடம் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தாரோ, அதற்குச் சற்றும் குறையாத மதிப்பை

வாணிதாசன் பாவேந்தரிடம் வைத்திருந்தார். அவரது பற்றையும் பாசத்தையும் அவரது பாடல்களாலும், சில நிகழ்ச்சிகளாலும் அறியலாம்.

சென்னைக் கவிஞர் கா. வேழவேந்தன் அவர்கள் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்களின் தமிழக அமைச்சரவையில் தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றிருந்தவர். பின்னர்ச் சட்டப் பேரவை உறுப்பினராகத் திகழ்ந்தவர். இவர் தலைமையில் புதுவை அரசு பாவேந்தர் விழாக் கவியரங்கை நடத்தியது. புதுவை காந்தி திடலில் 29-4-1972-ல் நடைபெற்ற பாவேந்தரின் 81-ஆம் பிறந்த நாள் கவியரங்கம் அது. வாணிதாசனாரும் பாவேந்தர் பாட்டுலகில் - மாணவர்கள் என்ற தலைப்பில் பாடினார்கள்.

கவியரங்கத்திற்குப் பிறகு கவிஞரேறு அவர்களை நான் சந்தித்த போது என்னுள் உறுத்திக் கொண்டிருந்த வினாவைக் கேட்டேன். “மூத்த கவிஞராகிய தாங்கள் உங்கள் தகுதியோடு இணையாக வைத்து எண்ண முடியாத கா. வேழவேந்தன் தலைமையில் பாட ஒப்புக் கொண்டது சரியா?” என்பதுதான் என்வினா.

கவிஞரேறு அவர்கள் அதற்குத் தந்த விடை என் அறியாமையை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுவதாகவும், அவருடைய பெருந்தன்மையைப் புரிந்து கொள்ளச் செய்வதாகவும் இருந்தது.

பாவேந்தர் பிறந்தநாள் விழாவில் வேழவேந்தன் தலைமையில் பாடியது தவறானதோ, தாழ்வானதோ அல்ல. பாவேந்தர் விழாவில் பாட அழைக்காமல் தோரணம் கட்டவேண்டுமெனக் கட்டளையிட்டிருந்தாலும், அதனை ஒரு பேறாகக் கருதிச் செய்திருப்பேன். நடைபெற்ற விழா பாவேந்தருடையது, என் ஆசானுடையது என்று சற்றும் தயங்காமல் கூறினார்கள். வாணிதாசன் அவர்கள் தமது ஆசான் பாவேந்தரிடம் கொண்டிருந்த அன்பின் ஆழத்தை, மதிப்பின் உச்சத்தை விளக்க இந்த நிகழ்ச்சி போதுமானது.

பாவேந்தரைப் பற்றிக் கவிஞர் அவர்கள் பலபாட்டரங்கங்களில் பாடும் போதெல்லாம் “எனதாசான்” “எனதாசான்” என்று உரிமையோடும், உவப்போடும் குறிப்பிடத் தவறியதில்லை.

பாவேந்தர் அளவுக்குப் புகழ் கவிஞரேறு அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லையாயினும், பாடுந்திறனில் வாணிதாசன் குறைந்தவரல்லர் என்பதைக் கற்றுணர்ந்தோர் ஒப்புக்கொள்ளத் தவறவில்லை. எனவே பாவேந்தர் பெயரைக் குறிப்பிட்டால்தான் தமக்குப் பெருமை என்றெண்ணி அவர் பாவேந்தர் தொடர்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதாக எவரும் எண்ணிவிடக்கூடாது. அப்படி எவரேனும் எண்ணத் துணிந்தால், அவரது கருப்பு மனம் உலகுக்குத் தெரிந்துவிடும்.

நன்றியுணர்வு அருகிவரும் காலத்தில் வாழும் நமக்குக் கவிஞர் வெளிப்படுத்திய நன்றியுணர்வை உள்ளது உள்ளபடிப் புரிந்து கொள்வதில் இடர்ப்பாடு கூட ஏற்படலாம். ஆனால், கவிஞர் தம் ஆசாணைப் பற்று மிகுதியாலும், நன்றிக் கடன் பாட்டாலுந்தான் அடிக்கடி பாட்டு வரிகளில் தீட்டிக் காட்டியுள்ளார்கள். கவிஞரவர்களுக்குப் பாவேந்தரிடம் ஏற்பட்டிருந்த உறவை அறிந்து கொள்ளவும், நாட்டுக்கு அறிவிக்கவும் கூடிய அரிய வாய்ப்பொன்று கிடைத்தது.

தென்னார்க்காடு மாவட்டத் தமிழ்க் கவிஞர் மன்றத்தின் பொதுச் செயலாளராக நான் பொறுப்பேற்றிருந்தகாலம். 1971-ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்களில் கடலூரில் கவிஞர்கள் மாநாடு இரண்டு நாட்கள் நடத்தப் பெற்றது. கவிஞரேறு வாணிதாசனார், உவமைக் கவிஞர் சுரதா, கவிதைக் காவலர் தெசிணி போன்றோரும் அம்மாநாட்டில் பங்கேற்றுச் சிறப்பித்தனர். அந்த மாநாட்டில்தான் முதல் முதலாகக் கவிதைப் பட்டிமன்றம் நடைபெற்றது. அம்மாநாட்டில் வெளியிடப்பட்ட சிறப்பு மலருக்குக் கவிதை வேண்டி, கவிஞரேறு அவர்களைச் சேலியமேடு சென்று சந்தித்தேன்.

அண்ணா முதல், கலைஞர் ஈறாக ஏட்டில் வெளியிட வாணிதாசரிடம் பாடல் கேட்டுப் பெற்றவர்கள் உண்டு.

ஆனால் கவியரங்கம் தவிர்த்து வேறு எதற்கும், எவரும் தலைப்பைக் கொடுத்துப் பாடல் கேட்டதில்லை. முதிர்ச்சியின்மையாலும், முடிவின் படியும் தலைப்பைக் கொடுத்துக் கவிதை கேட்ட தவறை யானே செய்தேன்.

பாவேந்தருக்கும், கவிஞரேறுவுக்குமிடையே இருந்த நெருக்கத்தை மற்றவர்கள் அறிந்து கொள்ள ஏதுவாக “பாவேந்தரோடு” என்ற தலைப்பைக் கொடுத்துப் பாடலையும் பெற்று, மாநாட்டு மலரில் இடம்பெறச் செய்தேன்.

இப்படித் தலைப்பைக் கொடுத்துக் கவிதை கேட்டதைக் கவிஞரேறு அவர்கள் சினந்து குறைகூறாமல் நயமாகச் சுட்டியது இன்றும் பசுமை மாறாமல் நினைவில் நின்றுருக்கின்றது.

அன்று அந்தத் தலைப்பைக் கொடுத்திராவிட்டால், பாவேந்தருக்கும் - கவிஞரேறு அவர்களுக்கும்மிடையே நிலவிய நெருக்கச் செய்தி பாட்டுருப் பெற்று பவனி வந்திருக்குமா? இன்று சிலருடைய குறைகூறலுக்குற்ற பதிலாக அமைந்திருக்குமா?

பாவேந்தர்-வாணிதாசர் உள்ளன்பையும் உறவு நெருக்கத்தையும் அவர் பாடல் வழியே காண்போம்.

“பாவேந்த ரோடென்றும் அருகிருக்கும் பேற்றைப் பல்லாண்டு பெற்றவன் நான்”

என்னும் பாடலடியில் இருவரின் நீண்டகாலத் தொடர்பு தெரிகிறது.

“பன்னூறு திருமணத்தில் அவைத்தலைமை ஏற்பார் படர்ந்துவரு நீழல்போல அவரோடு செல்வேன்”

என்னும் பாட்டடி வழியாக, ஏதோ இரண்டொரு இடத்தில் பாவேந்தரின் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்ததையே பெரிதாகப் பேசி “நெருங்கிப் பழகினோம்” என்று வேறு சிலரைப் போல் பெருமை கொண்டாடவில்லை வாணிதாசர். பல்லாண்டு காலம் நிழலாகத் தொடர்ந்து, பன்னூறு மேடைகளில் அவரோடு பேசிய உண்மையை, உரிமையை அவர் வரிகளால் உணர்கின்றோம்.

வாணிதாசர் பாவேந்தரின் மாணவர்தானா? ஆம் என்கின்றார் அவர். ஆதாரமாக வந்து வரிசையில் நிற்கும் பாடல்கள் இவை :

“பாப்புணையும் நற்றொழிலை அவரிடத்தில் கற்றேன்!
படித்துணரும் நற்செயலை அவரிடத்தில் கண்டேன்!
யாப்பணியைத் தொன்னூலை அவர்விளக்கக் கேட்டேன்!
யாநினைமேல் அவர்போல எனையுக்க வல்லார்”

என்று பெருமூச்சுவிடும் வாணிதாசர் தாம் பாரதிக்குப் பிறகு கவிதைப் படைத்தலைத் தொழில் என்று குறிப்பிட்டவர்.

“பீடெடுத்த தமிழ்த்தாயின் முடிசூட்டிச் சென்ற
பெரும்புலவர்! பாவேந்தர்! எனதாசான் வாழ்க!

என்று தனதாசான் பாவேந்தர்தாம், தனது புலமைத்திறத்தால் தமிழ்த்தாய்க்கு முடி சூட்டினார் என்று புகழ்மழை பொழிகின்றார்.

நாம் யாரோடு நெருங்கிப் பழகுகிறோமோ, அவர்களது பழக்கங்கள், பழகுகின்றவர்களுக்கும் தொற்றிக்கொள்வது இயல்பு. பாவேந்தரோடு கவிஞரேறு அவர்கள் நெருங்கிப் பழகியதால் ஏற்பட்ட பழக்க மொன்றைத் தம் கவிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காண்போம்.

“மன்னுறு விருந்தினிலும் அருகமர்த்திக் கொண்டு
வயிறார உண்ணென்று வாயரசுச் சொல்வார்”
“புலாலுணவே அவர்விருப்பம்! அவரோடே சேர்ந்து
புசித்தின்பம் கண்டதனால் புல்லுணவை வெறுத்தேன்”

என்று பாடியதன் மூலம், தமது புலால் உணவுப் பழக்கத்திற்குப் பாட்டி ஒருகாரணம் என்றாலும், பாவேந்தருக்கும் அதில் பங்குண்டு என்கின்றார். இந்தப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள புல்லுணவு என்னும் சொல் புலால் உணவுக்கு எதிரான பொருத்தமான சொல்லாக எடுத்தாளப்பட்டிருக்கும் சிறப்பையும் போற்றலாம்.

திருச்சி நகரக் கலைக் கழகம் தனது வெள்ளிவிழாக் கவியரங்கை 9-7-1960-இல் நடத்தியது. அப்பாட்டரங்கத் தலைவர் வாணிதாசர். கவித்துறு என்னும் பொருளில் பாடினார்கள். அன்று பாடிய பாடலடிளில் சில :-

பாவரசு வழிவந்த நானென்றன் கண்ணிப்
 பைத்தயீழக் கேயாவும் படைத்தீட்டேன்! மீண்டும்
 தாவரசு எம்முரிமை எனச்சொல்லி இன்று
 தமிழ் முழக்கம் செய்கின்றார்! தூங்குகின்றார் சில்லோர்!

என்று தமதாசான் பாவேந்தரைச் சிறப்பித்துப் பாடியதில்
 அவரது தொண்டர், அவர் வழியில் தொடர்பவர் என்ற
 கருத்தையும் இணைத்துத் தம்மைப் பாவேந்தர் பரம்பரைக்காரன்
 என்றுணர்த்துகின்றார். பாவேந்தர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே,
 தனது பரம்பரை உரிமையை நிலைநாட்டிக் காட்டிய பின்னரும்,
 வினா எழுப்புவது வீண் செயல்தானே?

புகழுடன் வாழ்ந்த ஒருவர் மறைந்துவிட்டால், அவரைப்
 பற்றியும், அவரோடு தமக்கிருந்த தொடர்பு பற்றியும் சிலர்
 கட்டுக் கதைகளை இட்டு நிரப்பி உலவ விடுவது நாடுகண்ட
 நடைமுறை.

இட்டுக் கட்டலுக்கு இலக்கானவர்களில் அரசியலில்
 அறிஞர் அண்ணாவையும், இலக்கியக் களத்தில் பாவேந்தரையும்
 குறிப்பிடலாம். கவிஞரேறு வாணிதாசர் புனைந்துரைக்கும்
 பொய்யுரைக்கும் அப்பாற்பட்டவர். அகச்சுத்தமுடையவராக
 இருந்ததால்தான், பாவேந்தர் முன்னிலையிலுங்கூட அவரை
 “எமதாசான்” என்று உரிமை பாராட்ட முடிந்தது.

தமிழ் மொழியின் மறுமலர்ச்சிக் காலமாக எழுச்சிமிக்க
 காலமாகப் பாரதியின் காலத்தைத் தொடர்ந்து இந்தி எதிர்ப்புப்
 போர் நடந்த 1965-ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலகட்டத்தைக்
 குறிப்பிடலாம்.

பகுத்தறிவுச் சிந்தனையுடன், தமிழ்ப்பற்றும் இலக்கிய
 ஆர்வமும், தரமான புதுப்புது படைப்புகளும், இதழ்களும், தமிழில்
 வெளிவந்த காலம் இதுதான். இந்தக் காலத்திற்குப் பிறகு,
 தமிழைப் பலர் தங்கள் வளர்ச்சிப் படிக்கல்லாக
 மாற்றிக்கொண்டார்கள். தமிழ்த் தொண்டைக் குறிக்கோளாகக்
 கொண்டிருந்த பலர், தமிழைத் தங்களுக்குத் தொண்டு செய்யும்
 கருவியாக்கிக் கொண்ட நிலை ஏற்பட்டது.

1961-ஆம் ஆண்டில், தமிழ் இதழ்துறையில் “கலை” என்னும் இதழ் சிறப்பாக மக்களால் விரும்பிப் படிக்கும் இதழாக உலாவந்தது. அவ்விதழின் சிறப்பு மலரை வெளியிடத் திட்டமிட்ட ஆசிரியக்குழு, புதுமையான முறையில் சிறப்பு மலர்க் கவியரங்கத்தை நடத்தியது. பாவேந்தர்தாம் கவியரங்கத் தலைவர். கவிஞரேறு வாணிதாசன் அவர்களோடு, கவியரசர் கண்ணதாசன், பெரி சிவனடியான் ஆகியோரும் பங்கேற்றனர். நிகழ்காலத் தமிழகம் என்ற தலைப்பில் பாடிய வாணிதாசன் பாவேந்தரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட பாடல் வரிகள்.

“வண்டலிடு காலிஃபோல் என்றும் வற்றா
வளர்தமிழைக் காப்பதற்குப் புலவர் கூட்டம்
உண்டென்றும் என்பதற்குத் தலைமை தாங்கும்
கவியரசர் எமதாசான் ஒருவர் போதும்”

என்று பாவேந்தர் தலைமையேற்ற “எழுத்துப் பாட்டரங்கிலேயே எமதாசான் என்று கவிஞரேறு விளித்துப் பாடியதைப் படித்த பின்னரும் “அவரல்ல - நாங்கள்தான்” என்று பின் நின்று குரல் கொடுக்கும் புல்லறிவாளரை எண்ணி நகைப்பதா? பகைப்பதா?

இக்கவியரங்கத் தலைவர் அறிமுகப் பாடலில்தான் வாணிதாசர் “புகலும் பாட்டொவ் வொன்றும் பொன்” என்று புகழ்ந்துரைத்தார் பாவேந்தர்.

சான்றுகள் இவ்வளவுதான் என்றெண்ணிடவேண்டாம், இன்னும் இருக்கிறது. பாவேந்தரின் மறைவுக்குப் பின் பாடப்பட்டவை இவை:

1966-ஆம் ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் புதுவை வேதபுரிசுவரர் ஆலய அரங்கில் பாவேந்தர் நினைவேந்தல் நிகழ்ச்சி. கவியரங்கத் தலைவர் கவி. கா.மு செரீப். “வயிரவாள்” என்னும் தலைப்பில் வாணிதாசன் பாடுகிறார். எனதாசான் என்னும் வாஞ்சைமிகும் சொல் பாடலடியில் இடம்பெறத் தவறவில்லை. இறையன்பர் எப்படி, ஆண்டவனை அடிக்கடி அழைத்து மகிழ்வார்களோ, அப்படிப் பாவேந்தரை வாணிதாசன் எனதாசான் என அழைத்து மகிழ்ந்தார்.

“வெட்டிநீ வீழ்த்தியே வெற்றிகொள் என்றிடையில்
கட்டும் வயிரவாள் காணீ! எனதாசான்
இன்றில்லை! உண்மை! இருந்தாலும் என் வாழ்வில்
என்றும் மறவேன்! எதிர்த்துவரும் எப்பகையும்
நீன்று தனித்தெதிர்ப்பேன்”

என்று இடையில் கட்டிய போர்வாளாகத் தம் ஆசானை
உருவகப்படுத்திக் கொண்டு வீர முழக்கம் செய்கின்றார். இந்த
அளவோடு நிற்கவில்லை அவர், மேலும் பாடுகிறார்.

“மீசை எனக்கில்லை! மீசை முறுக்குடைய
ஆசானின் உள்எம்! அதுபோதும், போதுமடி!
பேசாமல் என்னைப் பிரியவிடுகயிலே!”

என்று களம் சொல்லும் மறவனாகத் தம்மை மாற்றிக்கொண்டு
மனைவியிடம் விடைகேட்கும் அந்த நேரத்திலும் “ஆசான்”
நினைவே வருகிறது அவருக்கு.

ஆசான், ஆசானென்று வாய்மணக்க, வார்த்தை மணக்கப்
பாடிவந்த கவிஞரேறு அவர்கள், இந்த நிலையிலிருந்து ஒருபடி
மேலே சென்று “என் கவிதைத் தந்தை” என்றும் குறிப்பிட்டார்.
பாவேந்தரிடம் இவருக்கிருந்த பற்று மேன்மேலும்
வளர்ந்ததென்பதற்கு இதுவுமொரு சான்று.

புதுவைச் செஞ்சிச் சாலை திருமண மண்டபம்
29-4-1968. பாவேந்தர் பிறந்த நாள் விழா! கவியரங்கத் தலைவர்
வாணிதாசன் அன்று அவர் பாடிய பாடலடி இதோ :-

“இயலிசைக் கூத்தை இலைமறை காயாம்
மயலீறறை இலக்கண மரண்பை விளக்கிப்
பின்தன் பரம்பரை பேணி வளர்த்த
என்கவித் தந்தை எழுச்சிப் பாவவன்”

இப்பாடலடிகள் மூலம் பாவேந்தர் தம் பரம்பரைக் கவிஞர்களை
“ஏனோ தானோ” என்று வளர்த்துவிடவில்லை, இலக்கண
இலக்கியங்களை ஐயம் திரிபற விளக்கமளித்து, ஆசு நீக்கி
வளர்த்தார் என்னும் செய்தியையும் சுட்டிச் சொல்கின்றார்.

பாவேந்தரின் மாணவர்கள் யார்? வாழும் கவிஞர்களுள்,
அந்த வரிசைக்குரியவர் எவர்? என்னும் வினாவுக்குரிய

விடையைத்தன் பாடலில் தருகிறார் வாணிதாசர்.

“எனதாசான் எனதாசான் எனதாசான் என்றே
இன்றுலகில் பலபேர்கள் மார்த்தடிச் சொல்வார்!
எனதாசான் எனதாசான் எனதாசான் என்றே
இன்றுலகில் மார்த்தட்ட இருவர்களே உள்ளோம்!
எனதாசான் எனப்பதுவைச் சிவம் சொல்லல் உண்மை!
எனதாசான் எனஉலகம் என்றென்றும் சொல்லும்”

வாணி. கவிதைத் தொகுதி-3

வாணிதாசனே பாவேந்தரின் மாணவர்கள் யார் யார்
என்பதை முடிவாக தீர்ப்புக் கூறிவிட்டார். இவரது ஆசான்
பாசம் அளவற்றது, எழுத்துக்குள்ளடங்காதது.

“என்னைன்று சொல்வேன்! என்னைன்று சொல்வேன்
தமிழால் பாரதி தகுதி பெற்றதும்
தமிழ் பாரதியால் தகுதி பெற்றதும்”

என்று வியந்து வியந்து, மகிழ்ந்து மகிழ்ந்து, நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து
பாடிப் பரவினாரே ஆசான் பாரதியை, அந்தப் பாவேந்தரைக்
கவிஞரேறு அவர்களும் பாசம் மிளிர், பரிவு ஒளிவிட
பாடிக்களித்திருக்கின்றார்.

ஆசானை மாணவர் வியந்ததைப் போன்றே ஆசானும்
தம் மாணவரின் ஆற்றல் கண்டு அகம் மகிழ்ந்திருக்கின்றார்.
வாணிதாசனை எண்ணிப் பூரித்துப்போயிருக்கின்றார்.
கவிஞரேறு அவர்களின் படைப்பைப் படித்துப் பலரிடம்
பாராட்டிப் பேசியிருக்கின்றார் பாரதிதாசன்.

பாவேந்தரின் எதிர்வீட்டுக்காரர் கவிஞரேறு
அவர்களோடு தோழமை கொண்டிருந்தவர். அவரிடம் கவிஞர்
தம் படைப்புக்களைப் படிக்கக் கொடுப்பார். அவர் தாம்
படித்ததோடு அமையாமல், கவிதைகளை எதிர்வீட்டுக்காரரான
பாவேந்தரிடம் காட்டிக் கருத்துக் கேட்பார். குறை கூறினால்,
பாவேந்தரை மடக்கிவிடலாமே என்ற ஆவலும் எதிர்
வீட்டுக்காரர்பால் துள்ளும்!

வாணிதாசனின் “தமிழ்ச்சி” அவரிடம் படிக்க வந்தது.
தாம் படித்தாரோ இல்லையோ, படியைப் பாவேந்தரிடம்

படிக்கக் கொடுக்கச் சென்றார். கவிஞர் இல்லாததால் மேசைமேல் வைத்துவிட்டு வந்தார். பாரதிதாசன் பார்வையில் பட்டது அப்படைப்பு; படித்துப் பார்த்தார்; வியப்பு மேலிட்டவராக எதிர்வீட்டுக் காரர் மீண்டும் வந்து படியைக் கேட்டபோது கூறியதாகக் கிடைத்த செய்தி இது “ தே...ன் மகன் என்னைப் போலவே எழுதுகின்றான். பெயரைப் பார்க்காமல் படிக்கும் எவரும் என்கவிதை என்றுதான் கூறுவார்கள்” என்று தம் கருத்தை உரிமையோடு வசை மொழி கலந்து பாராட்டியிருக்கின்றார்கள்.

“கவிஞன் யாருக்கும் அடங்கியவன் அல்லன்
தனது உரிமையில் அவன் தனியான ஒரு மன்னன்
Poet is not any premissive Potentiate; but is
Emperor in his own right - Emerson)

என்னும் எமர்சன் கருத்தை மெய்ப்பித்து வாழ்ந்தவர்கள் பாரதிதாசனும், வாணிதாசனும்.

புலவர்களைத் “தேவர் அனையர் புலவர்” என்று விளம்பிநாகனார் விதந்தேற்றினார். அன்று கல்வியாளர் களையும், கவிஞர்களையும், மக்கள் மதித்தனர், மன்னர்களும் போற்றினர். கதிராக, மதியாகக் கவிஞர்கள் கருதப்பட்டனர். கடல் மணலெனக் கவிஞர்களின் எண்ணிக்கை பெருந்தது. எழுத்தெண்ணிக்கை தெரியாதவர்கள்கூட எழுத்தாளர் களானார்கள். நாட்டிற்கோர் கவி என்ற நிலை மாறி, வீட்டிற்கோர் கவி என்றாயிற்று. இதை வளர்ச்சி என்பதா, தரவீழ்ச்சி என்பதா?

பாவேந்தர் காலம் தமிழ்க் கவிதையின் பொற்காலம்! கற்றவர்களோடு மற்றவர்களும் அவரை மதித்தனர் - துதித்தனர். அவரோடு பழகியவர், அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவர் வாணிதாசன்.

பாரதிதாசன் முழு நிலவாக உலா வந்தபோது, வாணிதாசன் வெள்ளி விண்மீனாக விளங்கினார். அவரோடு தாம் பழகிய காலத்து நிகழ்ச்சியொன்றை வாணிதாசன் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். சான்றோர் செய்தி என்றால், அது சத்தான செய்தியாகத்தானே இருக்கும்!

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தோன்றி ஓராண்டு கூட முற்றுப்பெறாத நிலை. தந்தை பெரியாரின் தன்மான இயக்க ஈடுபாட்டினால், மக்களிடையே அண்ணாவும், அவருடைய அன்புத்தம்பிகளும் ஐம்பெருந்தலைவர்களாக அறிமுகமாகியிருந்த நேரம். சிற்றூர்களிலெல்லாம் கூடப் பகுத்தறிவு விளக்கக் கூட்டங்கள் பரவலாக நடந்துகொண்டிருந்த காலகட்டம். கழகப் பேச்சாளர்கள் எவராயினும் பேச்சிடையே பாவேந்தர் பாடல்களை எடுத்துரைக்காமல் பேச்சை முடிக்க மாட்டார்கள். இதனால் பாவேந்தர் பரிதியைப்போன்று எல்லாருக்கும் தெரிந்தவராக விளங்கினார்.

செல்வந்தர்களும், பெரும் பொறுப்பிலிருந்தவர்களும், கல்வியாளர்களும் பாவேந்தர் பாடல்களைப் புகழ்வதைத் தத்தம் கடமையாகவே கொண்டொழுகி வந்தனர். அந்தப் பொற்காலத்தில் 28-5-1950-இல் கோவையில் நடத்தப்பெற்றது முத்தமிழ் மாநாடு. பெத்தாம் பாளையம் பழநிச்சாமி பலரது ஒத்துழைப்போடு மாநாட்டு ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தார். தமிழும் தமிழிலக்கியங்களும், மக்களால் போற்றப்பட்ட புகழ் மலிந்த காலம் அது.

தமிழை மறந்து, தகுதியை இழந்து இன்றுபோல் அன்று அரசியல் கூட்டத்திற்கும், படத்துறையினரைப் பார்ப்பதற்கும் மட்டுமே மக்கள் திரள்வார்கள் என்ற நிலை கால்கொள்ளாத காலம் அது, தமிழ் என்ற சொல்லைக் கேட்டாலே மக்கள் தேனீக்களைப்போல் திரண்டு வந்த காலம். அப்படிப்பட்ட அறிவார்ந்த மக்களும், மொழியுணர்வு மிக்க இளைஞர்களும் நிரம்பி வழிந்த முத்தமிழ் மாநாடு அது.

நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், பாவேந்தர், அறிஞர் அண்ணா, நாவலர் நெடுஞ்செழியன் ஆகியோருடன், திரைத்துறைக் கலைஞர்கள் என்.எஸ்.கிருட்டினன், டி.ஏ. மதுரம், நடிப்பிசைப் புலவர் கே.ஆர். இராமசாமி அவர்களும் பங்கேற்றனர். முத்தமிழ் மாநாடாயிற்றே! கலைஞர்கள் பங்கேற்க வேண்டாமா? அவர்கள் வெறும் நடிகர்களாக வாழ்ந்தவர்களல்லர். கொள்கை பரப்பும் தும்பிகளாக மக்களைச் சந்தித்தவர்கள். எளியோரின் முன்னேற்றத்தைச் சிந்தித்தவர்கள்.

நல்ல கருத்துக்களைத் தங்கள் நாடகம் மூலம் மக்களுக்குக் கொடுத்தவர்கள். அண்ணாவும் அம்மாநாட்டு நாடகத்தில் வேடம் புனைந்து நடித்தார்கள்.

சிறப்பான இந்த முத்தமிழ் மாநாட்டின் தலைவர் பாவேந்தர் பாரதிதாசன். மாநாட்டில் கவியரங்கமும் இடம் பெற்றது. கவிஞரேறு அவர்கள் வழியாகவே நிகழ்ந்ததைக் கேட்போம். “இப்பொழுதெல்லாம் எதற்கெடுத்தாலும் நடை பெறுகின்ற கவியரங்கத்தைப் போன்றதல்ல அது, “அழகின் சிரிப்பு” என்ற ஒரே தலைப்பை முன் கூட்டித் தந்திருந்தனர். ஒரே தலைப்பில் பல கவிஞர்களும் பாட்டெழுதிக்கொடுக்க வேண்டும். அப்பாடல்களில் ஆய்வாளர்கள் சிறந்த பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பரிசு வழங்குவர். நானும் அக்கவியரங்கில் பங்கு பெற்றேன். வெள்ளிக்கிண்ணம் பரிசு பெற்றேன்.” இது கவிஞரின் வாக்கு மூலம்.

கவியரங்கக் கவிதைப் போட்டியின் முடிவு குறித்துப் பாவேந்தர் தம் பேச்சினுடே ஒரு செய்தியைக் குறிப்பிட்டார்கள் “பாரதிதாசன் தன்னோடு கூட்டிவந்த, புதுவையைச் சேர்ந்த ஒருவனுக்கே முதற் பரிசைக் கொடுத்துவிட்டாரென்று மற்றவர்கள் எண்ண இடங்கெடுக்கக்கூடாதென்பதாலேயே, என்னோடு வந்த வாணிதாசனுக்கு இரண்டாம் பரிசைக் கொடுக்கத் தீர்மானித்தேன்” என்று குறிப்பிட்டு, வாணிதாசன்தான் முதற்பரிசுக்குரியவரென்பதை மறைமுகமாக மக்களுக்குக் கூறிவிட்டார். அன்று முதற்பரிசு பெற்றவர் கவிஞரேறு அவர்களின் உற்ற நண்பர், கவியரசர் காரைக்குடி முடியரசன் அவர்கள் தாம்!

முத்தமிழ் மாநாட்டிற்குச் சென்றிருந்த பாவேந்தரும், அவருடன் சென்ற வாணிதாசனும் படிக்காத மேதை, புகுத்தறிவாளர், தமிழ் விஞ்ஞானி திரு. கோது.நாயுடு (G.D. Naidu) அவர்களின் இல்லத்தில்தான் தங்கியிருந்தனர். கனவான்களும் கவிஞரை மதித்த கால மல்லவா அது?

“ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோர் உள்ளும்
முத்தோன் வருக என்னாது, அவருள்
அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் ிசல்லும்”

என்பதையும், “அறிவுடை ஒருவனை அரசனும் விரும்பும்” என்னும் ஆன்றோர் வாக்கையும் அறிந்திருந்த எட்டயபுர அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த செல்வர்கள் இருவர், கவிவேந்தரான பாரதிதாசனாரை அழைத்துச் செல்ல வந்திருந்தனர். பாவேந்தருடன் அவர்கள் உரையாடிக்கொண்டிருந்தபோது, பேச்சு பாரதி பக்கம் திரும்பியது. எட்டயபுரத்தார்களாயிற்றே, பாரதி நினைவு வராமற்போகுமா என்ன? அப்போது பாரதியாரின் பாடலொன்றைப் பாரதியாகவே மாறி உணர்ச்சி பொங்கப் பாவேந்தர் பாடியதைக் கேட்ட வாணிதாசருக்குப் பாரதியின் மெய்யுருவம் கண்முன் நிற்க உணர்ச்சி பொங்கியதாகவும் அன்றே பாரதியை முதல் முதல் கண்டதாகவும் (நேரில் அல்ல) பாவேந்தரின் பாடற்றிறமையையும் பாசப்பிணைப்பையும் வியந்து கூறுகிறார்.

பாரதிதாசனார்க்கும் - வாணிதாசனார்க்கும் இருந்த நெருக்கத்தை, இன்னும் பல பாடல் ஆதாரங்களைக் கொண்டு நிறுவலாம். ஒரு மரத்துப் பழச்சுவையை, ஒரு கனி தின்று அறிய முடியாதா?

பாவேந்தரென்னும் வைரவாளுக்கு, வாணிதாசன் தங்கக் கைப்பிபடி!

பாவேந்தர் பாட்டுப் பரம்பரையின், மேட்டுக் குடிமகன் வாணிதாசன்.

அகரமென்னும் பாவேந்தருக்கு “ஆகார” மானவர், அருங்கவி மாணவர் கவிஞரேறு!

புதுவைப் பூமியில் கிடைத்த புதையல்களான இவ்விரு கவிஞர்களின், பொன்மேனியில் பொறாமைக்காரர்களின் பொய்யுரை புழுதிபடாமற் காப்போமாக!

இலக்கியப் பயணம் :

செயல்படு முன் எண்ணுவதென்பதே சிந்தனை. முனைப்பதற்கு முன் உறங்குகிறதே விதை அதுவும் இயக்கைச் சிந்தனைதான்.

மாந்தன் உணர்வைத் தூண்டிச்சிந்தைக் கின்பம்
வேண்டிய பொழுதில் விளைத்ததே இலக்கியம்!

இலக்கை நோக்கிய பயணமே இலக்கியம் ஆனது. உணர்த்தும் வரிவடிவம்! உணர்ந்ததன் வெளிப்பாடு! அசுத்தில் கிளைத்த அழகின் இறக்குமதி! இந்தக் கூட்டுணர்வின், தோற்றப் பொலிவே இலக்கியம். இலக்கிய வகைகளும், வடிவங்களும் காலத்திற்கேற்றவாறு கோலங்கொண்டுள்ளன. இலக்கியத்திற்குக் கவிஞர் தாகூர் கூறிய இலக்கணம் :-

“மனிதனின் உடல்; உள்ளம்; அறிவு, ஆன்மா அனைத்தும் ஒருங்கே பண்பட்டுச் சிறப்பதற்காகக் கவிஞன், கவிதைமூலம் மேற்கொள்ளும் நோன்பின் பயனாக மலருவதே இலக்கியம்”

என்பதாகும். தமிழிலக்கியங்களைச் சான்றோர் மூன்றெனக் குறித்தனர்.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு நான்கும் முழுமையாக அமையப்பெற்றது பேரிலக்கியம் எனப்பட்டது.

மேற்குறித்த நான்கில் ஏதேனும் ஒன்று குறைந்தது சிற்றிலக்கியம் என்னும் சீர் பெற்றது.

இனிய சுவையும், ஏற்புடைய பொருளும் அடங்கப் பாடப்பெற்ற நூல், வடிவத்தால் தொண்ணூற்றாறு வகைப்பட்ட நூல், மற்றும் இசையுருக் கட்டுரைகளைக் கொண்டது பிரபந்தம் என்று பேசப்பட்டது.

உரைநடை தோன்றிய பின்னர், இலக்கிய வகைகளின் எண்ணிக்கை பெருத்தது. உரைநடையே அமைப்பு முறையால் “கவிதை” யாகவும் மாற்றம் பெற்றது. மதிக்கவும் பெற்றது. புதுமை, புதிது என்னும் போர்வைக்குள் அலிப்பாடல்களின் அரங்கேற்றம் நடைபெற்றது. இவை விழாக் கோலம் காண, இன்றைய ஏடுகளெல்லாம் கூவாகமாகிவிட்டன. மற்றதில் மரபு மாறினால் மாரபுத்தழும் இதழ்கள், கவிதை மரபு, காலால் மிதிக்கப்பட்டதைப் புதுமை என்று போற்றுகின்றன!

புலவர்களின் வீட்டுச் சொத்தாகச் சிறைப்பட்டிருந்த தமிழ் இலக்கியத்தை, மக்கள் சொத்தாக மாற்றிக் கொடுத்தவன் மாடப் பாகை மாகவிபாரதி!

தமிழ்க் கவிதையின் நோக்கும் போக்கும் மாறியதும், மீறியதும் காலத்தின் கட்டாயம்!

மன்னனையும், மகேசனையும் பாடிய பழமையிலிருந்து விலகி மக்களைப் பாடும் புதுமையைச் செய்தவன் பாரதி!

சிலப்பதிகாரத்திற்குப் பிறகு மக்கள் இலக்கியம் என்பதே மறைந்து, சமய இலக்கியங்களாக மலிந்து பிரபுக்களின் பெருமை பேசும் சிற்றிலக்கியங்களாகச் சிறுத்து, இன்று புரட்சி இலக்கியங்களாக மறுமலர்ச்சி பெற்று வருகின்றன.

பாரதி, முண்டாசு கட்டிக் குப்பாயத்தை மாட்டி மீசையை முறுக்கிய போதே பழமை அவர் மனத்தை விட்டும் - மரபை விட்டும் மூட்டை கட்டிக் கொண்டு வெளியேறிவிட்டது.

மரபு போற்றிய மதத்தையும், சாதியையும், ஆயிரம் தெய்வங்களையும் கூடத் தாக்கித் தகர்க்க முற்பட்ட முதற்புலவன் இவனே!

பாவேந்தர், பாரதி திறந்துவிட்ட பாதையில் விசைநடை போட்டார்! பொருளும் புதிது, போக்கும் புதிது என்பதால் புரட்சிக் கவியெனப் போற்றப்பட்டார் பாரதிதாசன். பாரதி எட்டடி பாயப், பாரதி தாசனோ பதினாறுடி பாய்ந்து பரிசைத் தனதாக்கிக் கொண்டார்.

மூன்றாந்தலைமுறையின் முதற்பாவலனாக வாணிதாசன் தலையெடுத்தார். தமது ஆசானைப் பின் பற்றிப் பெரியார் பாதையில் தமது பாட்டுவண்டியை ஓட்டத் தொடங்கினார். அவரது ஆசான் பாவேந்தரே வியக்குமளவுக்கு அவரது இலக்கியப் பயணம் வீறுநடை போட்டுப், புகழிலக்கை எட்டிப் பிடிக்க முயன்றது.

பாரதியின் காலம், நாடு அடிமைப்பட்டிருந்த காலம். விடுதலை வேட்கை அவனுக்கிருந்தது. அதனால் பாரதியின்

நாட்டுணர்வுப் பாடல்கள் போற்றப்பட்டன.

பாவேந்தர் காலத்தில் மொழியுணர்வு தேவைப்பட்டது. அவர் தமிழைப் பாடித்தலைநிமிர்ந்தார். புகுத்தறிவைப் பாடிப் பாராட்டுப் பெற்றார்.

வாணிதாசனுக்கு என்ன வாய்ப்பு?

ஆண்டு 1944!

உலக வரலாற்றிலும், வாணிதாசனாரின் இலக்கிய வரலாற்றிலும் மறக்க முடியாத நாட்கள் மறைந்திருந்தமை இந்த ஆண்டில்தான்.

இரண்டாம் உலகப்போர் ஆயுத்திறவு பூண்டு அமைதி காணப் புறப்பட்டதும் இந்த ஆண்டில்தான். கவிஞரேறு வாணிதாசனின் கவிதை மேகம் கருக்கொண்ட கார்த்திகை போன்றது இந்த ஆண்டு! இந்த ஆண்டு நடந்து கொண்டிருந்த போது, வாணிதாசன் இரெட்டியார் பாளையத்தில் பள்ளி மாவணர்களுக்குப் பாடங்கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுதுதான் பாவேந்தர் தொடர்பால் நெஞ்சில் விழுந்த கவிதை வித்து முளைத்துக்கிளைத்தது.

1938-முதல் 1944-வரை உலகம் இரண்டாம் பெரும்போரில் அகப்பட்டு மூச்சுத்திணறி முணகிக் கொண்டிருந்த போது, வாணிதாசன் தமது கவிதை விமான ஒடுதளத்தைச் செப்பணிட்டுக் கொண்டிருந்தார். தளம் தயாராகி விட்டது. பயண ஆயத்தம் முடிந்து கவிதை விமானம் ஒரு பாதைக்கு வந்து நின்றது. இனி விசிறி சுழல விண்ணேற வேண்டியதுதான்.

தமிழ்நாட்டில் செய்தித்தாளைப் படிக்கும் பழக்கத்தை அடித்தள மக்களுக்கு ஏற்படுத்தியவர் “தினத்தந்தி” சி.பா.ஆதித்தனார். அன்று அவரால் வெளியிடப்பட்டு வந்த இதழ் “தமிழன்”. இதன் ஆசிரியர் கோ.தா.சண்முகசுந்தரம் என்னும் மேதாவி!

வாணிதாசன் தமது கவிதைப் பயணத்தைத் தொடங்கத் தமிழன் இதயத்தைத் தட்டினார். “நானிருக்கின்றேன் வா! அஞ்சாமல் அடியெடுத்து வை” என்று பாரதியின் பிறந்தநாள் குரல் கொடுத்தது. இதுதான் நல்ல வாய்ப்பு என்று எண்ணிய கவிஞரேறு “பாரதி நாள் இன்றடா பாட்டிசைத்து ஆட்டா”, என்று தமது படைப்புப் பயணத்தின் வழிநடைப்பாட்டைத் “தமிழன்” இதழுக்கு எழுதி அனுப்பினார். தமிழனுக்குக் கவிஞரேறுவின் பாடல் பிடித்துவிட்டது. பத்து உருவாப்பணம், பாராட்டு மடல், “படம்” வேண்டுமென்ற கோரிக்கை யாவும் கூட்டாக வாணிதாசன் வீட்டுவழியைக் கேட்டுக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தன.

“தமிழன்” இதழில் வாணிதாசன் படம். அத்துடன், “இவர் பாடல் எளிமையும், இனிமையும் மிகுந்தன; ஏதோ ஓர் இலட்சிய வெறியில் பாடுகிறார்; இவருக்கு நல்ல எதிர்காலம் உள்ளது” என்று இதழாசிரியரின் பாராட்டு இடம் பெற்று இருந்தது.

வாணிதாசன் “தமிழனா”ல் கவிஞன் என அங்கீகரிக்கப்பட்டதில் பெருமகிழ்ச்சி.

இலட்சிய வெறி இல்லாவிட்டால், இலக்கியங்கள் பிறப்பதேது? பெரியார் காட்டிய பாதையும், பாவேந்தர் ஊட்டிய போதையும் வாணிதாசரை இலட்சிய வேகம் பெறத் தூண்டியதென்னவோ உண்மைதான்.

“எங்குகளுக்குக் காணினும் சக்தியடா! - தம்பி
ஏழுகடல் அவள் வண்ணமடா!

என்று, பாரதியின் கட்டளைக் கிணங்கக் கணீரென்று பாடினாரே பாவேந்தர், அந்தப் பாடல்தான் அவரது கவிதை ஊற்றுக் கண்ணைத் திறந்துவிட்டது. அதே பாங்கில் வாணிதாசனின் கவிதைக் கடைதிறப்பும் “பாரதிநாள் இன்றடா” என்ற பாடல் மூலம் நிகழ்ந்தது.

பாவேந்தரின் முதற்பாடலிலும் “அடா” என்றும் உணர்வூட்டும் எக்களிப்பு, வாணிதாசனின் பாரதி நாள்

இன்றடா, என்ற “அடா” எழுச்சி! வேகம்! உணர்ச்சி! பாடலிதோ!

பாரதிநாள் இன்றடா!
பாட்டிசைத்து ஆடடா!
கற்றகல்வி காட்ட வென்று
கவிபுனைந்த தமிழ்மொழி
கண்டுகேட்டுப் பொருள் விளங்காக்
கசப்புக் கொண்ட நாட்களில்
சொற்றொடரில் இனிமை தந்தான்
கப்ரமண்ய பாரதி!
தூயன்வாழ்க! வாழ்க! வென்று
சொல்லிச் சொல்லி ஆடடா!...

சொற்செட்டும், எளிமையும், கருத்துச் செழுமையும் பாடலில் இழையோடுவதைப் படிக்கும் எவர்க்கும் “தமிழன்” இதழாசிரியரின் “கணிப்பில்” உள்ள “கனம்” புரியும், கையில் கவிதைத் தொகுதியிருந்தால், அப்பாடல் உள்ள (118-119) பக்கம் விரியும்.

பாடலின் கடைசி அடிகளையும் பார்ப்போம்.

“கார்மயில் போல் தமிழர் இங்குக்
களித்திருந்த நாட்கள் போய்க்
கண்ணிருண்டு அடிமை வாழ்வில்
கதிகலங்கி நின்றிடத்
தார்மொழியால் உணர்வளித்துத்
தலைநீயரச் செய்தவன்
தமிழ்க்கவிகள் வாழ்கவென்று
தலைநீயிர்த்தி ஆடடா!..

இங்கே இடம்பெறா மற்ற மூன்று பாடல்களையும் முதல் தொகுப்பில் படித்துச் சுவைக்கலாம்.

பாடல் பிறந்தது. அதன் பயணம் தொடர்ந்தது. எடுப்பிலேயே மிடுக்கு! முதல் கவிதைக்கே முடிசூட்டல். தம் படைப்புக்குக் கிடைத்த பாராட்டினால் ஊக்கம் பெற்ற வாணிதாசன் தமிழனுக்குத் தொடர்ந்து பாடல்களை எழுதியனுப்பினார்.

படைப்பாளிகளுக்குப் புனைபெயர் என்பது அரிவையர் விருப்பும் அணியைப் போன்றது. எவ்வளவு தான் எழில்நலன் பெற்றிருந்தாலும், அணிமணி அலங்காரத்தை விரும்பாதார் யார்?

அரங்கசாமிக்கு “அணி” ஆசை பிறந்துவிட்டது. தனது இயற்பெயரின் தலை மற்றும் கடை எழுத்துக்களை எடுத்து இணைத்து “ரமி” என்னும் பெயரிலேயே தமிழனுக்குக் கவிதைகளை அனுப்பிவந்தார். அருமையான பாடல்களை எழுதிவரும் அரங்கசாமி, பொருளடக்கமில்லா இந்த புனைபெயருக்குள் புகுந்து கொண்டிருப்பதை இதழாசிரியர் சண்முகசுந்தரத்தால் பொறுத்துக் கொள்ளமுடியவில்லை. தாமே ஒரு புனைபெயரைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தெரிவித்து அப்பெயரிலேயே எழுதுமாறு கேட்டுக்கொண்டார். அதுதான் “வாணிதாசன்” என்னும் பெயர்.

இயற்பெயர் எழுத்தைச் சுருக்கிப் புதுப்பெயராக்கிப் புனைந்து கொண்டவர்கள் எழுத்துலகில் இருக்கத்தான் செய்தனர். “கல்கி” யும் அப்படித்தான் பெயராயிற்று.

முப்பத்து நான்காண்டுகள் “கவிதை” என்னும் மரபுக் கவிதை ஏட்டை நடத்தி வரலாறு படைத்தும், எண்ணற்றக் கவிஞர்கள் உருவாக ஊக்கம் தந்தும் உருவாக்கத்தால் குறளாகவும், உள்ளத்தால் மேருவாகவும் விளங்கும் கவிதை இதழின் ஆசான் தெய்வசிகாமணி தலை, இடை, கடை எழுத்துக்களால் தெசிணியானவர்தான். இந்தக் கீர்த்திக்குரிய மூர்த்திதான் கவிஞரேறு வாணிதாசனாருக்குக்கென்று பிறந்தநாள் சிறப்பு மலர் வெளியிட்டவர் என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டியது எமது கடமை.

வாணிதாசன் தமிழன் ஆசிரியரின் வேண்டுகோளை ஆழ்ந்து பரிசீலித்தார். தனித்தமிழ்ப் பற்றாளரான தாமக்கு வடசொல்லான “வாணிதாசன்” எனும்பெயர் பொருந்துமா? ஏற்பதுதான் சரியா? என்றெல்லாம் எண்ணித் தயங்கினார். சண்முக சுந்தரத்தின் நல்லெண்ணத்தை முறித்துவிடும் துணிவு வரவில்லை. தமது ஆசானின் புனை பெயரும் தமது

புணையெயரைப் போன்றே வடசொல்தான் என்பதையும் பெயரின் பொருளும் ஒன்றே என்பதையும் எடைபோட்டுப் பார்த்து “ரமி” என்ற அரங்கசாமி வாணிதாசனானார் .

அரகக்கும், ஆவணங்களுக்கும் அவர் அரங்கசாமி! இலக்கிய உலகுக்கும், இறவாக் கவிதைக்கும் அவர் வாணிதாசன்!

எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டுவிட்டால், எழுதிய எழுத்துக்கு வரவேற்பும், பாராட்டும் கிடைத்துவிட்டால், படைப்பாளிகளுக்கு ஒருவெறியே ஏற்பட்டுவிடும். வாணிதாசன் உள்ளத்தில் கருக்கொண்டு கவிதை மேகம், வெளுப்பு மாறிக் கருப்பாகிக் கன மழையாகக் கொட்டத் தொடங்கியது.

அந்த நாளில் முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்களின் முகமாக விளங்கிய தமிழ் இதழ் “பொன்னி”யிலும் அரு. இராமநாதனின் “காதல்” ஏட்டிலும் இவர் எழுத்துக்கள் இடம்பெற்றன.

கவிஞர் காரைக்காலில் பணியாற்றி வந்தபோது, அறிஞர் அண்ணாவின் திராவிட நாடு இதழுக்கு “விதவைக் கொரு செய்தியை (கவிதையை) “ அனுப்பி வைத்தார். அண்ணாவின் ஏடு அச்செய்தியை ஏற்று வெளியிட்டது. முகப்புப் பாடலாக இவரது பாடல்கள் பல தொடர்ந்து வெளிவந்தன.

கழக முன்னோடிகளான கலைஞர் கருணாநிதியின் முரசொலி, முத்தாரம், நாவலரின் மன்றம், பாவேந்தரின் குயில் மற்றும் தெசிணியின் கவிதை ஆகியவையும் இவரது கவிதைகளைக் கேட்டுப்பெற்று வெளியிட்டன. குறிப்பாகவும் சிறப்பாகவும் கூற வேண்டுமானால், அன்று ஏராளமாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த கழக ஏடுகளில் அவற்றுள்ளும் சிறப்பு மலர்களில் இவரது கவிதைகள் இடம்பெறத் தவறியதில்லை.

எழுத்தாளர்கள் அன்று மதிக்கப்பட்டார்கள் . அவர்களது படைப்புகளுக்குப் பரிசும், பாராட்டும் இதழாசிரியர்கள் அளித்து வந்தார்கள். இன்றும் சில ஏடுகள் இந்த நடைமுறையைக் கைவிடாமல் காத்து வருகின்றன. ஆனால் பற்றுடையார் போல் வெற்றுவரை செய்யும் சில இதழாசிரியர்களின் பண்பும்

பழக்கமும் பழுதாகிப் போன கதையைக் கவிஞரே கூறக் கேட்போம்.

“நினைத்துப் பார்க்கின் அன்றைய மனப்போக்கு வேறு. இன்றைய மனப்போக்கு வேறு. அன்று கவிஞனைப் பாராட்டினார்கள். பரிசளித்தார்கள். இன்றோ கவிதை எழுதக் கேட்டு மலரை அழகு படுத்தி விற்கின்றனர். கவிஞனைக் கடைக்கண்ணால் கூடப் பார்ப்பது கிடையாது.” என்று ஏடு நடத்துவோருள் சிலரது இயல்பை எடுத்துரைக்கின்றார். கால்நூற்றாண்டு காலத்திற்கு முன்பே இந்த நிலை!

தமிழறிஞர் சிவ. கண்ணப்பா அவர்களோடு காரைக்காலில் பணியாற்றிய காலத்தில், அங்குப் பல இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றி வந்தார். “கற்றறிந்த அறிஞர்களுடன் நாமும் கலந்து கொள்கிறோமே என்ற பயம் எனக்கு ஏற்பட்டதே இல்லை. துணியோடு கலந்து கொள்வேன்.” என்று கவிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது அன்றைய இளைஞர் வாணிதாசருக்கிருந்த தன்னம்பிக்கையையும், தமிழறிவால் பெற்றிருந்த துணியையும் எடுத்துக் காட்டுகிறதல்லவா?

குடும்பமின்றித் தனி மனிதராகத் தங்கிப் பணியாற்றியதால், படிக்கவும், படித்தவர்களோடு உரையாடி இலக்கியக் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும், இரவு நேரம் அவருக்கு இசைவாக அமைந்தது. அப்பொழுதுதான் தமது நண்பர்களுடன் உரையாடித் தொல்காப்பிய நூலறிவை வளர்த்துக்கொள்ளும் வாய்ப்பும் ஏற்பட்டது.

என்னதான் அறம்படித்துத் திறம் பாடினாலும் ஒருசில புலவர்களுக்கும், கவிஞர்களுக்கும் பொறாமை என்பது உடன் பிறப்பாகவே விளங்குகிறது. “புலமைக் காம்ப்சல்” என்னும் புதுத்தொடருக்குப் பொறாமைதான் அம்மா, அப்பா!

“உடுப்பதூஉம் உண்பதூஉம் காணின் பிறர்மேல்
வடுக்காண வற்றாகும் கீழ்.”

கயமை - 1079

என்று வள்ளுவர் (பிறர்) உடுப்பதையும், உண்பதையும் கண்டு

பொறாமை கொண்டு, வேண்டுமென்றே கீழ்மகன், குற்றங்காண்பான் என்றார். படித்தவர்களையும், பாவலர்களையும் “கீழ்மகன்” என்று குறிப்பிட வள்ளுவருக்கு மனம் வராததால்போலும் (புலவரல்லவா. இனப்பற்று இருக்கத்தானே செய்யும்)

“நல்லகலி வல்லாரை, நாவலரைப் போற்றாத
அல்மனத்தார் கீழோ ரறி”

என்று பாடாது பொறுத்தார் போலும்.

பொறாமை அனற்காற்று வாணிதாசன்மீதும் வீசியது. இவரது சொற்பொழிவைக் கேட்டு மகிழ்ந்த பலர், இவரைப் பாராட்டியதைக் கண்டு புழுங்கினர் சில தமிழாசிரியர்கள். இந்தச் “சிறியர்கள்” தங்கள் மன வெப்பத்தை ஆற்றிக் கொள்ள வேண்டிப் புல்லுரை புகன்றனர். “இவரென்ன தமிழில் பெரிய பட்டதாரியா? எங்களைப் போல் இவரும் “பி.ஐ” தானே?” என்று ஏளனம் பேசினார்கள். என்னே அவர்தம் இழிதகைமை!

கரியின் அறிவுக் கூர்மையைக் கற்றோர் ஏற்றப் பொறுக்காத கர்த்தபங்கள் “எங்களைப்போல் யானையும் நான்கு கால்விலங்குதானே” என்றால் எப்படியிருக்கும்? அப்படித் தானிருந்தது அன்று சிலரின் கூற்று.

பொறாமைக் காரர்கள் அடைகாத்துப் பொரித்த “இவரும் எங்களைப்போல் “பி.ஐ. தானே” என்ற ஏளனக் கூற்று, வாணிதாசனைக் கூர்தீட்ட உசுப்பியது. வித்துவானுக்குரிய தமிழறிவு தனக்கிருந்தும், பட்டம் பெறாததால் தானே புல்லறிவாளர்களால் புறம்பேச முடிந்ததென நினைத்தார். புன்மையிலும் நன்மை விளைந்தது.

19-45-ஆம் ஆண்டு காரைக்காலிருந்து பாசுருக்கு மாற்றப்பட்டார் வாணிதாசன். காரைக்கால் “கடுகு” மனத்தரின் புறவுரையால் உந்தப்பட்டவர், எப்படியும் பட்டதாரியாகி விடவேண்டுமென்ற உறுதிக்கு ஊட்டம் சேர்ப்பதாக அமைந்தது பாசுர் மாறுதல்.

ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த வாணிதாசன் கல்லூரியில் சேர்ந்துதான் படிக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயமின்றி, வெளியிலிருந்தே படித்துத் தேர்வெழுதும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தார். முனைப்பாகப் பயின்று மூன்றே ஆண்டுகளில் “வித்துவான்” ஆனார்.

1948ஆம் ஆண்டு பட்டம் அவர் பெயரில் ஒட்டிக்கொண்டது. ஏளனம் பேசியவர்களின் வாய் இதழ்களும் மூடிக்கொண்டன.

“ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா
ஊக்க முடையா னுழை”

என்ற வள்ளுவர் வாக்குப் பொய்க்குமா என்ன?

“கற்றார்முன் தோன்றா கழிவிர்க்கம், காதலித்தொன்
றுற்றார்முன் தோன்றா உறாமுதல்”

என்னும் பழமொழியை மெய்ப்பித்துக் காட்டினார் வாணிதாசன். வாணிதாசன் வித்துவான் தேர்வுக்குப் படிக்கும்போது, கவியரசு முடியரசன் அவருடன் சேலியமேட்டில் தங்கியிருந்தார்; கற்பதற்கு உறுதுணையாயிருந்தார்.

பிரெஞ்ச அரசு, வித்துவான் பட்டம் பெற்றதற்காக இவருக்குத் திங்கள் தோறும் பத்து உருவா ஊக்கத் தொகையாகக் கொடுத்தது. பிள்ளை பெற்றாலே பத்து உருவா கொடுத்ததாயிற்றே பிரெஞ்ச அரசு! பட்டம் பெற்றால் கொடுக்காமற் போகுமா?

ஊக்கத் தொகையோடு நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. கல்விக்குறை வித்துவான் வாணிதாசனைக் கலவைக்கல்லூரிக்கு மாற்றிப் பேராசிரியர் என்ற பெருமையையும் கொடுத்தது. கல்லூரிப் பேராசிரியராக மூன்றாண்டு காலம் பணியாற்றினார். அக்காலத்தைப் பொற்காலம் என்றார் வாணிதாசன். தன்னைக் கவிஞனாக்கிய காலம் அதுதானென்கின்றார். பொற்காலத் திலுங்கூடக் கருத்து வேற்றுமையால் இடர்ப்பாடுகளுக்கு இவர் இலக்காக நேர்ந்ததென்றும் இன்னலினும் பெற்ற முன்னேற்றமே அதிகமென்று மன நிறைவுடன் பேசுகிறார் கவிஞர்.

வாணிதாசன் கல்லூரி ஆசிரியராகப் பணியாற்றியபோது, ஓய்வு நேரத்தைப் பாவேந்தர் இல்லத்திலும், மன்னர் மன்னன் நடத்தி வந்த கடையிலுந்தான் கழித்து வந்தார். அந்த நாட்கள் பயனுள்ளதாக இருந்தன. அந்த நாட்களில்தான் பாவேந்தரின் வழிகாட்டுதலோடு தமிழறிவையும், கவி புணையும் ஆற்றலையும் வளர்த்துக் கொள்ள இயன்றதாக வாணிதாசர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவருக்குத் தமிழிலக்கிய அறிவுக் கிணையாக, பிரெஞ்சு இலக்கியப் புலமையும் இருந்தது. தமிழ் நூல்களைப் போலவே பிரெஞ்சு நூல்களையும் விரும்பிப் படித்து வந்தார். இவர் கிருமாம்பாக்கம் பள்ளியில் பணியாற்றி வந்தபோது வில்லியனூரில் தம்மோடு படித்தவரும், எதிர்வீட்டில் வாழ்ந்தவருமான நண்பர் வைத்தியநாதன் (ஐயர்) புதுவை பிரெஞ்சுக் கல்லூரியில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வந்தார். அவர்மூலம், கல்லூரி நூலகத்திலிருந்து பிரெஞ்சு நூல்களைக் கிருமாம்பாக்கத்திற்குத் தருவித்துப் படித்து வந்தார். இடைவெளியில்லாத படிப்பின் மூலம் பிரெஞ்சு இலக்கிய அறிவையும், புலமையையும் வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

இவர் பெற்றிருந்த பிரெஞ்சு மொழிப் புலமையும், இலக்கிய அறிவும், தொடக்க நாளிலேயே பிரெஞ்சு மொழி இலக்கியங்களைத் தமிழாக்கம் செய்யப் பயன்பட்டது. விக்டர் யூகோவின் “ஆன்மெல்லோ” என்ற நாடகத்தைத் தமிழில் “காதல் உள்ளம்” என்ற தலைப்பில் மொழிமாற்றம் செய்து, அதனைக் கலைமன்றம் இதழில் தொடராக வெளியிடக் கொடுத்துவினார்.

மாப்பசானின் சிறுதையொன்றை பெரிய இடத்துச் செய்தியாகவும், நெடுங்கதையொன்றை “வாழ்க்கை” யாகவும் தமிழாக்கம் செய்துதர, ஏடுகள் அவற்றை ஏந்தி வந்தன. அப்போதெல்லாம் இவருக்குச் சிறுகதை எழுத்தாளராக வேண்டுமென்ற வேட்கையே விஞ்சி நின்றது. ஆனால் காலம் இவரைக் கதாசிரியராக வளரவிடவில்லை. தடம்மாற்றி அழைத்துச் சென்றுவிட்டது.

கவிஞர்களுக்கும், கவிதைகளுக்கும் உரிய சிறப்பைத் தராத தமிழர்களை எண்ணி இரங்கிய கவிஞரேறு, “சிறுகதை எழுத்தாளனாக மாறியிருந்தால், வளமாக வாழ்ந்திருக்கலாமே” என்று கூட எண்ணிக் கவன்றுள்ளார்.

கவிஞரேறு வாணிதாசன் 1945-ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னரே படைத்த காப்பியம் “கொடி முல்லை” அவளோ அச்சு மஞ்சள் நீராட்டப்பெறாமல் காரத்திற்காகக் காந்திருந்தான். கொடிமுல்லையின் பிறப்பு வரலாறு இது:-

கவிஞரவர்கள் வித்துவான் தோர்வுக்காக ஒவ்வோராண்டும் (மூன்றாண்டுகள் படிக்க வேண்டும்) சென்னைக்குச் செல்வார். அப்போதெல்லாம், காவல்துறையில் பணியாற்றிய தனது உறவினர் பட்டாக்கத்தி இராமசாமி இல்லத்திலும் நண்பர் சா. பழனியப்பன் (அறிவழகன்) தங்கியிருந்த பாரி நிலையத்திலுந்தான் தங்குவார். அப்படித் தங்கிய காலத்தில் ஆசிரியர் செங்கல்வராயன் அவர்களுடன் மாமல்லபுரம் சென்று பல்லவர்காலச் சிற்பங்களைக் கண்டுகளித்தார். அங்கேயிருந்த முற்றுப்பெறாச் சில சிற்பங்களைக் கண்டபோது, கவிஞரின் சிந்தனைக் காவியச் சிறகு முளைத்தது. கண்டவர் நோக்கெல்லாம் கவி நோக்காகிவிடுமா?”

“கவிஞனின் கண் விண்ணையும், மண்ணையும்
ஒருங்கே நோக்கி உண்மையை உய்த்துணர்ந்து கொள்கிறது”

Poets eye doth glance from heaven to earth:
from earth to heaven.

என்னும் பெருங்கவி ஷேக்ஸ்பியரின் வாக்கு வாணிதாசருக்குப் பொருந்தி வந்தது. மாமல்லபுரத்துக் குறைச் சிற்பங்கள் தான் அரவது “கொடி முல்லை”க் கருவாகிக் காவியமாயின.

வாணிதாசரின் அன்னை பிறந்த ஊரும், பாட்டி வாழ்ந்த ஊரும் சேலியமேடுதான். இக்குக்கிராமம் இயற்கை எழில்மிக்கது. பாகூர் ஏரியின் கரையையொட்டி அமைந்துள்ள சிற்றூர் இது. கிராமம் என்றால் “சேரி” ஒன்று இருந்தே தீரும். வேளாண்மைத் தொழில் நடைபெற, உழைக்கும் மக்கள் ஒன்றாக வாழ்ந்த

பகுதிதான் “சேரி” என்ற பெயர் பெற்றது. ஒரே பிரிவினர் சேர்ந்து வாழ்ந்ததால் சேரியாயிற்று.

உண்டு கொழுத்தவர்கள் உழைப்பாளிகளை ஒதுக்கி வைத்துப் பிறப்பால் தாழ்ந்த சாதி எனக் கற்பித்த ஏற்றத் தாழ்வை எதிர்க்காத காலத்தில் ஏற்பட்டவை சேரிகள். பாடுபட்டவர்கள் பலனைத் துய்க்க முடியாமல், ஏழ்மைச் சுமையை ஏற்றுத் தவித்ததைக் கவிஞர் சிறுபிள்ளையாக இருந்தபோதே கண்டு கவன்றவர்.

“எழுத்தாலே தாய்நாட்டைத் தளன்பிறந்த நாட்டை
ஈடேற்ற முனைவதுதான் படித்தவனின் செய்கை!”

என்று முனைவதுதான் எழுத்தானனக்கே இலக்கணம் வகுத்தவரல்லவா வாணிதாசன் எனவேதான் சேரிமக்களுக்காகப் பரிந்துபேச, உரிமையைத் தட்டிக் கேட்கத், “தமிழ்ச்சி”யைப் படைத்தார்.”

“தமிழ்ச்சி” வாயிலாகக் கவிஞர் கண்டதை விண்டார்.
எண்ணத்தை எடுத்துரைத்தார்.

ஊருக்கு உழைப்பவர் கஞ்சி! கஞ்சி! - என்று
ஓலமிடுவது சரல நன்றோ?”

என்று வினாத் தொடுத்து”

“ஆண்டான் அடிமைகள் ஏய்ப்பதற்கே! - நம்மை
அடிமைக் குழியினில் சாய்ப்பதற்கே!

தீண்டாமை என்றொரு பொய்யுஞ் சொன்னார் - மீளும்
செய்தி உரைக்கின்றேன் கேளுங்களே!

என்று மீட்சிக்குக் குரல் கொடுத்தார். குழுகாயநீதி கேட்டுப் பாட்டுப் படையெடுப்பையே நடத்திக் காட்டினார். இவரது பாட்டுத் திறத்தைப் படைப்பில் காண்போம்.

நூல்கள் வெளியீடு:-

எதிலும் தொடக்கம் எனபது சற்றுக் கடினமானதுதான். “கல்லையும் முள்ளையும் காலுக்கு மெத்தை” யாக்கிச் சிலர் நடந்தால்தான் பாட்டை உருவாகும். அதுவே பின்னாளில் பலர் நடக்கப் பட்டாடை விரித்த பாதையாகிவிடும்.

வாணிதாசன் கவிதைகளை ஏடுகள் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தாலும், பதிப்பகங்கள் மட்டும் பக்கத்தில் வரவில்லை. உள்ளடக்கத்தைவிட, வெளித்தோற்றத்தில் நம்பிக்கை வைத்து மயங்கும் மக்களைக் கொண்டது நம்நாடு.

அவர்தான் பேச்சாளர். இவர்தான் எழுத்தாளர் என்று அடையாளம் வைத்துக் கொண்டு, அவர்கள் பின்னாலேயே எண்ணங்களை அலைய விடுபவர்கள். அடையாளங் காணாதவர்களிடம் என்னதான் சரக்கு மிடுக்கிருந்தாலும், ஏறெடுத்துப் பார்க்கும் எண்ணம் மட்டும் எளிதில் எழுந்து. இவர்களை இடித்துப் பிடித்து எப்படியாவது அறிமுகப் படுத்திக்கொண்டு அடையாளம் காட்டியாகவேண்டும். இப்படிப்பட்ட முயற்சியில் அயர்ச்சி கண்டவர்களின் அறிவும் ஆற்றலும் அகழியில் தவறவிட்ட கணையாழியின் கதையாகிவிடும்.

வாணிதாசன் பாடிவைத்திருந்த “கொடிமுல்லையும்” “தமிழ்ச்சி”யும் வறுமைக்காளாகிவிட்ட நடுத்தரக் குடும்பத்துக் கன்னிப் பெண்களைப்போல், கைப்பிடிப்பாரின்றிப் பேரிளம் பெண்ணாகிக் கொண்டிருந்தன. ஏறி இறங்காத பதிப்பகங்களே இல்லை என்னும் அளவுக்குக் கவிஞரின் முயற்சி முனை மழுங்காமல் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது.

புதியதை ஏற்றுக் கொள்வதில் நம்மவர்கள் பூனையைப் போன்றவர்கள். அதுதான் கவ்விப் பிடித்த இரையைக்கூட அவசரப்பட்டு உண்ணத் தொடங்காது, துணியாது. மெல்ல, மெல்லத் தீண்டிப்பார்த்தும், சீண்டிப் பார்த்தும், ஐயத்தையும், அச்சத்தையும் போக்கிக் கொண்ட பின்னரே தின்னத் தொடங்கும். தமிழ்மக்களும் ஒரு படைப்பாளியை அவ்வளவு எளிதில் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டால், அவர்களது படைப்பில் தரம் பார்ப்பதுமில்லை. இந்த மனப் போக்குத்தான் தமிழிலக்கியத்தரத் தாழ்வுக்கும், நல்ல பல இலக்கியப் படைப்பாளிகள் முன்னுக்கு வரமுடியாமல் முடங்கிப் போனதற்கும் காரணம்!

புதியதை ஏற்றுக் கொள்ளும் புலிக்குணம் இல்லாமற் போனதால், எத்தனையோ அருமையான பாவலர்களை

அடையாளமறியாமல் ஆழ்குழியில் தள்ளி நடந்துவிட்டோம். திருமணத் தரகரைப்போல் படைப்பாளிகளுக்குத் தரகரான சிலர் செய்த தில்லு முல்லுகளால் உயர்ந்த படைப்புகள் பல, உலகறியச் செய்யவிடாமல் மறைத்துநின்று, மறைந்து போகச் செய்ததும் உண்டு. புகழ்பெற்றுவிட்டால் அழுக்குத் துணிக்கணக்கில்கூட ஆழம்பார்த்து ஆய்வுரை நடத்தக்கூடிய ஆற்றல்பெற்றவர்களும் இங்குதான் அதிகம்.

வாணிதாசன் தம் பொன்னான பாட்டுக் கட்டுகளைத் தூக்கிக்கொண்டு பதிப்பகங்களில் படியேறி இறங்கிப் பார்த்தார். அறிவழகனும் தோள்கொடுத்துதுணை நின்றார். முடிவில் கவிஞரின் படைப்புகளைத்தம் ஏடான “பொன்னி”யில் வெளியிட்டுவந்த புதுக்கோட்டை முருகு - சுப்பிரமணியன், “கொடி முல்லை”யையும் “தமிழ்ச்சி”யையும் பதிப்பிட ஏற்றுக்கொண்டு புகைளைப் பெற்றுக் கொண்டார். புதுக்கோட்டையார் புகழ்வாழ்க!

படைப்புகளை ஏற்றுக்கொண்டாலும், பதிப்பிப்பதில் அவசரப்படவில்லை புதுக்கோட்டையார். நூலைப் பதிப்பு செய்வது வணிகத்திற்காகத்தானே! போட்ட முதல் மீள வேண்டும். உழைப்பிற்கும் ஊதியம் வேண்டும். வாணிதாசன் படைப்பிற்கு மக்களிடத்தில் உள்ள நல்லெண்ணத்தையும், வரவேற்பையும் மதிப்பீடு செய்யும் முறையில், முதலாவதாகத் “தமிழ்ச்சி”யை அச்சிட்டார்கள். மூத்தவள் “கொடி முல்லை” இருக்க இளையவள் தமிழ்ச்சியின் மீது அவர்கள் வைத்த நம்பிக்கைதான் தமிழ்ச்சி அச்சேறக் காரணம். குமுகாயச் சிந்தனை இதில்தான் அடக்கமாகியிருந்தது. சீர்திருத்தக் கருத்துக்களுக்காக மக்கள் ஏங்கிக்கிடந்தனர். காலத்திற்கேற்ற “கரு” தமிழ்ச்சியிடம் இருந்தது. நூல் பிறந்தது. மக்களும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்!

கசப்பான ஒரு நிகழ்ச்சையை இங்கே குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. நாம் பெரிதாக எண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்களிடம் உள்ள சின்னத்தனத்தை அறிந்துகொள்ள வேண்டியதும் அவசியந்தான்.

வாணிதாசரின் தமிழ்ச்சி அச்சேற ஆயத்தமான போது, அந்நூலுக்கு அணிந்துரையும் அவசியப்பட்டது. அக்காலத்தில் உலவிய இதழ்களால் இரண்டாவது பாரதியாக மகுடம் சூட்டப்பட்டு, “கவியோகி” எனப்பட்ட நீராட்டு செய்யப் பெற்றிருந்த பெரியவர் சுத்தானந்த பாரதியார் (இவரது பக்கங்கள் மலிந்த படைப்புக்குத்தான் தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகம் இராசராசன் விருதை வழங்கிப் பலரின் கண்டனத்தைப் பாராட்டாகப் பெற்றுக் கொண்டது) புதுச்சேரியில் அரவிந்தர் பாழியில் (ஆசிரமத்தில்) தங்கியிருந்தார்.

நம் ஊரில் ஒருபெரியவர், கவிஞர் வாழும்போது, அவரிடம் அணிந்துரை பெற்றுத்தமது முதல் நூலை அரங்கேற்றுவது பொருத்தமாக இருக்கும் என நினைத்தவாணிதாசன், தமிழ்ச்சியை அவரிடம் கொடுத்து அணிந்துரை கேட்டார். அவரும் தருவதாக உறுதியளித்தார்.

சில நேரங்களில் பேரறிவாளர்கள் கூடப் பிழைசெய்து விடுகிறார்கள். ஆர்வம் அல்லது ஆசைப் பொறியில் சிந்தனை செயல்பட முடியாதபடி சிக்கிக் கொள்கிறது. வாணிதாசரின் சிந்தனை இரண்டில் எதில் சிக்கியதோ, சீர்திருந்த எண்ணத்தில் பிறந்த தமிழ்ச்சியைத் “சுத்தானந்த பாரதி”யிடம் கொடுத்து அணிந்துரை கேட்டதைச் சரியான செயல் என்று ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா? அவரிடம் இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை கேட்டால், படித்துப்பார்த்துக்கொடுக்க முடியுமா?

ஈரோட்டார் பாதையில், அண்ணாவின் அடியொற்றிப் படைத்த சீர்திருத்தக் கருத்துப் பாக்களை மதித்து, வாணிதாசரை ஊக்கப் படுத்த, சுத்தானந்த பாரதி என்ன சுப்புரத்தினமா? நேரடியாக அணிந்துரை தருவதற்கில்லை எனக் கூறாமல் மாலை, நாளை என அலைக்கழித்துவிட்டார் பெரியவர். இழுத்தடிப்ப தென்பது “இல்லை” என்பதன் விரிவு என்பதைக் கவிஞர் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை. இந்த உண்மையை வாணிதாசனுக்கு மறைமுகமாக உணர்த்தியவர் சுத்தானந்தர். இவர் உணரும் முன்னரே செய்தி பாவேந்தருக்குப் போய்விட்டது. புரட்சிக் கவிஞரால் பொறுத்துக் கொள்ளமுடியவில்லை. அலைக்கழிக்கப் பட்ட வாணிதாசனை “அழைத்து வா” என்று

கட்டளை பிறந்தது. வந்தார் வாணிதாசன்; சினத்தின் முனையில் பாவேந்தர்; வினாக்களிலோ வெப்பம்.

“ஏண்டா அணிந்துரை கேட்க - அந்த ஆள்தான் உனக்குக் கிடைத்தானா? நம்மவன் எவனும் உன் நினைவுக்கு வரவில்லையா? நீ மதித்துச் சென்று அணிந்துரை கேட்டாயே கொடுத்தானா? இதுதான் தமிழன் அறிவு. அந்த ஆள் அணிந்துரை இல்லாவிட்டால் உன் நூலொன்றும் தாழ்ந்துவிடாது. நான் வாழ்த்துரை தந்திருக்கின்றேனே அதுவே போதும். போய் நூலை ஒப்பேற்று” என்று கடித்துரைத்தாராம். வாணிதாசனிடம் பாவேந்தருக்கிருந்த உரிமையுணர்வும், உள்ளன்பும் எவ்வளவு உயர்வானது!

“வாணிதாசன் தமிழ்நன்றாகப் படித்தவர்; அவரிடம் இனியும் இனிக்கும் இத்தகைய காவியங்களைத் தமிழ்மக்கள் எதிர்பார்க்க”

என்று மோதிர விரலால் குட்டிக் கொடுத்த வாழ்த்துரையை ஏந்திவந்தது “தமிழ்ச்சி” நூல்.

சுத்தானந்தர் தம்மை நடத்திய முறையால் சினந்த வாணிதாசர், அதை அதே நூலில் தமிழ்ச்சிக் கூற்றாகவே காட்டிவிட்டார்.

“சூது, பொய் நிறைந்த யோக
சுத்தானந் தங்கள் இங்ஙன்
ஏதேதோ சொல்லி உங்கள்
இன்தமிழ் நலங்கெ டுப்பார்!

என்று நூலுக்கு அணிந்துரை தருவதாகக் கூறிய பொய்யையும் “இன்றுவா, நாளைவா” என்றிழுத்தடித்த சூதையும் தம்பாட்டில் சுட்டிக்காட்டி ஆறுதலடைந்தார் அன்று. இதுபோன்ற இன்னுமொரு நிகழ்ச்சி.

“கலைமகள்” என்றொரு இதழ். படைப்புகளும், அதிகம் படிவாங்கிப் படிப்பதும் அவாள்தான். நம்மவர்களின் படைப்புகளை ஏற்று வெளியிட்டால் தீட்டுப்பட்டு விடுமென்பவர்களால் நடத்தப்பெற்றது அவ்விதழ். அந்த இதழில்

“எங்களுர்” என்னும் தலைப்பில் பலர் எழுதிவந்தார்கள். அவற்றைப் படித்து வந்த வாணிதாசனுக்குத் தமது ஊரைப் பற்றியும் எழுதவேண்டுமென ஆர்வம் ஏற்பட்டது. “எங்களுர்” பாடல் பிறந்தது. அது கலைமகள் இதழுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. ஆனால் கவிதையைக் கலைமகள் இன்றுவரை வெளியிடவில்லை. தனது தாசன் பாடலைத் தானே பத்திரப்படுத்துக் கொண்டாள் போலும் அந்தக் கலைமகள்! சுத்தானந்தத்தின் இந்த மனப்போக்கு என்றுதான் மாறுமோ? எப்பொழுதுதான் மறையுமோ? “எங்களுர்” பாடல் வாணிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி ஒன்றில் ஐந்தாவது பாடலாக இடம்பெற்றுள்ளது.

“எங்களுர்” தலைப்பில் பாடிய ஆறு அறுசீர் விருத்தங்களில் நான்காவது விருத்தத்தை மட்டும் இங்கே குறிப்பிடுகின்றேன்.

“பார்ப்பனச் சேரி கோயில்
பக்கலில் உண்டு; ஈசன்
தேர்வர நான்கு மாடத்
தெருவுண்டு; வலையை வீசி
ஈர்த்திடுங் கோவில் பூனை
விலைமாதர் இருப்பு; சொந்த
ஊரினைப் பிரிந்தோர் தங்கச்
சாலடி எங்கும் உண்டே!”

“பார்ப்பனச் சேரி” என்னும் தனித்தமிழ்ச் சொல்லும் “கோவில் பூனை” என்னும் சொற்றொடரும் “கலைமகளுக்கு” எப்படி ஒத்துவரும் “கலைமக”, என்ன பகுத்தறிவு வெளிச்சம் பரப்ப வந்த பாவேந்தரின் குயிலா?

வாணிதாசனாரின் “தமிழ்ச்சி” பாவேந்தரின் “தமிழ்ச்சியின் சுத்தி”யை ஒற்றிவந்ததாக உண்மையறியாச் சிலர், தங்களுடைய பாவேந்தர் பக்தியைப் பறைசாற்றும் போக்கில் கருத்து வெளியிடுகிறார்கள்.

பாவேந்தரின் தமிழ்ச்சியின் சுத்திக்கு முன்னரே அச்சேறி வந்தது வாணிதாசனாரின் தமிழ்ச்சி. இந்த நூலுக்குச் சிறப்புரை தந்த நெடுஞ்செழியனின் ஒப்பநாளாக 1-9-1948 குறிக்கப்

பட்டிருப்பதைப் புரிந்துகொள்ளாதவர்கள் புரட்டிப் பார்ப்பது தெளிவு பெற உதவும்.

வாணிதாசன் சேரியைச் சீர்திருத்த முன்னேற்றக் கருத்துக்களுடன் தமிழ்ச்சியை அனுப்பிவைத்தார். சூது - சூழ்ச்சிகளை வெட்டி வீழ்த்த பாவேந்தர் தமிழ்ச்சியின் கையில் வாளைக் கொடுத்தார்.

தமிழர்களில் சிலர் மாற்றாரிடமிருந்து எதைக்கற்றார்களோ, எதை விட்டார்களோ, “சிண்டு” முடியும் அருங்கலையை மட்டும் முயன்று கற்றுவந்திருக்கின்றார்கள். பாவேந்தரும் கவிஞரேறுவும், இப்படிப்பட்டவர்கள் முடிந்துவிடக் குடுமி வைத்திராததால் பிழைத்துப் போய்விட்டார்கள். இனி வரலாற்றுக்கு வருவோம்.

புதுக்கோட்டை செந்தமிழ் நிலையத்தார் வெளியிட்ட தமிழ்ச்சி பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டதால் ஊக்கம் பெற்ற பதிப்பகத்தார் அடுத்ததாகக் கொடிமுல்லையைப் பதிப்பித்தார்கள். அத்துடன் நிற்காமல் வாணிதாசன் படைப்புகளைத் தொடர்ந்து வெளியிடவும் விருப்பங் கொண்டிருந்தார்கள். அவர் நடத்தி வந்த “பொன்னி” முன்னேற்றங்கருதி புதுக்கோட்டையிலிருந்து சென்னைக்கு இடம்பெயர்ந்தது.

“கெட்டும் பட்டணம் சேர்” என்பது பழமொழி “பட்டணம் சென்றால் கெட்டழியலாம்” என்னும் புதுமொழி தோன்றப் புதுக்கோட்டை “பொன்னி”யின் வீழ்ச்சி வழிசெய்தது. சென்னை வந்ததால் பொன்னியும் வறண்டது. செந்தமிழ்ப் பதிப்பகமும் நொந்து மறைந்தது.

வாணிதாசனார் வளர்ச்சியில் பிரித்துப் பார்க்க முடியாத அளவிற்குப் பெரும் பங்குபெற்றவர் வித்துவான் நா. அறிவழகன் அவர்கள். கவிஞரேறு அவர்களின் படைப்புகள் நூல் வடிவம் பெற்று வெளிவந்ததற்கு முதற்காரணம், ஏன் முழுக்காரணமுமே அறிவழகன் என்று கூறினும் பொருந்தும். அவர் எடுத்துக் கொண்ட பெரு முயற்சியினால் சென்னை செல்வ நிலையத்தார் 1951-ஆம் ஆண்டில் வாணிதாசன் பிரெஞ்சு மொழியிலிருந்து தமிழாக்கம் செய்திருந்த மாப்பசானின் பெரிய இடத்துச் செய்தியை நூலாக்கி வெளியிட்டார்கள்.

கவிஞரின் அடுத்த நூல் “தொடுவானம்” இஃதொரு இசைப்பாடல் நூல். இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள ஐம்பத்தொரு பாடல்களுக்கும் இசையும், தாளமும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. மேடையில் பாடுவதற்கேற்ற இந்நூலை வேலூர் திராவிடன் பதிப்பகம் வெளியிட்டது. இதன் உரிமையாளர் திரு. கிருட்டினன் அவர்களும் வாணிதாசன் நூல்களையெல்லாம் வெளியிட வேண்டுமென்று விருப்பங்கொண்டிருந்தார். அவர் விருப்பமும் ஈடேறவில்லை.

வாணிதாசரின் நல்ல இலக்கியங்களையெல்லாம் வெளியிட முழுவிருப்பம் கொண்டிருந்த செந்தமிழ்ப் பதிப்பகம், செல்வம் பதிப்பகம், மற்றும் திராவிடன் பதிப்பகம் ஆகிய மூன்றுமே பதிப்புத் தொழிலைப் பாதியிலேயே முடித்துக் கொண்டன. இவர்களெல்லாம் நாணயத்தோடு தொழில்செய்ய முனைந்திருப்பார்களோ?

முல்லைப் பதிப்பகம். இப்பதிப்பகந்தான் பாவேந்தர் நூல்களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தது. இதன் பங்குதாரர் திரு. செல்லப்ப செட்டியார். இவர், தமது உறவுக்காரர் திரு ந. பழனியப்பனோடு கூட்டுச் சேர்ந்து பாரி நிலையத்தை நடத்திவந்தார். இதே பாரி நிலையத்தில் தான் வாணிதாசரின் நண்பர் நா. அறிவுமுகன் தங்கியிருந்தார். அவர்மூலமாக ஏற்பட்ட தொடர்பால் இவரும் சென்னை சென்றால் பாரி நிலையத்தில் தங்கினார். பாரி நிலையப் பங்குதாரர் நா. பழனியப்பன் வாணிதாசரின் நட்பிற்கிலக்கானார். இந்த நட்பே பிற்காலத்தில் இவரது நூல்கள் பதிப்பிக்கப்பெற வாய்ப்பாகவும் அமைந்தது.

காலம் பழனியப்பனைப் பாரி நிலையத்திலிருந்து பிரியச் செய்துவிட்டது. இவர் தனது சகலையோடு கூட்டுச் சேர்ந்து “மலர் நிலையம்” என்ற பதிப்பகத்தைத் தோற்றுவித்து நடத்திவந்தார். இந்த மலர் நிலையந்தான் வாணிதாசனாரை புகழின் உச்சிக்குக் கொண்டு சென்ற “எழிலோவியத்தை” எழில் தோன்ற வெளியிட்டது.

“எழிலோவியம்” நூல்தான் தமிழ்க்கவிஞர்கள் வரலாற்றில் வாணிதாசருக்குப் புகழிடத்தைப் பெற்றுத் தந்தது. இந்த நூலைப்

படித்த, படிக்கக் கேட்ட திரு.வி.க. மயிலை சிவ. முத்து, நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் முதலானோரின் பாராட்டுரைகள் பாராமுகமாக விருந்தபலரை, வாணிதாசன் பக்கம் திரும்பச் செய்தது.

உலகக் கவிஞராக வேண்டுமென்றும், நோபல் பரிசைப் பெறவேண்டுமென்றும் தமிழ்ச்சான்றோர்களை ஆசைப் படவைத்த நூல் எழிலோவியம். இந்த நூலுக்குக் கிடைத்த புகழால் பூரித்துப்போன மலர் நிலையத்தார் 1954-ஆம் ஆண்டில் “வாணிதாசன் கவிதைகள்” முதல் தொகுதியை வெளியிட்டனர். இதன் பின் மலர் நிலையமும் இதழிற்றுக் கிளைத்து வள்ளுவர் பண்ணையாக உருவெடுத்தது.

வள்ளுவர் பண்ணை 1959-ஆம் ஆண்டிலேயே கவிஞரேறு அவர்களின் தீர்த்தயாத்திரை “இன்ப இலக்கியம்” மற்றும் குழந்தை இலக்கியம் என்னும் மூன்று நூல்களை வெளியிட்டது. ஏதோ காரணத்தால் இப்பதிப்பகத் தோடிருந்த தொடர்பைக் கவிஞர் துண்டித்துக் கொண்டதால், இவரது அடுத்த நூலைத் திருச்சி “அன்பகம்” வெளியீட்டாளர்கள் “பொங்கற் பரிசு” என்ற தலைப்பில் அதே ஆண்டில் வெளியிட்டார்கள். இதன்பின் கவிஞரின் படைப்புகள் வெளிவருவதில் நான்காண்டு இடைவெளி ஏற்பட்டது.

வள்ளுவர் பண்ணையில் பணியாற்றிய தா. முருகைய முதலியார், அதிலிருந்து பிரிந்து வந்து தம் உறவினர் சிலரைக் கூட்டுச்சேர்த்துக் கொண்டு, மனோன்மணி புத்தக நிலையத்தைத் தொடங்கினார். இந்த நிறுவனம் கவிஞரேறு அவர்களின் சிரித்த நுணா, இரவு வரவில்லை, பாட்டுப் பிறக்குமடா ஆகிய மூன்று நூல்களையும் 1963-ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டது.

பதிப்பகங்கள் வரலாறே வான வேடிக்கையாக உள்ளது. வெடித்துச் சிதறி வெளிச்சம் காட்டி வீழ்ந்துபடும் வானப்பூக்களாகப் பல பதிப்பகங்கள் தோன்றி மறைந்து போனாலும் பாரி நிலையம் மட்டும் கன்று வாழைபோல் நின்றிருந்தது.

இரண்டாண்டு இடைவெளிக்குப் பின் 1965-இல் “இனிக்கும் பாட்டும்” 1970-இல் “எழில் விருத்தமும்” வில்லி வெளியீடாக அச்சேறி வந்தன. 1972-ஆம் ஆண்டு பாரி நிலையம் வாணிதாசனின் “பாட்டரங்கப் பாடலை” வெளியிட்டது. கவிஞர் உயிரோடிருந்தவரை வெளியான நூல்களில் இதுதான் கடைசிநூல்.

பாரி நிலைய உரிமையாளர் செல்லப்பச் செட்டியாரின் பண்பு நலன்களை வாணிதாசர் மிக உயர்வாகப் புகழ்ந்து பேசியுள்ளது நன்றியுணர்வின் வெளிப்பாடே!

பாடைப்பாளிக்கும், பதிப்பாளருக்கும் நீடித்த உறவென்பது அரிதினும் அரிது. இந்த உறவில் ஒரு முனையில் முதலீடும் - மறுமுனையில் உழைப்பும் நின்று உரிமை முழக்கமிடும். இப்படிப்பட்ட பூசலையெல்லாம் புறந்தள்ளி உள்ளார்ந்த நட்பாக விளங்கியது செல்லப்ப செட்டியார் வாணிதாசர் உறவு.

கவிஞரேறு அவர்கள் காலமான பின்னர் அவரது மகன் பேரா. அரங்க - நலங்கிள்ளி, வெளிவராதிருந்த தமது தந்தையரின் பாடல்களை இரண்டு தொகுதிகளாக 1981-ஆம் ஆண்டி லொன்றும், 1984-ஆம் ஆண்டி லொன்றுமாக வாணிதாசன் பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

கவிஞரின் படைப்புகளையெல்லாம் திரட்டி ஒரே நூலாகக் கொண்டு வந்தால், இளையதலைமுறைக்கு வாய்ப்பாக அமையும்.

மறைவுக்குப்பின்

வெளிவந்த நூல்கள்

கவிஞரேறு அவர்கள் மறைவுக்குப் பின், அவரது மகன் முனைவர் அரங்க நலங்கிள்ளி, 1981-ஆம் ஆண்டில் கவிதைத் தொகுப்பு இரண்டையும், 1984-ஆம் ஆண்டில் கவிதைத் தொகுப்பு மூன்றையும், அவரது பிறந்த நாள், மற்றும் நினைவு நாள் வெளியீடாகப் பதிப்பித்தார்.

இவ்விரு தொகுதிகளிலும், கவிஞரேறு அவர்கள் வெளியிட விரும்போது, விலக்கிவைத்திருந்த சில பாடல்கள் இடம் பெற்றிப்பதாக எண்ணத் தோன்றுகிறது. பொருள் மயக்கம் தரும் ஒரேயு பாக்களுடன் தன்னுணர்வுப் பாக்கள் சில இப்படிப் பட்டவையாக இருக்கலாம். கவிஞரேறு அவர்கள் வெளியிட வேண்டாமென்றெண்ணி வைத்திருந்த இவ்விரு தொகுதிகளிலும் இடம் பெற்றப் பாடல்களும் கொள்கை முரண்பாடு டையவையோ, தரங்குறைந்தவையோ அல்ல. இவ்விரு தொகுப்புகளும் வெளிவராமற்போயிருந்ததால், நமக்குச் சில வரலாற்றுச் செய்திகள் கிடைக்காமலே போயிருக்கும்.

குடும்பநலன் குறித்த நாடகமொன்றும் இவரால் படைக்கப்பட்டுள்ளது. அந்நூல் பதிப்பிக்கப்படாமலும், நடிப்பதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படாமலும் உள்ளது. பிரெஞ்சு மொழி நூல்கள்.

வெளிவந்தவையும், வெளிவர வேண்டியவையும்:

வாணிதாசன் அவர்களின் பிரெஞ்சு மொழிப் புலமைத்திறம் அவரை அம்மொழியிலக்கியங்கள் சிலவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கச் செய்தது. மாப்பசானின் Guy De Maupassat தமிழில் பெரிய இடத்துச் செய்தியாகச் சிறு நூலாகச் செல்வநிலையம் வெளியிட்டுள்ளது. மாப்பசானின் சிறுகதைகள் பலவற்றைத் தமிழில் மொழியாக்கம் செய்து, அவை இதழ்களில் வெளிவந்திருந்தாலும் நூலுருவம் பெறவில்லை. இதே ஆசிரியரின் உய்ன் வீ (Une Vie) என்னும் புதினமும் தமிழாக்கம் செய்யப்படும் நூலாகி வெளிவராமலுள்ளது.

விக்டர் யூகோவின் நாடகம் “காதல் எங்கே?” (Angello) என்ற தலைப்பில் தமிழாக்கம் செய்யப்பெற்று இதழ்களில் தொடராக வெளிவந்தது. அவரது மறைவுக்குப் பின் நூல்வடிவம் பெற்றுள்ளது.

எமிலி சோலாவின் “மனித மிருகம்” பால்சாக்கின் கருமியின் மகள் என்னும் புதினங்கள், பிரேமா பிரசுரத்தில் கொடுக்கப்பட்டது. அவை நூலாகி வெளிவரவில்லை.

“கற்பிக்கும் முறை” என்னும் நூலும் முற்றிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தும், இன்னும் நூலாகி வெளிவரவில்லை.

“அப்பாவி” முந்தேன்” என்னும் பிரெஞ்சுக் கதைகளும் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. இத்தனை அகலிகைகளுக்கும் எந்தப் பதிப்பக இராமன் பொருளேந்தி வந்து வெளியிடப் போகின்றானோ.

பாட்டரங்கில் வாணிதாசன்:-

கவிஞரேறு வாணிதாசனாரின் பாட்டரங்கப் பாடல்களின் தொகுப்பு நூல், தென்னாற்காடு மாவட்டத் தமிழ்க்கவிஞர் மன்றம் 18-6-1972-இல் எடுத்துப் பாராட்டு விழாவில் வெளியிடப்பட்டது. இந்நூலுக்குத் தமிழ் வளர்ச்சித் துறை சிறந்த கவிதை நூலுக்கான முதற்பரிசை 1975-ஆம் ஆண்டு வழங்கியது. பரிசைப் பெறுவதற்குக் கவிஞர் இல்லை. குடும்பத் தார்தான் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். வாழும்போதே கவிஞனைப் பாராட்ட வேண்டுமென்னும் எண்ணம் எப்பொழுதுதான் வருமோ? விதிவிலக்காக வாழும்போதே பாராட்டைப் பெற்றவர் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்.

செத்தபின் சீராட்டும் நிலை இங்கு மட்டும், அல்லது இன்று மட்டுந்தான் என்றெண்ணிடல் வேண்டாம். கிரேக்கப் பெருங்கவிஞன் “ஹேமந்” தமிழ்க் கம்பனைப்போல் காப்பியக் கவிஞன். அவன் உயிரோடிருந்தபோது அவனை ஆதரித்தாரில்லை. பாராட்டவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, சோறூட்டவும் இல்லை. அவன் நாடு நாடாகச் சென்று

(நாடு நாடாகச் சென்று எப்படி இரக்க முடியும் என்றெண்ணி வியக்க வேண்டாம். ஆதென்கு, இசுப்பார்ட்டா, மற்றும் கோரிந்து என்னும் மூன்று நகரங்களும் அன்று தனித்தனி நாடுகள்) பிச்சை எடுத்துண்டு உயிர்வாழ நேர்ந்தது. அவனது மூச்சடங்கியபோது ஏழுநகரங்கள் அவனைத் தன் நாட்டிற்குரியவனெனப் போட்டியிடத் தொடங்கியதாக சேவார்ட் என்னும் அறிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளார். Seven wealthy towns contend for Homer dead through which the living Homer begged for bread. Seven cities warred for Homer being dead, who living had no roof to shield his head - seward -

பாவேந்தரைப் போன்றே வாழ்ந்த காலத்தில் சிறப்புப் பெற்ற அயல் மொழிக் கவிஞருள் “வர்ஜில்” சிறப்பிடம் பெறுகிறார். இவரை மன்னர்களே ஆதரித்திருக்கின்றார்கள். வேர்ட்டீஸ்வொர்த் டெனிசன் போன்றவர்கள், கண்ணதாசனைப் போன்று வாழ்க்கை இன்பங்களை முழுமையாகத் துய்த்தவர்கள்; வறுமையைப் புறங்கண்டவர்கள்.

கண்ணதாசனுக்கு இந்தியாவின் சிறந்த திரைப்படப் பாடலாசிரியர் விருதை இந்திய அரசு 1970-ஆம் ஆண்டு வழங்கிச் சிறப்பித்தது. அப்போது அவரைப் பாராட்ட விரும்பிய நடுவணரசு அமைச்சர் ஒருவர், கவிஞரைப் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். ஒலி வாங்கி கண்ணதாசன் கையில் - அமைச்சர் முதலில் தன்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டார். நீங்கள்.... என்றதும் நான்தான் கண்ணதாசன் The great poet who has been honoured with the brass plate என்றார். தட்டு பித்தளைதான் என்றாலும் விருதின் மதிப்புக்கு விலையுண்டோ? பாராட்டுப்பெறும்போது கவிஞன் உள்ளத்து மகிழ்ச்சியையும், பெருமிதத்தையும் கண்ணதாசன் கூற்று உணர்த்துகிறதல்லவா?

தமிழ்க்கவிஞர்களுள் சிலர் வறுமையிலும், வாடியிருக்கின்றார்கள். வளமையிலும் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். கவிஞரேறு வாணிதாசன் வறுமையிலும் வாடவில்லை. வளத்திலும் திளைக்கவில்லை. கவிதை அவரைக் காப்பாற்றவில்லை. அவர் கற்ற தமிழே அவரை வாழவைத்தது!

கவிஞரேறு அவர்களின் முதல் கவியரங்கமே முத்துப்பல்லக்குப் போன்றது. கவியரங்கத் தலைவர், நடுவணரசின் அந்நாள் நிதியமைச்சர் சர்.ஆர்.கே. சண்முகம் செட்டியார். தலைப்போ வாழ்க இளம்பரிதி! நடத்தியது திருச்சி வானொலி நிலையம். இதைவிடச் சிறப்பான தொடக்கம் எவருக்கு வாய்க்கும்? கவிஞரேறு அவர்கள் 1952 முதல் 1972 முடிய முப்பதுக்கும் மேற்பட்டப் பாட்டரங்குகளில் பங்கு பெற்றுப் பாடியிருக்கின்றார்கள். பத்துக்கும் மேற்பட்டப் பாட்டரங்குகளுக்குத் தலைமையேற்றிருக்கிறார்கள்.

அறிஞர் அண்ணா ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த போது, இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு சென்னைப் பூம்புகார்த் திடலில் நடத்தப் பெற்றது. இம்மாநாடு தமிழ் மொழியின் ஏற்றத்தையே நோக்கமாகக் கொண்டு தமிழ் மண்ணில் முதன் முதலாக நடத்தப் பெற்ற மாநாடுதான் அது. இம்மாநாட்டுக்கவியரங்கத் தலைமைப் பொறுப்பை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கவிஞரேறு வாணிதாசனுக்கு அளித்துப் பெருமைபடுத்தினார். கொற்றம் பெற்றதும் கற்றவர்களையும், கவிஞர்களையும் மறந்துவிடக்கூடிய மமதையாளரல்லவே அண்ணா!

உலகத்தமிழ் மாநாட்டுக் கவியரங்கத் தலைமை என்பது அண்ணாவும், ஆட்சியும் கவிஞரேறு அவர்களின் கவிதைப் பணிக்கும், கட்சிப் பணிக்கும் காட்டிய நன்றி! திறமைக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரம்! கிடைத்தற்கரிய இந்தப் பெருமையால் கவிஞரேறு மனநிறைவும், மகிழ்ச்சியும் கொண்டார். எல்லாருக்கும் அண்ணாவின் இதயமும் எண்ணமும் இருந்து விடுமா என்ன?

ஒரு பாட்டரங்கத்தில், அதுவும் மேடையில் அமர்ந்து ஒருவரையொருவர் பார்த்துப் பாடாத 'கலை'த் திங்களிதழ் சிறப்பு மலர்க் கவியரங்கத்தில் தான் பாவேந்தர், வாணிதாசனை

எல்லாரும் நல்லார் என்ற(று) எண்ணுவார் இன்றமிழ்
வல்ல கவிவாணி தாசனார்-அல்லும்
புகலும் தமிழர்தம் பண்பாடு பற்றிப்
புகலும்பாட்டு) ஒவ்வொன்றும் பொன்”

என்று போற்றினார். பாவேந்தரே, “நல்ல மனத்தரென்றும்,
“வல்ல கவி” என்றும் “புகலும் பாட்டொவ்வொன்றும்
பொன்” என்றும் பாராட்டி விட்ட பிறகு வேறு விருதும்
வேண்டுமோ?

மதிக்கத் தவறியதால் மரபை மீறினார் :-

புதுவை அரசு பாவேந்தரின் 81-வது பிறந்த நாளை
29.1.1972-இல் கொண்டாடியது. விழாக் கவியரங்கத்
தலைமைக்குத் தமிழ்நாடு சட்டப் பேரவை உறுப்பினராக
இருந்த கவிஞர் கா. வேழவேந்தன் அவர்களை அரசு
அழைத்திருந்தது. பாவேந்தர் விழா என்பதால் தன் மதிப்பைக்
கருதாமல், வாணிதாசர் வேழவேந்தன் தலைமையில் பாட
நேர்ந்தது. இக் கவியரங்கில் தான் வாணிதாசர் மரபை
மீறினார்.

மரபுப்படித் தலைவரை வணங்கிப் பாடித் தொடங்க
வேண்டும். கவிஞரேறு அவையடக்கம் பாடிய பின்
பொருளுக்குப் போய் விட்டார். அத்துடன் நில்லாமல்
வேழவேந்தன் தலைமையில் தனக்கு உடன்பாடில்லை
என்பதைக் “காலம் கவி காலம்” என்று பாடித் தன்னைத்
தக்கபடி நடத்தத் தவறிய ஆட்சியாளர்களையும்; தக்காரிருக்கத்
தலைமை தனக்கேன்? என்று கேட்கத் தவறியவரையும்
தலையில் குட்டினார். அன்று பாடிய அவையடக்கப்
பாடலிதோ:-

“பாவேழ வேந்தரெல்லாம் இடைக்கா லத்தே
பாட்டுடமுதத் தொடங்குமுன் ஐந்து கையான்
முவேழ வேந்தெண்ணிக் காப்புச் செய்யுள்
முன்கண்டு தூவெழுதத் தொடங்க லானார்!

மரவேழ வேந்தெமது கவிஞர்; நூலில்
 மறுமலர்ச்சி நனிசெய்தே மாற்றம் செய்தார்!
 காவேழ வேந்தின்றோர தலைவர்; காலம்
 கலிகாலம்! தழிமுக்கென் வணக்க மாமே!”

என்று தமிழை மட்டுமே வணங்கிப் பாடத் தொடங்கினார்.

ஆன்றோர் சான்றோர் என்ற சிறப்பினும் மேலானதாக
 அரசியற் சீர்பரவப்பட்டதன் விளைவே வாணிதாசரின்மரபு
 மீறல் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது.

கவிஞரேறு அவர்கள், தமது ஆசான் பாவேந்தரிடம்
 கொண்டிருந்த பற்றையும், தொடர்பையும் வெளிப்படுத்திடப்
 பாட்டரங்குகளே அதிகம் பயன்பட்டன. கவிஞன், தன்
 எண்ணங்களை எடுத்துரைக்க ஏற்ற இடமாகக் கவியரங்குகளும்
 அமைந்தன.

பாடல்களைப் படித்தின்புறுவதைவிடப் பாடி இன்புறலே
 உயர்வு! பாடலைப் படைத்தவனே பாடும் போது தான்
 அதன் முழு உருவத்தையும் காணமுடியும். ஆழ்வார்களின்
 பாசுரங்களையும், தேவார திருவாசகப் பதிகங்களையும்
 அருட்பாக்களையும் வாய் விட்டுப் பாடியும், பாடக்
 கேட்டுந்தான் செவியின்பம் பெற முடியும்! மெய்மறந்து
 துயக்கவும் முடியும். சமுதாய மறுமலர்ச்சிப் பாடல்களைப்
 பாட்டரங்கில் கேட்கும் மக்கள் பெறும் உணர்வும், ஊக்கமும்,
 மகிழ்வும் படித்துப் பெறமுடியாதவை.

‘எங்கெங்குக் காணினும் சக்தியடா’, என்னும்
 பாடலையும், “பாரதி நாள் இன்றடா!” என்னும் பாடலையும்
 படித்துப் பெறும் சுவையைவிட, உணர்வைவிடப் பாடக்
 கேட்டுப் பெறும் சுவையும் உணர்வும் கூடுதல்தான்.

வானொலியும் வாணிதாசனும்

புதுச்சேரி வானொலி நிலையம் தொடங்கப் பெற்ற
 போது நிலைய அமைப்பாளராகத் திரு.கு. விசுவநாதன் திருச்சி

நிலையத்திலிருந்து மாற்றலாயிருந்தார். அவர் கவிஞரேறு அவர்களை நன்கு அறிந்தவர். அவருக்குப்பின் இதே வானொலி நிலையத்தில் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகப் பணியாற்றிய திருமிகு பி.யு. அய்யப் அவர்களும் வாணிதாசனார் அவர்கள்பால் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தார். வாழங்கவிஞர் வரிசையில் முதல்வராகத் திகழ்ந்த கவிஞரேறு அவர்களுக்கு, நிகழ்ச்சிகளில் சிறப்பான வாய்ப்பினை வழங்கியதுடன், வாணிதாசனாரைப் பற்றிய நிகழ்ச்சிகளையும் தயாரித்தளித்தார்கள்.

வாணிதாசன் அவர்கள் மறைந்த போது புதுவை வானொலி நிலையத்தார் நேரில் வந்து அஞ்சலி செலுத்திய தோடமைந்து விடாமல், அஞ்சலி நிகழ்ச்சியையும் ஒலி பரப்பினார்கள். ஒவ்வோராண்டும் அவர் பிறந்த நாளிலும் மறைந்த நாளிலும் வாணிதாசன் குறித்த நிகழ்ச்சி இடம் பெற்று வந்தது. திரு அய்யப் அவர்கள் இடமாற்றம் பெற்ற பின்னர் நிலையச்செயல் பாட்டில் மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது. நினைவுபடுத்த வாணிதாசன் பரம்பரையினர் எவரும் வானொலி நிலையத்தில் பணியாற்ற வில்லை என்பதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

புதுவை வானொலி நிலையத்திற்கு என்ன நேர்ந்ததோ? எவர் சேர்ந்தாரோ தெரியவில்லை; வாணிதாசன் அவர்களையும், அவரது நண்பர்களையும் கூட மறந்தே விட்டது.

வானொலி என்னும் சொல்லை நீக்கிவிட்டுத் தமிழ்நாட்டில் இயங்கும் வானொலி நிலையங்கள் 'ஆகாச வாணி' என்னும் வட சொல்லைக் கையாளத் தலைப்பட்டதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து வாணிதாசன், திருச்சி வானொலி நிலையம் வழங்கிய நிகழ்ச்சியைப் புறக்கணித்து விட்டார். இதனால், அந்த நிலையம் கவிஞரேறு அவர்களுக்கு நிகழ்ச்சி வாய்ப்பளிப்பதையே நிறுத்திக் கொண்டது. ஒரு நிகழ்ச்சியை

ஏற்க மறுத்தால், அவரை அன்று முதல் மறந்து விட வேண்டுமென்பது வானொலி நிலையச் சட்டமாக இருக்குமோ?

தொலைக்காட்சியில் வாணிதாசன்

தொலைக்காட்சியில் வாணிதாசனின் வாழ்க்கைப் பாங்கு வண்ண ஒவியமாகத் தீட்டப்பட்டது. அவ்வோவியத்தை அவர் இளவல் தேவிதாசன் தீட்டியளித்தார். தொலைக்காட்சி இயக்குநர். ப.யூ. அய்யப் மிகவும் நேர்த்தியாகப் படமாக்கி ஒளிபரப்புச் செய்தார்.

திசை காட்டிய திருமணங்கள்

திருமணங்களில் திருத்த முறையைக் கொண்டுவந்து எதிர்ப்பிற்கிடையே செய்து காட்டியவர் தந்தை பெரியார்; இழிவு படுத்தும் வடமொழி ஒலிப்பதையும், ஒவ்வாத சடங்குகளையும் ஓரங்கட்டியவர். அவரும் அவரது இயக்கத்தினரும், பொருள் விளங்கப் பேசிப் புகழ் விளங்க வாழ்த்திடும் சீர்திருத்தத் திருமணங்களைச் செய்து வந்தார்கள். ஆய்ந்து பார்க்கும் ஆற்றலை இழந்து மாற்றாரின் கொள்கைக்கும் கூற்றுக்கும் சடங்கு சாத்திரங்களுக்கு அடிமையாகிப் போனவர்கள், பகுத்தறிவுத் திருமணங்களுக்கெதிராகப் படையெடுத்த காலம் ஒன்றிருந்தது. இடர் மிகுந்த அக்காலத்தில் எதிர்ப்புகளுக்கெல்லாம் அஞ்சாமல் தமிழ் மணக்கப்பல சீர்திருத்த மணங்களைச் செய்து வைத்தவர் பாவேந்தர். அவரோடே சென்று சீர்திருத்த மணங்களில் வாழ்த்துரைத்த வாணிதாசன், அப்படிப்பட்ட திருமணக் காட்சியொன்றைத் தம் கவிதையில் தீட்டிக் காட்டுகிறார்.

“பஞ்சாங்கம் பார்க்க வில்லை
பார்ப்பானைத் தேட வில்லை
மஞ்சள்நூல் தாலி ரீலி
வாங்கவும் இல்லை! தீயைக்
கொஞ்சமும் வளர்க்க வில்லை

குந்தாணி அம்மி எல்லாம்
வஞ்சகர் திணித்தார், இந்த
மன்றலை வந்து பாரீர்”

என்று அவர் காண அழைத்த - தமிழ்ச்சி

மன்றல், கடலூர் மா.சூடாமணி-செய்யாற்று வினான்
பாளையம் சீ .சந்திரகாசன் அவர்களுக்கு நெய்வேலியில்
நடைபெற்றது. நலம் பாராட்டல் நிகழ்ச்சிக்குத் தலைமை
ஏற்ற கவிஞரேறு அவர்கள், தாம் விரும்பும் இயற்கையை
விரித்துப் பாடி, மணமக்களை இறுதியில் வாழ்த்தினார்கள்.
இங்குமா இயற்கை என்கின்றீர்களா? ஆம். எங்கும் இயற்கை
தான்!

“கழையேறிக் கூத்தாடக் கலைபயிலும் தோகை மயில்!
விழைவேறி மதம் பெருக்கும் வெண்தேக்கு நிறைகாட்டில்
பிடிதழுவும் வெண்கோட்டுக் கருங்கன்று கண்டங்கே
இடைதழுவும் மானினங்கள் இயற்கைகரு நல்லின்பம்!
நனிநிறைந்த தமிழகத்தில், நல்லோர்வாழ் தென்னகத்தில்
கனிநிறைந்த நீள்தோப்பு! கரைபுரளும் நீள்வயல்கள்!
மண்ணிடையில் வளந்தேக்க வளைந்துவரும் நீளறும்
பெண்ணையெனும் பெண்ணைதென் ஆக்காடு பெற்றுளதாம்”

என்று இயற்கை வளத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டிய
கவிஞரேறு, இறுதியில்,

“என்றென்றும் இன்றேபோல் இணைந்திருந்து குடியோம்பி
நன்றாற்றிப் புகழ்வளர்த்து நல்லறிவுப் புதல்வர்கள்
ஓன்றிரண்டு பெற்றெடுத்தே உடல்வளத்தில் செல்வத்தில்
இன்றேபோல் வாழ்க இனிது!”

என்று வாழ்த்தி முடித்தார்கள்.

திருமண வாழ்த்தில் இப்படியொரு இயற்கைக்
காட்சியை இவரைத் தவிர, எவரும் காட்டியதில்லை. இயற்கை
கவிஞரேறு அவர்களைத் தன்னிடத்திற்கே கடத்திச் சென்று,
காட்சி தந்து பாடவைத்ததைப் போன்றிருக்கின்றதல்லவா?

‘பொன்னி’ இதழாசிரியர் புதுக்கோட்டை முருகு-
சுப்பிரமணியன் அவர்களின் செல்வி வள்ளியம்மை என்னும்
பொன்னிக்கு 1.7.1974-இல் திருமணம் நடந்தது.
அத்திருமணமக்களை வாழ்த்தி வாணிதாசன் மூன்று
வெண்பாக்களை எழுதியதோடு, தனது படைப்புப் பணியை
முடித்துக் கொண்டார். இனி எழுதப்போவதில்லை என்று
எண்ணாமல் 28.6.1974-இல் எழுதிய கடைசி வெண்பாக்களில்
ஒன்று இது.

“வள்ளியம்மை என்னும் மலிநீர்ப்பூம் பொன்னியைக்
கொள்ளும் குணத்தோய் பழனியப்ப!-வெள்ளம்
உலகட்டும் தன்மைபோல் உண்டிட்டு வாழும்
கலந்த மனையறமே காண்”

தமது கவிதைகளையும், நூல்களையும் வெளியிட்ட
சுப்பிரமணியனாரின் மகள் மணவாழ்த்து வெண்பாக்களை
நன்றிக் காணிக்கையாக்கி விட்ட பின் கவிஞரேறு
வரலாறாகிவிட்டார்.

கவிஞர்களுள், நன்றியுணர்வுக்கு ஒருவரைக்
காட்டவேண்டுமென்றால், கவிஞரேறு அவர்களின் பக்கம்
கை நீட்டலாம். உடல் தானே இல்லை உள்ளம் கவிதையாக
உள்ளதே!

கொள்கையும் கோட்பாடும்

கொள்கை என்பது நெறி! கோட்பாடென்பதோ அந்நெறி
வழி நின்றல்!

சிந்தனைக்குரியது கொள்கை! செயல்படற்குரியது
கோட்பாடு!

சிந்திக்கக் கூடிய எவருக்கும் பெரியாரின் சீர்திருத்தக்
கொள்கை சிக்கலாக இருக்காது. சர்க்கரையாகத்தானிருக்கும்.
பாவேந்தரின் தொடக்க காலம் போல் பகுத்தறிவு
எண்ணத்திற்குத் தூண்டுதலில்லாத காலமல்ல வாணிதாசன்

பாட்டெழுதிய பருவ காலம்! கால் நூற்றாண்டுக் காலத்திற்கு முன் பிறந்திருந்தால், இவரும் திருமால் பெருமையைப் பாடிவிட்டுத்தான் பகுத்தறிவுப் பாட்டெழுத வந்திருப்பார். காலம் இவரைக் 'கடவுள்' பாதையில் காலூன்ற விடவில்லை.

கடவுள், மத, சாதிச் சடங்கெதிர்ப்பும்; பொதுவுடைமை, பெண்கள் முன்னேற்றமும் இவரது கொள்கைகளாயின. வாழ்வுக்கும், கவிதையாக்கத்திற்கும் இக்கொள்கைகள் ஏற்புடைத்தாயின. கொள்கைக்கு மாறுபட்ட பாடல்களை இவர் படைத்ததில்லை.

தனது பிள்ளைகளுக்கு மொட்டையடித்துக் காதுக்குத்த வேண்டுமெனக் குடும்பத்தார் முனைந்தபோது, அச்சடங்கைச் செய்யவிடாமல் தடுத்தவர் வாணிதாசன். பின்னொரு நாளில் தமது வயலில், பாசனத்திற்காக ஆழ்துளைக் கிணறு எடுக்க ஆயத்தமானபோது, துணைவியாரும், தொழிலாளர்களும் 'பூசைப்போட்டு' வேலையைத் தொடங்க முயன்றனர். கவிஞர் அந்த முயற்சியையும் தடுத்து விட்டார். ஆனால் அக்கிணற்றில் போதிய நீர் கிடைக்காமல் பொய்த்து விட்டது. அதற்குக் காரணம் 'பூசை' போடாததுதான் என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டனர் தொழிலாளர்களும், துணைவியாரும். விளைவு அடுத்த முயற்சி 'பூசை'யோடு தொடங்கியது. ஆனால் பள்ளிக்குச் செல்லும் பாதை மருங்கில் நடைபெற்ற அந்த வேலையைக் கடைசி வரைக் கவிஞரேறு திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை.

தன்னளவில் இவர் சொல்வேறு, செயல் வேறாக வாழ்ந்ததில்லை. குடும்ப அமைதி கருதி, தமது துணைவியாரின் கொள்கை முரண்பட்ட சடங்கை அவரால் அறவே ஒழிக்க முடியாமற் போனது.

வாணிதாசர் கிராமத்தில் வாழ்ந்தவர். எனினும் தீண்டாமை எண்ணம் அவர் மனதைத் தீண்டியதில்லை. ஒழிக்க வேண்டிய ஒன்றை நினைக்கக் கூடாது, பேசக்

கூடாது. தீண்டாமையை வேண்டாமென்று விடாமல் பேசிக் கொண்டிருந்தால், அது எப்படி மறையும்? மறந்தால், தானே மறைந்து விடாதா? வாணிதாசனார் தீண்டாமைக் கெதிராகப் பாடல்களை எழுதாமல் சாதியை ஒழிக்கும் வழி என்ன என்றே ஆய்ந்தார். எனவேதான் தீண்டாமையின் குடியிருப்பாக விளங்கும் சேரியைக் களமாகக் கொண்டு 'தமிழ்ச்சி' நூலைப்படைத்தார். இப்படைப்பிலுங்கூட 'சாதி' என்னும் சொல்லை அதிகமாக ஆளாமல், அளந்தே ஆண்டிருக்கின்றார்.

“படித்திடில் சாதிப் பேச்சுப்
பறந்திடும்; அறிவு உண்டாம்
படித்திடில் அடிமை ஆண்டான்

எனும் பேச்சும் பறக்கும் அன்றோ” என்று சாதியை ஒழிக்கப் படியுங்கள் என்கின்றார்.

சாதியை ஒழிக்கப் பேச்சோ, பாடல்களோ தேவையில்லை, கலப்பு மணம் குறித்துக் கருத்துரை கூட தேவைப்படாது. படித்துயர்ந்தால் சாதிச் 'சளி' தானே விலகிவிடும்.

தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தைச் சார்ந்த எத்தனையோ இ.ஆ.ப.(I.A.S.) அலுவலர்களைப் பார்ப்பனப் பெண்கள் விரும்பி மணந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்தக் கலப்பைச் செய்தது கல்வியேயன்றி, கவிதையல்ல. கல்வி வழியாகப் பெற்ற பதவியும், பதவி வழிச்சீருந்தான் இன்று கலப்பு மணங்களைச் செய்வித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சாதி வேலியைத் தாண்டிவரக் கல்வியே ஊன்றுகோல் என்னும் கவிஞரேறு அவர்களின் கருத்துக் குருத்துவிட்டிருக்கிறது. வாணிதாசனாரின் வழிகாட்டுதல் எவ்வளவு உயர்வானது! உதவியானது!

“கட்டாயமாகக் கல்வி கற்க வேண்டும்!-சாதிக்காடுகளை வெட்டிச் சாய்க்க வேண்டும்!”

என்று சாதிக் காடுகளை வெட்டிச்சாய்க்கும் கருவி, கத்தி
என்று தெளிவுபடுத்துகிறார் கவிஞரேறு!

மதத்தை மதியாதவர் வாணிதாசன்

“ஒழுக்கக் கேடுகளுக்கெல்லாம் மதமே காரணம்”

என்று கடுமையாகக் கருத்துரைத்தவர் இங்கர்சால்.

“இந்து மதம், ஒரு மனிதன் செத்தபிறகு மோட்சம்
(விடுதலை) என்கிற புரட்டான தத்துவத்தின் மீது கட்டப்பட்ட
பொய்க் கோட்டை” என்றார் பெரியார்.

கவிஞரேறு அவர்கள் மதத்தை மதித்தவரல்லர். அதை
மிதித்தவர். மதந்தான் மனிதனைப் பிரித்தது; மடமையைத்
திணித்தது; நேயத்தைத் தகித்தது; மதத்தின் இந்தப் பண்புகளை
உள்வாங்கியிருந்த கவிஞரேறு, மறைந்த குடியரசுத் தலைவர்
திரு சாகீர் உசேன் அவர்கள் காலமான போது பாடிய
இரங்கல் பாடலில்,

“என்மதமே பொன்மதமாம்! வாழும்மற்
றெம்மதமும் இழிந்த தென்றே
தம்மதமே நிலைநாட்டிப் பாரதத்தை
இரண்டாகத் தகர்த்த போது
புன்மதமே பிரிவினையின் புற்று நோயாம்
எனச் சொல்லிப் புழுங்கி, நொந்து”

என்று மதம் நாட்டையே துண்டாடிய கொடுமையைச்
சுட்டிக்காட்டி அதைப் புற்றுநோய் என்று சாடினார்.

மூடநம்பிக்கையை எதிர்த்தார்

“இருள் என்பது வேறெங்குமில்லை, அறியாமை என்பதில்
தான் இருக்கிறது” என்றார் சேக்கிழியர்.

“மூடநம்பிக்கை என்பது தெளிவும், விளக்கமும்
இல்லாமல் ஒரு கருத்தை ஏற்றுக் கொள்வதும், நம்புவதுமாகும்”
என்றார் தந்தை பெரியார்.

பெரியாரவர்களின் பேருழைப்பால் கிடைத்த பலனை, ஏற்பட்ட திருப்பத்தை நிலை நிறுத்தத் தவறிய தோடன்றி, முன்னிலும் பெருஞ்சரிவு ஏற்பட விட்டுவிட்டனர் பெரியாருக்குப் பின்வந்தோர்.

கவிஞரேறு வாணிதாசர், குமுகாயத்தில் குவிந்து கிடக்கும் மூட நம்பிக்கையைக் குறைக்கவும், ஒழிக்கவும் குரல் கொடுத்தார்.

“மூடப்பழக்கத்தைத் தள்ளு - உன் முன்னோர்கள் வாழ்வினில் இவையுண்டோவிள்ளு!”

..தொடுவானம்

என்று கேட்டு விழிப்புணர்வைத் தூண்டினார்.

பெண் விடுதலை

கவிஞரேறு அவர்கள் ஏற்றுப்போற்றிய கொள்கைகளில் இதுவுமொன்று.

பண்டைத் தமிழகத்தில் ஆண் பெண் வேறுபாடு பாராட்டப்பட்டதில்லை. குமுகாயத்தில் பெண்கள் தாழ்ந்தவர்களாக நடத்தப் பட்டிருந்தால், கல்வி நலன் பெற்றுப் பாவலர்களாக விளங்கியிருக்க முடியாது. கல்வி, அறிவியல் முன்னேற்றம் கண்டுள்ள இற்றை நாளிலும், இல்லாத அளவிற்குச் சங்கக் காலத்தில் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட பெண்பாற் புலவர்கள் வாழ்ந்துள்ளார்கள்.

ஒளவையார் போன்றவர்கள் மன்னனிடம் போர்க்களத்திற்கே சென்று அறிவுரை கூறாமளவுக்குப் பெண்கள் உரிமையும், திறமையும் பெற்று விளங்கினார்கள்.

பாரதி தொடங்கிப் பற்பல கவிஞர்களும், தத்தம் பாடல் வழி பெண்ணுரிமைக்காகக் குரல் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். வாணிதாசனாரும் தம் பங்களிப்பாகக்,

“கசங்கிய மலரே! உன்னைக்
கண்டதும் இந்த நாட்டில்
கசங்கிய மலர்கள் சிந்தும்
கண்ணீரென் கண்முன் தோன்றும்”

-எழிலோவியம் (பக்.67)

என்று பெண்கள் நிலைகண்டிரங்கும் பாடலைப் பாடியுள்ளார்.

“.....” இந்நாள்

பெண்ணுரிமை இல்லையெனில் நமது மக்கள்
பேசுகின்ற விடுதலைக்கென் மதிப்போ சொல்வீர்?

என்று பெண்ணுரிமைக் கிடமில்லா விடுதலை
பொருளற்றதென்று கடுமையாகக் குறை கூறுகின்றார் கவிஞர்.

விதவை மணத்தை ஆதரித்துப் பகுத்தறிவுப் பாசறைப்
பாவலர்கள் பலரும் பாடியிருக்கின்றார்கள்.

தந்தை பெரியாரவர்கள் சொன்னதைச் செய்பவர்.
செய்ய வேண்டியதைச் சொல்பவர்.

“செய்து நீ காட்டிச் செய்யச் சொல்லு”

என்னும் வாணிதாசனார் வாக்கிற்கு வழிகாட்டியவர்
பெரியார். மழை பெய்யாத காலத்திலேயே ஊற்றெடுத்தோடிய
ஆற்று நீர் அவர். மூடத்தனமென்னும் முட்புதர்கள்
மண்டிக்கிடந்த அந்த நாளிலேயே, எவ்வளவோ எதிர்ப்புக்
கிடையில், தமது தங்கையின் மகளுக்கு விதவைத் திருமணத்தைச்
செய்து வைத்தவர்.

விதவை மணத்தைச் செய்து காட்டிய பெரியாரையும்,
அதை ஆதரித்துப்பாடிய பாவேந்தரையும் காலத்தால்
முந்திக்கொண்டவர் தெலுங்குப் பாவேந்தர் கந்து கூரி
வீரேசலிங்கம் பந்துலு. இவர் 1848-ஆம் ஆண்டு முதல்
1919-ஆம் ஆண்டுவரை வாழ்ந்தவர். நமது புரட்சிக்
கவிஞரைப் போன்றே சீர்திருத்த எண்ணம் கொண்டவர்.
பெண்கல்வி, விதவை மணம், சமுதாய மறுமலர்ச்சி

ஆகியவற்றைப் பாடு பொருளாகக் கொண்டு கவிதை படைத்தவர். கவிதையோடு நின்று விடாமல் செயலிலும் காட்டியவர். தென்னாட்டிலேயே இவர்தான் முதன் முதலாக (1880-இல்) விதவைத் திருமணத்தை நடத்தி வைத்தவர்.

தமிழ் மொழியில் விதவை மணத்தை ஆதரித்த முதல்நூல் தேவ சேனாபதிப் புலவர் இயற்றிய அமிர்தவல்லி மாலை. விதவை மணமாக மட்டு மன்றிக் கலப்பு மணம் புரிந்து கொண்டவர்களாகவும் கதைத் தலைவன் செல்வபதியும், தலைவி அமிர்தவல்லியும் படைக்கப் பட்டனர். கவிதையில் அவர் காட்டிய கைம்மைக் கோலத்தைக் காண்போம்.

“வெள்ளைத் துணிபோர்த்தி மேனி யொடுங்கிப்போய்
ஆபரண மொன்று மின்றியழகு குறைவடைந்து
கண்ணீர் வடித்துக் கண்ணிரண்டும் வீங்கிப்போய்
அழகு நெடுங்கூந்தல் அங்கே தரையினிலே
சிக்கிப் பிடித்துச் சீரழிந்து தான்கிடக்க
மங்கைப் பிராயம் வயதுபதி னைந்திருக்கும்
தங்கை படுத்துத் தரையில் கிடந்தாள் காண்.”

என்னும் இப்பாடலில், பாவேந்தரின் பாடல்தரும் வேகம், சொற்கட்டு, உவமை ஆகிய செழுமைக் குறைந்திருந்தாலும், எண்ணத்தால், எழுத்தால் தேவசேனாபதி பாவேந்தரை முந்திக் கொண்டாரென்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டேயாக வேண்டும்.

வ.உ.சிதம்பரனாரைத் தமிழுலகம் சுதந்திரப் போராட்ட வீரராக மட்டுமே அறிந்து வைத்திருக்கிறது. அவரோர் சிறந்த தமிழறிஞர்; கவிஞர்; பதிப்பாளர்; உரையாசிரியர், நூல்மொழிபெயர்ப்பாளர் என்னும் அவரது பன்முக ஆற்றலை தமிழுலகம் அறியச் செய்யத்தவறியது இலக்கிய உலகம் செய்த பெரும் பிழை. அவரது ‘மெய்யறம்’ என்னும் நூலில் “துணையிருந்தாரை மணப்பது புண்ணியம்” என்றுபாடி விதவை மணத்தை ஆதரித்துள்ள முற்போக்குச் சிந்தனையை நாம் பாராட்டியே ஆகவேண்டும்.

இவர்களைப் போலவே வாணிதாசரும் கைம்மைக் கெதிராகக் குரல் கொடுத்துள்ளார். இரவு வரவில்லை என்னும் நூலில் இடம்பெற்றுள்ள காணையின் கடிதம் என்னும் பாடல், விதவை மணத்தை இவர் ஆதரிப்பதற்கோர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

“தாலி இழந்தாளைத் தாலிகட்டி இற்பேணல்
ஏலா தெனப்பெற்றோர் ஏசுடினும்-வேலி
நனிகமழ் பூங்கூந்தல் நங்காய்!- மணப்பேன்!
குறைகூறு வர்க்கு றுக!”

இவ்வெண்பாவில் கைம்பெண்ணின் நிலையும், குழகாயக் கட்டுப்பாடும் குறை கூறலும், இவற்றையெல்லாம் மீறியே விதவை மணம் நடத்தப் பெற வேண்டும் என்ற உறுதி நிலையும் பேசப்படுவதைக் காண்கின்றோம்.

வாணிதாசன் கண்ட பொதுவுடைமை :-

மார்க்கும் எங்கல்கும் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் உரிமைக்கும், உயர்வுக்கும் பொதுவுடைமையே உதவக் கூடியதெனப் புதுநெறி புகட்டிய புரட்சியாளர்கள். புள்ளி வைத்தவர்கள் இவர்களென்றாலும் கோலம் போட்டவர்கள் உருசிய இலெனின், இசுட்டாலின், சீனத்தின் மா-சே-துங்-போன்றவர்களே!

உருசியத்திலும், சீனத்திலும் ஊன்றப்பட்ட பொதுவுடைமை வித்து வளர்ந்து, காய்த்து வெடித்து, உலகெங்கும் பரவிற்று. அதன் விதை இந்திய மண்ணிலும் வந்து விழுந்தது. முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்களும், கவிஞர்களும் பொதுவுடைமைக் கொள்கையைப் போற்றி வரவேற்றனர்.

பாரதி தொடங்கப் பாவேந்தர் தொடர, வாணிதாசனும் பொதுவுடைமைக் கொள்கையைப் போற்றிப் பாடினார். இரத்தினக் கற்களையொத்தச் சொற்களைக் கொண்டு,

எளியவரும் புரிந்து கொள்ளும்படி இக்கொள்கையைப் பாடியவர் அவர்தான். தனது முதற்படைப்பான 'தமிழ்ச்சி' யிலேயே பொதுவுடைமைக் கருத்தைப் புகுத்திப் பாடினார்.

“உடைமை பொதுசெய்து மக்களெல்லாம்-நாட்டில்
உண்டு களித்திட வேண்டும் அய்யா.”

என்று தொடங்கிச் சிரித்த நுணாவில்

“யான் என(து) என்றிருக்கும் அகந்தை அற்றால்
இவ்வுலகில் நிலவுபொருள் பொதுவாம் யார்க்கும்!
ஏனோலிச் சுயவெண்ணத் தடிமை யானோம்?
எல்லோர்க்கும் பொதுவுடைமை எனவாழ்வோமே!”

என்று முடிவாகப் பொதுவுடைமை வாழ்வே வேண்டுமென முடிக்கின்றார்.

நாட்டுப்பற்றும் மொழிப்பற்றும்

நாட்டுப்பற்றில்லாதவன் நாற்றமில்லா மலர்.
ஊற்றில்லாக் கிணறு! இயற்கையில் திளைத்த வாணிதாசன்
வீட்டை விரும்பியதைப் போன்றே நாட்டையும் நயந்தவர்.
நாட்டை அவர் வெறும் எல்லைக் கோடாக எண்ணியவரல்லர்.
வீடுகளின் பெருக்கந்தான் நாடு! வீட்டின் நலமே நாட்டின்
வளம் என்னும் கருத்தைக் கொண்டவர்.

கவிஞரிடம் நாடா? வீடா? எதுபெரிதென்று கேட்டார் அறிவழகன். அவர் தந்த விடை இதோ:- “இரண்டையும் நான் ஒரே நோக்கிலேயே பார்க்கிறேன், கருதுகிறேன். ஆயினும் நாட்டைவிடக் குடும்பத்தையே முதலாவதாகக் கவனிக்க வேண்டியதாகவும் உணர்கின்றேன். எனது பணியில் தற்சமயம் இரண்டாம் இடத்தையே நாடு பெறுகிறது. நான் இப்படிச் சொல்வதற்குக் காரணமும் இருக்கிறது. இதுவரை கவிஞர்கள் தங்கள் குடும்பத்தை அறவே கவனிக்காது நாட்டையே கவனித்து வந்தார்கள். அதனால் அவர்கள் பட்டபாடு சொல்லுந்தரமன்று. அதிலும் நானோ தன் மான

இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன். குடும்பத்தைத் தன்மானமாக வாழ வைக்க வேண்டாவா? தான் திருந்தி, வீடு, ஊர்களைத் திருத்திப் பிறகன்றோ நாட்டைத் திருத்தப் புறப்பட வேண்டும்? இன்னும் சொல்லப்போனால் நான் இரண்டையுமே கருதி நடக்கிறேன் என்று கூடச் சொல்லலாம். அதே நேரத்தில் என் எழுத்துகள் நாட்டுப் பணிசெய்கின்றன.”

உள்ளத்தை மறைக்கும் உரை வீச்சாக அல்லாமல், உண்மையெனும் பொன் பூச்சன்றோ இக் கூற்று! கவிஞரேறுவின் எழுத்து எப்படி நாட்டுப் பணி செய்ததென்பதைப் பார்ப்போம்!

“தாயிற் சிறந்தது தாய்நா டென்றுநம்
தமிழர்கள் வாழ்ந்து வந்தார்...”

என்று தமிழர்களின் மரபுப் பண்பை எடுத்தோதித்,

“தொண்டுசெய்! நம்தமிழ் நாடே சிறந்தது!
துயர் சேர்க்கும் பெண்டு பிள்ளை”

என்று அறிவுரை கூறி,

“மெய்ப்பொருள் நீ தேடு! நாட்டின் விடுதலை
வேறொன்றும் வேண்டாம்! வேண்டாம்”

என்று விடுதலை வேட்கையை விசிறி விட்டு,

“நாட்டிற்குச் செய்தது எத்துணை என்றுநீ
நாளும்நீ னைத்த துண்டா?”

என்று வினா தொடுத்துப்,

“பற்றைவிலக் கென்று சொல்லுவார் சொல்லுக
பற்றிக்கொள் நாட்டுப் பற்றை!
உற்றதுயர் போக்க உழைத்திடு வாயடா!
உன்நாடுன் பாட்டன் சொத்தே!”

என்று நாட்டுப் பற்றை ஊட்டியவர் வாணிதாசன்.

கவிஞரேறு அவர்களின் மொழியுணர்வு

எல்லாச் செயற்பாடுகளுக்கும் மொழியே மூலதனம்!
நாட்டுணர்வின் நாடி நரம்பும் மொழியேயாகும்!

மொழியை மறப்பவர் பழியைச் சுமப்பர்!
முன்னேற்றமென்பதும் முயற்கொம்பாகிவிடும்!

கவிஞனுக்கு மொழியுணர்வுதான் முதல் தகுதி! அதுவே
அவனது பெருமையின் வேர்ப்பகுதி!

“ஒரு நாட்டை அடிமைப்படுத்த முதலில் அந்நாட்டு
மொழியை அழி! என்பது நாடு பிடிப்போர் கண்டுரைத்த
அழிவுச் சித்தாந்தம்!

அயர்லாந்தின் விடுதலைப் போராட்டத் தளபதி
டிவேலரா “என் நாட்டுரிமையை இழக்க நேரிட்டாலும்
இழக்கலாம், என் மக்களின் மொழியை (ஐரிஷ்) ஒருநாளும்
இழக்க ஒப்பமாட்டேன், என்றார். ஏன்? மொழியை இழந்த
பின் இழப்பதற்கு வேறொன்றும் எஞ்சியிருக்காது என்பதால்
தான்.

பாவேந்தரின் மூச்சும் பேச்சும் தமிழ்! தமிழ்! என்றே
ஒலித்ததற்குக் காரணம் மொழியின் நிறப்புத்தான்.
பாவேந்தரைப்போல் தமிழைப் பாடியவர்கள் இல்லை,
அவரைப் பின்பற்றித் தமிழைப் பாடாத கவிஞர்களும் இல்லை.
அவர் மாணவர் வாணிதாசன் இவர்களுள் முன்னிற்பவர்.

தமிழ்மொழியின் தோற்றக் காலத்தைக் கவிஞர் பாடும்
பாங்கைக் காண்போம்.

“கல்லும் தோன்றிடக் கார்வளி தோன்றிட
அல்லும் தோன்றிட ஆர்கலி தோன்றிடப்
புல்லும் தோன்றிடத் தோன்றிய மண்ணினில்
சொல்லும் தோன்றிடத் தோன்றிய தேகயிழ்!”

என்று பாவேந்தர் விண்ணில் ஏற்றி வைத்திருந்த தமிழின்

தோற்றமெனும் காலக் கணக்கை, மண்ணுக்குக் கொண்டு
வந்தார் வாணிதாசன்!

தனது தாய்மொழியின் சீர்பரவுவதில் பாரதியும்
பாவேந்தரும், எந்த அளவிற்கு உள்ளார்ந்த உணர்வோடு
சொற்களை ஆண்டார்களோ, அந்த அளவிற்குக் கவிஞரேறு
அவர்களும் உணர்ச்சி மேலிடப் பாடியுள்ளார்கள்!.

வாணிதாசரின் சுற்றமும் நட்பும்

இத்தலைப்பை வரலாற்றோடு இணைத்துப் பார்ப்பதில்
உள்ள இடையூறுகள் என்னை எச்சரிக்கின்றன. குறையும்
குற்றச்சாற்றுகளும் தலைநீட்டக் கூடாதென்ற எச்சரிக்கை
உணர்வோடொன்றைக் குறிப்பிட விழைகின்றேன்.

ஒரு மாபெரும் வரலாற்றுக் கவிஞனின் சுற்றமாக
அவனது பிறப்புவிழி உறவைமட்டும் பார்க்கக் கூடாது.
அது மட்டுமன்று, இரத்தத் தொடர்புடைய சுற்றத்தை
வரலாற்றில் இணைப்பது கூடத் தேவையற்றதுதான்.
நாட்டிற்குரிய கவிஞனை ஒரு வீட்டிற்குரியவனாகக்
குறுக்கிவிடுவது குற்றமே!

“நாளும் நாளும் ஆள்வினை அழுங்க

இல் இருந்து மகிழ்வோர்க்கு இல்லையால் புகழ்”

- சிற்றடக்கம்

என்னும் விதியை நினைவிற் கொள்வது நல்லது.

“உருவில் மனிதராயினும் அரிய மதிநலம் மருவி
இருத்தலால் புலவர் தேவர் எனப் புகழ் பெருகி நின்றனர்,
என்பார் அறிஞர். அப்படிப் புகழ் பெருகி நின்றவரின்
அருகில் நிற்கும் தகுதியை வளர்த்துக் கொள்ளாதவர்களைச்
சுற்றப் பட்டியலில் சேர்க்க வாணிதாசரின் வரலாறு
வாக்காளர் பட்டியலோ, கவிஞரேறு அவர்களின்
புதுச்சொல்லான ‘அளவேடோ’ அல்ல.

“உற்றாரை யான்வேண்டேன் ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன் கற்பனவு யினியமையும்
குற்றாலத் தமர்ந்துரையும் கூத்தர வுன்குரை கழற்கே
கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே”

என்ற மாணிக்கவாசகரைப் போன்று, கவிஞரேறு அவர்களுக்கே எல்லாச்சிறப்புமென்ற நோக்கோடு, அவரோடு நெருங்கிப் பழகியவர்களுக்கும் நெருக்கமானவர்களை மட்டும், அவருள்ளும் குறிப்பாகக் கவிஞரின் புகழுக்கும், தொண்டுக்கும் துணைநின்ற, நிற்கும் தகுதிபெற்றிலங்கும் நட்பையும், சுற்றத்தையும் மட்டுமே குறிப்பிட்டுச் செல்லத் துணிந்தேன்.

“சொன்னால் விரோதமிது. ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ, என்றாரே நம்மாழ்வார், அப்படிப் பகையே வந்தாலும் வரட்டுமெனத் தொடர்கின்றேன்.

சுற்றச் சுடர்கள்

“தம்பி உடையான் படைக்கஞ்சான்” என்ற பழமொழி இவருக்கும் பொருந்திவரும். இளவல்களின் எண்ணிக்கை அதிக மில்லை, மூவர்தான். அவர்களுள்ளும் கரிக்கன்றாக வாய்த்தவர் கல்லாடன். புதுவை அரசு தலைமைச் செயலகத்தில் சார்புச் செயலராகப் பணியாற்றிவரும் இவர், உறவு முறையால் மட்டும் வாணிதாசனாரின் இளவல் என்பதல்ல, கவிதைப் படைப்பாற்றலும் இவர்தான் அவரின் இளவல், புதுவையில் இன்று வாழும் முன்னோடிக் கவிஞர்களுள் இவரும் ஒருவர். இவரையும் எல்லாரும் நல்லார் என்றே இயம்புவர்.

“எனக்கு மட்டும், எனக்கு மட்டும், என்னும் எண்ணமிலாதவர். உதவி கேட்டு வந்தால் எனக்குத் தெரியாது, என்னால் முடியாது” என்றுரைத்து ஒதுங்கிக் கொள்ளாதவர், பொறாமையை இவர் மனத்துள் நுழைக்க முயலும் எவரும் தோல்விகண்டு முகத்தைத் தொங்கவிட்டுக்

கொண்டுதான் திரும்ப நேரும்! அடக்கமானவர், அதிரப் பேசாதவர். கடுகுகளுக்கிடையில் இவரோ கயிலை! கவிதை நூல்கள் பல படைத்தவர். ஆய்வுக்கட்டுரைகள் பலவும் எழுதி ஆன்றோர் அவைகளில் படித்துள்ளார். இவர் படைத்த 'புரட்சி நிலா' காப்பியம் தமிழக அரசின் சிறந்த கவிதை நூலுக்கானப் பரிசைப் பெற்றுள்ளது.

புதுவைத் தமிழ்க் கவிஞர் மன்றத்தின் துணைத் தலைவரான இவர், தமிழ்த் தொண்டு எதிலும் தாமே நுழைந்து தன்னார்வத்தோடு செயல்படுபவர்! ஆன்றோர்களையும், சான்றோர்களையும் மதிக்க மறக்காதவர். கவிமாமணி, கவிதைச் செல்வர் ஆகிய சிறப்புப் பட்டங்களுடன், பல விருதுகளையும் பெற்ற இவருக்கு, தமிழ் ஆங்கிலம் ஆகியவற்றோடு பிரெஞ்சு மொழியும் தெரியும். தமது தமையனார் வாணிதாசனார் புகழொளி மீது புகை படியாமற் கண்ணே போல் காத்து வரும் காவலராகவும் திகழ்பவர்!

வாணிதாசன் பாடல்களைப் போலவே இவரது இயற்கைப் பாடல்களும் இருக்கும். பெயர் குறிக்காவிட்டால் இவரது பாடல்களை வாணிதாசன் பாடல் என்றே எண்ணத் தோன்றும். காட்டுக்காக ஒரு பாட்டின் சில அடிகள்.

“நெட்டாய்ப் பறந்து வரும் நீள் மூக்குப் பைங்கால்
குடுமீவெண் கொக்கு! கொழுமீனைக் கொளவி
கடியில்லில் போந்தொரு கள்வன்போல் சற்றே
நடையஞ்சும் பெண்ணாரை! நண்டுகரை யோரம்
நடைபயிலும்! நாவாய் நடுக்கடலில் யானைபோல்
சாய்ந்திருக்கும்! வெள்ளீத்தகடு போல் கண்பறிக்கும்
பாயும் அலைகள் பகலவனின் ஒண்கடரில்!
காயல் கரையில் கழிச்சியர்கள் உப்பெடுப்பர்!
காயும் கருவாடு காக்கும் மடச்சிறுவர்
ஓயாது கூச்சலிட்டு ஓட்டுவர் காக்கைகளை!
வாய்நிறைய வெண்கழுக்கோ வற்றல் சிறுமீனைக்
கொத்திப் பறந்தோடிக் குந்தும் பனைமரத்தில்!

பொத்தற் குடிசைமுன்னர்ப் பொன்குவியல் மீன்குவியல்!
 ஈர வலைகள் எதிரே கிடந்துவரும்!
 ஊரீரைச்ச லோடென்றும் ஓயா அலையிரைச்சல்!
 வான்விழி மாதர்கள் வாடுலர்த்திப் பாடிவரும்
 நீள்கழி நெய்தல் நிலம்”

நெய்தல் நிலத்தைப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கல்லாடன் இப்படி கவிதையில் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். பெயர் மட்டும் குறிக்காமல் வெளிவந்தால் இப்பாடலை எவரும் வாணிதாசன் பாடலென்றே மயங்குவார்! இவரை வாணிதாசரின் பரம்பரைப் பாவலர் என்பதில் கருத்து மாறுபாடிருக்க முடியுமா?

வாணிதாசரின் இரண்டாவது இளவல் முனைவர் தேவிதாசன். பாட்டோவியம் என்னும் பாடல்நூல் படைத்தவர்! பேராசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்.

முதல் இளவல் திரு சௌந்திரராசலு. சேலிய மேட்டில் கிளை அஞ்சல் நிலைய அலுவலராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.

கவிஞரின் தங்கை ஆண்டாள்-கிருட்டிணன் இணையரின் தலைமகன் புலவர் கி.அரியரன் அவர்கள். பட்டதாரி ஆசிரியர். இலக்கியச் சோலை அமைப்பாளர். புதுவை மாநில ஆசிரியர் சங்கத்தின் தலைமைப்பொறுப்பை ஏற்றிருந்த காலத்தில் ‘ஆசிரியர் நெஞ்சம்’ இதழின் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றுச் செப்பமாக இதழை நடத்தியவர். கவித்திறம் பெற்றிருந்தும், நூலேதும் படைத்திலர். தமது மாமனிடம் பெற்ற கவிதையாற்றலையும், இலக்கியப் புலமையையும் வீணடித்து வரும் குற்றவாளி இவர்.

புலவர் வ. கலியபெருமாள், கவிஞரின் தலைமகள் மாதரி என்பாரின் மணாளர். முதுகலைப் பட்டம் பெற்ற இந்தத் தமிழாசிரியர் சிறந்த பேச்சாளர். தனிப் பாடல்கள் பல எழுதிய கவிஞர். கவிஞரின் படைப்புக்களில் ஆழ்ந்து

தோய்ந்த அறிவு நலம் பெற்றவர். எல்லாமிருந்தும் எண்ணம் இல்லாததால் நூலேதும் படைக்காதவர்.

ஊராலும் உறவினர்களாலும் 'படே சாகிப்' என்றழைக்கப்படும் இராமச்சந்திரன் வாணிதாசரின் தோழர். கவிஞரவர்களை உள்ளார்ந்த நேயத்தோடு நினைந்து நெகிழும் இவரிடம் கவிஞரைப் பற்றிய செய்திகளைக் கூட்டல் குறைத்தலின்றிக் கேட்டறியலாம் தோட்டம் துரவு சரி, வீடு...?

ஆணும் பெண்ணுமாக ஒன்பது பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையான வாணிதாசரின் பெயரை நிலை நிறுத்தும் ஆற்றலோடு, அவை முன் நிற்கக் கூடியவராக விளங்குபவர் முனைவர் அரங்க-நலங்கிள்ளி. புதுவைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றும் இவர், மகன் தந்தைக் காற்றும் நன்றியாக, கவிஞரேறு அவர்களின் இரு கவிதைத் தொகுதிகளைப் பதிப்பித்துள்ளார்.

மாதரி, ஐயை, எழிலி, முல்லை, மற்றும் இளவெயினி ஆகிய ஐந்து பெண்களில், கடைசிப் பெண் மட்டும் புதுச்சேரி நூலகத் துறையில் பணியாற்றுகிறார். ஐயை கவிஞரேறு அவர்களை நனிஓம்பி, அவர்தம் எழுத்துப் பணிக்கு மிகுதியும் துணைபுரிந்தவர். இவர் திரு.பொன்னுசாமி அவர்களின் வாழ்க்கைத் துணையானபின், இப்பணி தடைபட்டுப் போயிற்று.

நக்கீரன், நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி, பெருங்கிள்ளி என்பார் ஆண்பிள்ளைகள்.

அனைவரும் கவிஞரேறு அவர்களின் தனித்தமிழ்ப் பற்றுக்கும், இலக்கிய ஈடுபாட்டிற்கும் பெயர்வழிச் சான்றாக விளங்குகிறார்கள்.

கவிஞரேறு அவர்களின் குடும்பத்தைப் போலவே சுற்றச் சூழலும் பெரிது.

“யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்னும் சங்கத் தமிழ் பயின்றவரல்லவா, சுற்றச் சூழலுக்குக் கேட்கவா வேண்டும்!.

நலந்தரும் நட்பு!

உடன்பிறப்பென்ற வகையில் கவிதைச் செல்வர் கல்லாடன் அவர்களைத் தவிர்த்துப் பார்க்கும் போது, கவிஞரேறு அவர்களின் கவிதைப் பணிக்கும், நூல்கள் வெளிவரவும், இலக்கிய வட்டத் தொடர்புக்கும் ஊக்கமாக, உதவியாக இருந்தவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் புலவர் நா. அறிவழகன் தில்லை தா. அழகுவேலன், செந்நீர்க்குப்பம் திருமலை-செங்கல்வராயன், புதுக்கோட்டை, பொன்னி இதழாசிரியர் சுப்பிரமணியன், பாரி நிலையம் பழனியப்பன், பாவேந்தர் விருது பெற்ற பாவலர் முடியரசன் ஆகிய சமகால நண்பர்கள்.

இளைய தலைமுறையினருள் கல்லாடனின் நண்பர்களாகவும், புதுவைத் தமிழ்க் கவிஞர் மன்றத்தின் பொறுப்பாளர்களாகவும், தமிழ்க் காவற்குழு போன்ற அமைப்பு வழித் தமிழ்த் தொண்டர்களாகவும் விளங்கும் சொல்லாய்வுச் செல்வர் சு. வேல்முருகன் அவர்களையும், பாட்டறிஞர் இலக்கியன் அவர்களையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

வித்துவான் நா. அறிவழகன் அவர்கள் தான் கவிஞரின் கவிதைகளைப் படியெடுத்துப் பகுத்தும், தொகுத்தும் நூல்வடிவம் கொடுத்தவர். பதிப்பகங்களோடு தொடர்பு கொண்டு நூல் வெளிவரத் துணைபுரிந்தவர்.

“கோடிகொடுத்தும் குடிப்பிறந்தார் தம்மோடு கூடுவதே கோடிபெறும்” என்னும் ஒளவையின் வாக்கிற்கேற்ப, அறிவழகன் வாணிதாசனோடும், வாணிதாசன் அறிவழகனோடும் சேர்ந்ததால்தான், பெருங்கவிஞன் ஒருவனின் படைப்பாற்றலைத் தமிழகம் அறிந்துகொள்ள வழி ஏற்பட்டது.

கவிஞரேறு அவர்களின் படைப்புக்கள் நூல் வடிவம் பெற்றதையும், நூலாகி வெளிவந்த வரலாற்றையும் அறிவழகன் அவர்கள் மூலமே அறியமுடிகிறது. அவர்தான் கவிஞரேறு அவர்களுடன் கால்நூற்றாண்டு காலத்திற்கும் மேலாக நட்புப் பிணைப்பை நழுவவிடாமல் பற்றி நின்றவர்.

வாணிதாசன் என்னும் இளம்பரிதிக்கும், அறிவழகன் என்னும் செந்தாமரைக்கும் நட்பு தோன்றியது எப்படி? அறிவழகன் சென்னையில் 'அழகு' என்ற பெயரில் இலக்கியத் திங்களிதழ் ஒன்றை நடத்தி வந்தார். இதழாசிரியர்-படைப்பாளி என்று ஏற்பட்ட தொடர்பு நட்பாகப் பழுத்தது. முதல் நான்காண்டுகள் நெருக்கமோ, மன உருக்கமோ இன்றி நகர்ந்தது. ஆனால் அடுத்து வந்த நாட்கள் அப்படியே தொடராமல் பாசப் பிணைப்புக்கும், குடும்ப நட்புக்கும் அடித்தளமாக அமைந்தன.

கவிஞரேறு வாணிதாசனாரின் கவிதைப் பணிக்கும் நூலாக்கத்திற்கும் அறிவழகன் எவ்வாறெல்லாம் ஆக்கப் பணிபுரிந்தாரென்பதை அவர் மூலமே அறிவோம்.

“வாணிதாசன் அவர்கள் முதலாவதாகப் படைத்தளித்த கொடி முல்லை, மற்றும் 'தமிழ்ச்சி' என்னும் நூல்களின் இரண்டாம் பதிப்பு உட்பட பதினைந்து கவிதை நூல்களையும் ஒரு தமிழாக்கக் கதை நூலையும் நானே பெயர்தெழுதித் தொகுத்து, நூலுக்குப் பெயரும் இட்டு வெளிக்கொணர்ந்தேன். அவர் மகன் வெளியிட்ட இரண்டு கவிதைத் தொகுதிகளும் பெரும்பாலும் நான் பெயர்த்து எழுதி வைத்திருந்தவையே. இந்நூல்கள் வெளிவரவும், செய்திருப்பவற்றைச் சரிபார்க்கவும், பதிப்புரை முதலியன எழுதி உதவியும் பெருந்துணை புரிந்தவர், பெரும் புலவர் திரு தில்லை-தா-அழகுவேலனார் ஆவார்.” இதைத் திரு அறிவழகன் அவர்களின் வாக்கு மூலமாக ஏற்றுக்கொள்வதே முறை!

‘தொடுவானம்’ பெயர்ப்பிறந்த வரலாறு:-

1952-ஆம் ஆண்டு, மூன்று புலவர்கள் ஒரிடத்தில் ஆய்த எழுத்தைப் போல் அமர்ந்து ஏதோ செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். வாணிதாசனின் இசைப் பாடல் நூலுக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம்? எப்படி அழைக்கலாம்? என்னும் ஆராய்ச்சி தான் அப்போது நடந்து கொண்டிருந்திருக்கிறது. முடிவில் ‘தொடுவானம்’ என்னும் பெயர் தேர்வுபெற்றது. பெயருக்கேற்ற பாடல் நூலில் இருக்க வேண்டாவா? இல்லையே! அதனாலென்ன நெய்யில்லாமற் போனாலும் கையில் வெண்ணெய் இருக்கிறதே!

கவிஞருக்குக் கோரிக்கை விடப்பட்டது. உடனே தொடுவானத் தலைப்பிற் கேற்ற பாடலொன்றை இயற்றும்படி அறிவுழகன் நெருக்க, அழகுவேலன் முடுக்கப் பாட்டுப் பிறந்தது.

“தொடுவான் அழகே அழகு
விடியல் தந்த
தொடுவான் அழகே அழகு!”

ஒரிரவு உழைப்பில் விடியல் தந்த பாடல்தான் இது.

கவிஞரேறு அவர்களின் படைப்புகளில் பெரும்புகழ் ஈட்டி வந்த நூல் ‘எழிலோவியம்’. இந்நூல் 1954-இல் மலர் நிலையத்தால் வெளியிடப்பட்டது. தமிழ்த் தென்றல் திரு வி.க, தமிழ்த்தாத்தா மயிலை-சிவ. முத்து ஆகியோர் அணிந்துரை என்னும் வண்ணத் தூரிகை பட்ட அழகோவியமாக உலாவந்தது. பிரிந்த கட்சிக்குப் பெயர்ப் பிரச்சினை வருவதுபோல் வாணிதாசர் படைப்புக்களும் பெயர்ச்சிக்கலில் அகப்பட்டு மீண்டு வந்துள்ளன.

அறிவுழகன் தங்கியிருந்த அங்கப்பநாயக்கர் தெரு அறைதான் ‘அழகோவியம்’ அச்சேறும் உருப்பெற்றக்

கலைக்கூடம்! வழக்கம் போல் வாணிதாசன், அறிவழகன் மற்றும் அழகுவேலன் முக்கூட்டுப் பெயரை முடிவு செய்ய முனைந்திருந்தது. அச்சாகி வந்த 'எழிலோவியம்' நூலில் உள்ள முதல் பத்துப் பாடல்களும் பெயர் முடிவான போது இல்லை. மற்ற பாடல்களுக்கு மூவரும் கலந்துரையாடி உத்தலைப்புக்களை முடிவு செய்தார்கள். நூல்தலைப்பிற்கேற்ற முதல் பத்துப் பாடல்களையும், அப்போதே கவிஞர் எழுத, இருவரும் படியெடுத்து நூலில் சேர்த்து எழுலோவியத்தை முழுமைபெறச் செய்தார்கள்.

அறிவழகனின் பணி இத்துடன் முடிந்துவிட வில்லை. கவிஞரை முன்னிலைப் படுத்தும் ஒவ்வொரு முனைப்பிலும் இவரது தொண்டு துணை நின்றது. பள்ளிப் பாடப் புத்தகங்களில் பாடற்பகுதியில் வாழங்கவிஞர்களின் பாடலைச் சேர்ப்பதில்லை என்றொரு மரபு பேணப்பட்டு வந்தது. இந்த மரபை மாற்றிப் பாவேந்தரின் பாடல்களைப் பாடநூல்களில் இடம்பெறச் செய்தவர் பேரா.முனைவர் அ.சிதம்பரநாதன் (செட்டியார்) அவர்களே!

பாவேந்தரைத் தொடர்ந்து வாணிதாசன் பாடல்கள் நடுநிலைப்பள்ளி, இறுதி வகுப்பு, ஆசிரியப் பயிற்சிப் பள்ளி மற்றும் உயர்நிலைப்பள்ளி இறுதி வகுப்புப் பாடநூல்களில் இடம்பெற்றன. இதுவுங்கூடத் தகுதி அடிப்படையில் நடந்து விடவில்லை. பாடத்திட்டக் குழுவினரின் மனக் கபாடத்தைத் திறந்த ஞானசம்பந்தர், அரசினர் கலைக் கல்லூரிகள் பலவற்றில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும், முதல்வராகவும், 'மாஸ்கோ' வானொலி நிலையத்தில் தமிழ் நிகழ்ச்சித் துறைத் தலைவராகவும் விளங்கிய பேரா.பண்டித இராம-மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களே! இவரைத் தொடர்ந்து திருவாளர்கள் வடிவேலு (பிள்ளை) பேரா. முத்து-இராசாக் கண்ணனார் ஆகியோர் வாணிதாசன் கவிதைகளைப் பாடநூல்களில் சேர்க்கக் காரணமாக இருந்தார்கள்.

அறிவழகன் என்னும் ஒரு நண்பர், கவிஞரேறு வாணிதாசனுக்காக என்னென்ன முயற்சிகளை எவ்வாறெல்லாம் செய்துள்ளாரென்பதை ஓரளவேனும் கோடிட்டுக் காட்டினால் தான், உரிமை பாராட்டி, முதன்மை வேண்டுவோர், நாம் என்ன செய்தோம் என்றெண்ணிப் பார்த்திட ஏதுவாகும்.

தென்னார்க்காடு மாவட்டத் தமிழ்க் கவிஞர் மன்றத்தின் செயல்பாட்டுத் தாக்கத்தால், புதுவைத் தமிழ்க் கவிஞர் மன்றம் தொடங்கப்பட்டது. புதுவைச்செல்வம் தலைவராகவும், கவிமாமணி கல்லாடன் துணைத் தலைவராகவும் சொல்லாய்வுச் செல்வர் சு. வேல்முருகன் செயலராகவும் பாட்டறிஞர் இலக்கியன் பொருளாளராகவும் பொறுப்பேற்றுச் செயல்பட்டார்கள். இக்கவிஞர் மன்றந்தான் கவிஞரேறு அவர்களுக்குப் புதுவையிலும், சேலியமேட்டிலும் விழாவெடுத்துச் சிறப்பு மலர் வெளியிட்டது. கவிஞரின் நூல்கள் சிலவற்றை மறுபதிப்புச் செய்து ஆக்கப்பணி புரிந்தது.

திரு வேல்முருகன் அவர்கள் வாணிதாசன் கவிதைகளைத் திறனாய்வு செய்து, “வாணிதாசன் கவிதைகள் ஓர் ஆய்வு” என்னும் நூலை வெளியிட்டு, அந்நூலுக்காகத் தமிழக அரசின் பரிசையும் பெற்றவர். மேலும் ‘வாணிதாசன் கவிதைகளில் உருக்காட்சி, மற்றும் வாணிதாசன் குழந்தை இலக்கியம்’ ஆகிய நூல்களையும் எழுதி, கவிஞரேறு அவர்களின் படைப்புத்திறனைப் பலரும் அறியத் துணை செய்தவரும் இவரே!

வாணிதாசன், அறிவழகன், அழகுவேலன் என்னும் முக்கூட்டு, முதல் கூட்டு-முது கூட்டு. கல்லாடன், வேல்முருகன், இலக்கியன் என்னும் இளையோர் கூட்டு இரண்டாம் கூட்டு. புதுவையில் இம்மூவேந்தர்களும் முனைந்தாற்றிய இலக்கியப்பணி, பலரை மூக்கின் மேல் விரல் வைத்து வியக்கச் செய்தது.

வாணிதாசர் புகழ்ப் பணியில் உள்ளார்ந்த உணர்வோடு பங்கேற்றுழைத்தவர் இலக்கியன். புதுவையில் மேற்கொள்ளப்படும் தமிழ்க்காப்பு, வளர்ச்சிப் பணிகளிலெல்லாம் ஈடுபட்டுழைப்பவர். தமிழ்ப் பணிக்காகவும், இலக்கியப் பணிக்காகவும் இவரைத் தேடிப் பல பரிசுகளும், விருதுகளும் வந்தடைந்துள்ளன.

வாணிதாசரோடு பழகிய ஆன்றோரும், சான்றோரும்

கவிஞரேறு அவர்களின் வாழ்க்கையோடு தொடர்புடைய அறிஞர் பெருமக்களில், உற்ற தோழராக விளங்கியவர் இலக்கணச் செம்மல் புலவர் குமாரசாமி செட்டியார். இருவருக்குமிடையே நிலவிய நேயமும், நெருக்கமும் எண்ணி எண்ணி வியக்கத்தக்கது. திரு. செட்டியாரவர்கள் காலமான போது,

“ஊன்புத்த தமிழுணர்வும் உளம்புத்த அன்பும்
ஒண்டமிழில் நனிபுத்த இலக்கண மேம்பாடும்
காண்புத்த அருவியொக்கும் திருக்குமார சுவாய்
கண்களழ எமைப்பிரிந்தாய் யாற்பொறுக் கக்கூடும்”

என்றமுதவர் வாணிதாசர். அன்பிற்கேது அடைக்கும் தாழ்?

பேரா. சுந்தரசண்முகனார் சிறந்த தமிழறிஞர். ஏராளமான ஆய்வு நூல்கள் எழுதிப் பரிசும் பாராட்டும் பெற்றவர். ஒரு காலத்தில் வில்லியனூரில் இலக்கியச் சொற்பொழிவுக்குச் சென்றபோது, பெருமழை பிடித்துக் கொள்ள, வாணிதாசன் வீட்டிலேயே சில நாட்கள் தங்க நேர்ந்தது. அப்போது இருவரும் இலக்கியச் செய்திகளைப் பகிர்ந்து கொண்டு காலம் கடத்தினார்கள். கவிஞரிடம் உள்ளன்பு கொண்டிருந்தவர்களுள் இவரும் ஒருவர்.

இரா.திருமுருகன். தமிழறிந்தவர்களுக்கெல்லாம் இன்று புதுவை என்றவுடன் நினைவுக்கு வரும் முதற்பெயர் இவருடையது தான்... “பாக்களெனும் பொன்னைச் சொரிந்து

புகழ் வளர்க்கும் பாவலநீ இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரு”
என்று கவிஞரை வாழ்த்திய தமிழறிஞர், தமிழ்த் தொண்டர்.

தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டிலும் புலமை பெற்ற பாவலர்
பேராம. இலெ.தங்கப்பா அவர்கள். தனித்தமிழ் ஆர்வலரான
இவரது புறத்தோற்றம் அமைதியாகக் காணப்பட்டாலும்,
புரட்சிப் போக்குடையவர். கவிஞரேறு அவர்களிடம் அன்பு
பாராட்டியவர். இல்லையென்றால்

“எந்தப் புகழுக்கும் இளிக்காமல் வாழ்ந்துவரும்
செஞ்சொற் புலவர், செழுமை உளம் படைத்தார்
வஞ்சம் நிறையார்; வறட்டுப் பெருமையிலார்”

என்று கவிஞரின் பண்பு நலம் விளங்கப்பாடிப் பாராட்ட
முடியுமா?

பாவலர் தமிழியக்கன் கவிஞரேறு அவர்கள் மீது
பிள்ளைத் தமிழ் பாடியுள்ளார். அண்மைக் காலத்தில்
வெளிவந்த சிற்றிலக்கிய வரிசையில் சிறப்பான இடம்
பெறத்தக்க படைப்பு இது. வேறுபல நூல்களையும்
எழுதியுள்ள இவர் வாணிதாசன் பிள்ளைத் தமிழ் மூலம்,
தனது ஆசானுக்காற்ற வேண்டிய நன்றிக் கடனை
நிறைவேற்றியுள்ளார்.

திரு ஆ. கோவிந்தராசலு, புதுவையில் பணியாற்றும்
பட்டதாரி ஆசிரியர். பத்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை
எழுதிப் புகழ் பெற்ற இவர் வாணிதாசரைக் குழந்தைகளுக்கு
அறிமுகப்படுத்தும் வகையில் ‘வாணியின் கதை’ என்னும்
சிறுவர் நூலைப் படைத்துச் சிறப்பித்துள்ளார்.

புதுவைக் கவிஞர்களுள் புகழ்பூத்த சீராளர் செவ்வேள்.
நூல்கள் பல படைத்த முன்னாள் அரசு அலுவலர்.
வாணிதாசருடன் அன்பு வைத்திருப்பவர்.

“இங்குற்ற நம் கவிஞர் கையாள்கின்ற
எளியநடை எல்லார்க்கும் புரியும்; கட்டித்

—தங்கத்தைப் பொடிப் பொடியாய் ஆக்கி நல்ல
தாதுவளர் மருந்தாக்குங் கவையை அன்னர்
எங்குத்தான் பெற்றாரே?”

என்று வாணிதாசரிடம் தனக்கிருந்த தொடர்பு விளங்கப்
பாராட்டியுள்ளார்.

புதுவை ஆசிரிய பெருமக்காளும், தமிழறிஞர்களாலும்
மதிக்கப்பெற்றவர் சிவ.கண்ணப்பா. வாணிதாசருடன்
ஒன்றாகப் பணியாற்றியவர். இருவருக்கும் தமிழ்க் காதல்
உண்டு. நல்ல நண்பர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள்!.

புரவரேறு அரிமதி-தென்னகன் பாகூரில் பணியாற்றிய
போது கவிஞரேறு அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகிய நேயர்.
தமது ‘முசில் விடு தூது’ இலக்கியத்தில்

“பாவில் இயற்கை வளம் கண்ட கவிப்புலியாம்
வாணிதாசன் உறையும்
வேலியிலாக் கல்லறையைக் காண்பாய் எழிலியே!”

என்று உருகிப் பாடியவர். பாவேந்தர் விருது பெற்ற
இப்பாவலர்

வாணிதாசர் புதுவைக்குச் சென்றால், நண்பர்களுடன்
உரையாடக் குழுமும் இடம் கண்ணம்மை அச்சகம். அதன்
உரிமையாளர் முதுகண்ணன் என்னும் துரைக்கண்ணு.
கவிஞரின் குறிப்பிடத்தக்க நண்பர்களுள் ஒருவர் இவர்.

புதுவையில் கம்பன் கழகம் கண்டு, கம்பவாணராண
புலவர் அ. அருணகிரி, படைப்பாற்றல், பண்புநலன்
ஆகியவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டுக், கவிஞரின் அன்பரானவர்.

கவியரசர் முடியரசன் அவர்கள் நாடறிந்த புகுத்தறிவுப்
பாசறைப் பாவலர். பல்வேறு பரிசுகளும், விருதுகளும்,
பாராட்டுக்களும் பெற்றவர். வாணிதாசரை அண்ணன்
என்று பாசத்தோடழைக்குமளவுக்கு, உள்ளார்ந்த உறவு

கொண்டவர். தன்னை வித்துவான் தேர்வில் வெற்றிபெற விடாமற் தடுத்த தீயசக்திகளின் கண்களிற்படாமல், கவிஞரேறு அவர்களின் புரட்சி அகத்தில் தங்கிப் படித்துப் பட்டம் பெற்றவர். கவிஞரேறு அவர்களும் வித்துவான் பட்டம் பெற, அவர்படிப்பிற்குத் தன் படிப்பைத் துணையாக்கியவர். கோவை மாநாட்டில், கவிதைப் போட்டி முதற்பரிசை இவர் தாம் பெற்றார்! இருபதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களைப் படைத்துள்ளார்.

பொறாமைப்படத் தெரியாத கவியரசு கண்ணதாசன் கவிஞரேறு அவர்கள் பால் நன் மதிப்புக் கொண்டிருந்தவர். வாணிதாசரைப்பற்றி நா. அறிவழகன் எழுதிய சித்திரக் கட்டுரையைத் தனது 'தென்றல்' இதழில் வெளியிட்டவர். "இன்றைய மறுமலர்ச்சி உலகில் பலசிந்த கவிஞர்கள் தோன்றி வருகிறார்கள். முக்கியமாக வாணிதாசன் முடியரசன் இருவரையும் பாராட்ட வேண்டும் என்று மதுரை.தியாகராயர் கல்லூரி மாணவர்களுக்கு 8.11.1954-இல் அறிவுரை பகன்றவர் கண்ணதாசன்.

உவமைக் கவிஞர் சுரதாவும், கவிஞரேறு அவர்களிடம் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தவர். வாணிதாசர் காலமானபோது அவரது படத்திறப்புக்கு வந்திருந்து புகழஞ்சலி செலுத்தியவர். வாணிதாசன் ஓர் பெருங்கவிஞர் என்று மனந்திறந்து பாராட்டிய வாணி அன்பர்!

ஒளியும் இருளும்

அரசியல் சீர் பெற்றவர்களுள், வாணிதாசனாரிடம் அன்பு பாராட்டிய சான்றோர் பெரு மக்களும் இருந்தார்கள். புதுவையில் வாழ்ந்த திரு சேதுராமன் (செட்டியார்), பொதுவுடைமைக் கட்சித் தலைவரும், முன்னாள் அமைச்சருமான திரு வ: சுப்பையா, புதுவை மாநில அந்நாள் தி.மு.க அமைப்பாளர் திரு எம்.ஏ. சண்முகம், முன்னாள் அமைச்சர். திரு ந. மணிமாறன், பாகூர் தொகுதி சட்டமன்ற

உறுப்பினர்களான உத்திரவேலு, இராசவேலு ஆகியோர் மட்டுமன்றி முன்னாள் முதல்வர்கள் திரு குபேர், திரு எஸ். இராமசாமி ஆகியோரும் கவிஞரேறு அவர்களை மதித்து நடந்து கொண்ட மாண்பாளர்கள்.

முன்னாள் முதல்வரும், புதுவை நகரத் தந்தையுமான திரு குபேர் தமிழறிஞரல்லர். சரியாகச் சொல்வதானால் தமிழைப் பிழையறப் பேசத் தெரியாதவர். ஆனால் ஆட்சித்திறமும், அரசியல் மறமும் வாய்க்கப் பெற்றவர். இவர் வாணிதாசனாரை ஒரு கவிஞரென்ற முறையில் அறிந்து வைத்திருந்தார். அத்துடன் கவிஞனை மதிக்க வேண்டுமென்ற மரபையும் கற்றறிருந்தார்.

திரு குபேர் முதலமைச்சராக விளங்கிய போது வாணிதாசர் கிருமாம்பாக்கம் பள்ளியில் பணியாற்றிவந்தார். பிரெஞ்சு ஆட்சியில் அரசு அலுவலர்களுக்குத் தற்போதுள்ளது போன்ற கடுமையான நடத்தை விதிகள் இருக்க வில்லை. தொழிலாளர்களைப் போன்று ஆசிரியர்களும் அரசியலில் ஈடுபடுவதை ஆட்சி தடுத்ததில்லை. அதனால் தானே ஆசிரியர் வாணிதாசன், தி.மு.க. பொதுக்குழு உறுப்பினராகப் பணியாற்ற முடிந்தது. அண்ணா அவர்கள் புதுவையில் ஊர்வலமாக அழைத்து வரப்பட்ட போது மேடையில் ஏறி மாலை அணிவிக்க முடிந்தது! புதுவையில் கலைஞர் தங்கியிருந்த போது உடனிருந்து கட்சிப் பணி செய்ய முடிந்தது! குபேர் அவர்களின் கண்டிப்புக்குங்கூட ஆளாக நேர்ந்தது.

வாணிதாசரின் அரசியல் ஈடுபாட்டைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத கிருமாம்பாக்கம் பேராயக் கட்சிக்காரர் ஒருவர், முதல்வர் குபேர் அவர்களிடம், கவிஞரின் அரசியல் ஈடுபாட்டைப் பற்றிப் புகார் தெரிவித்து, அவரை உடனடியாகக் காரைக்காலுக்கு மாற்றியே ஆக வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டார். பெயரைக் கேட்கும் முன் “அப்படியா? விட்டு வைக்கக்

கூடாதே, மாற்றி விடுவோம்” என்ற குபேர் வாணிதாசன் என்ற பெயரைக் கேட்டும் விழித்துக் கொண்டார்.

“எனக்குத் தி.மு.க.வைப் பிடிக்காது தான். வாணிதாசனின் அரசியல் ஈடுபாடு எனக்கும் தெரியும். அவர் ஒரு ‘பொயட்’ (கவிஞர்). கவிஞர்கள் யாராக இருந்தாலும், எங்கிருந்தாலும் நாம் மதிக்க வேண்டும், அவருக்கு நாம் தொல்லை தரக் கூடாது. சென்றுவாருங்கள்” என்று விடை கொடுத்தனுப்பி வைத்தார். கவிஞனின் மாண்பைக் காத்த, உணர்ந்த குபேர் அவர்களைப் போற்றாமலிருக்க முடியுமா?

தனது முயற்சி தோல்வி கண்டதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத பேராயக் கட்சிக்காரர், முயற்சியை முடித்துக் கொள்ளவில்லை. எப்படியும் மாற்றியே தீரவேண்டும் என்னும் உறுதி மனத்தை உறுத்தியதோ என்னவோ, மாற்று வழியில் தன் நோக்கத்தை ஈடேற்றிக் கொள்ள முனைந்தார்.

அரசியலிலும், போர்க்களத்திலும் சூழ்ச்சி என்பது ஒரு அணி! அறம்! திறம்! அரசியல் சீர்பெற்ற அந்த பேராயக் கட்சிப் பெரியவர் நினைவுக்குப் பாரதப் போரும்-அசுவத்தாமன் பெயரும் நினைவுக்கு வந்திருக்கும் போலும். மீண்டும் முயன்றார். “வாணிதாசன் என்றால் தானே ‘பப்பா’வுக்குப் ‘பொயட்’ என்று தெரியும் (குபேர் அவர்களைப் புதுவை மக்கள் பப்பா என்றே அழைப்பர்) ஆசிரியர் அரங்கசாமி என்றால்?... பப்பாவுக்குப் புரியாது. தப்பாமல் வெற்றிதான்” என்று முயன்றார்; வென்றார்.

வாணிதாசன் காரைக்காலுக்கு மாற்றப் பட்டார். ஆணை வந்தது. ஆயத்தமானார் கவிஞர் காரைக்காலுக்குச் செல்ல; நடந்த சூழ்ச்சியை அறிந்த மூலியன் தெய்வநாயகி என்பார் குபேர் அவர்களைச் சந்தித்துக் கவிஞர் வாணிதாசன் மாற்றப்பட்ட செய்தியைக் கூறினார். “நான் தான் கவிஞரை மாற்ற மறுத்து விட்டேனே” அரங்கசாமி என்பவரைத்தானே

மாற்றியிருக்கின்றேன் என்று பதிலிறுக்க, அந்த அரங்கசாமி தான் வாணிதாசன் என்று விளக்கிய உடனே மாறுதல் ஆணையை நீக்கம் செய்து, கவிஞரை அங்கேயே நீடிக்கச் செய்தார். பேராயக் கட்சிக் காரரின் சூழ்ச்சியை முறியடித்த மூலியன் தெய்வநாயகி, கவிஞரிடத்தில் அன்பு கொண்டவர். அவரது படைப்புப் பணிக்குத் துணை நின்றவர். அவரது கவிதைகளைப் படியெடுத்துத் தரும் பணியில் மகிழ்ந்தவர்.

திரு குபேர் அவர்களின் பெருந்தன்மையும், கவிஞரை மதிக்க வேண்டுமென்ற மனப்பாங்கும் இன்று எத்தனை பேரிடம் இருக்கிறது? அன்று செய்தார், இன்று நினைக்கின்றோம். இதுவன்றோ சீர்! நிலை நின்ற பேர்!

கவிஞரேறு அவர்களின் கடைசி மகள் இளவெயினி. இவருக்கு நூலகர் வேலைக்காக நேர் காணல் அழைப்பு வந்திருந்தது. அரசு பணியிலுள்ள அலுவலர்களெல்லாம் அறிஞர்களையும், கவிஞர்களையும் ஆன்றோர், சான்றோர்களையும் அறிந்து வைத்திருப்பார்கள் என்று கருதமுடியாது. இளவெயினியை நேர் காணல் செய்யும் அரசு அலுவலருக்கு, அவர் தந்தை வாணிதாசன் என்றதும் குபேர் அவர்களைப் போல் புரிந்து கொள்ள முடியாமற் போகலாமல்லவா? எனவே அப்போது நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக விளங்கியவரும், 'கட்டுரைக் கொத்து' என்னும் நூலை வெளியிட்டவரும், இலக்கியச் சுவைஞருமான திருமுடி சேதுராமன் அவர்களிடம், கவிஞரின் உறவினர்கள் செய்தியைத் தெரிவித்தனர்.

பரிந்துரை கேட்டு வந்தவர்களை "இன்று போய் நாளை வா" என்று கூறி அனுப்பி வைத்து, வண்டியேறிப் போகும் பழக்க மில்லாதவர் சேதுராமன். அதிலும் கவிஞரின் மகள் என்றால் தாமதிப்பாரா? அவர் வீட்டோரத்தில் நின்றிருந்த ஆள் இழுக்கும் வண்டியை அழைத்தார். நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள், என்று கூறிச் சென்றார். ஒருமணி நேரத்திற்குப் பின் திரும்பி வந்தார்." நீங்கள் வீட்டிற்குச்

செல்லுங்கள். மூன்று நாட்களுக்குள் உங்களுக்கு 'உத்தரவு' வருமென்றார். சொன்னபடியே மூன்றாம் நாள் நியமன ஆணை வீடு தேடி வந்தது. இன்றும் இளவெயினி நூலகராகப் பணியாற்றி வருகிறார்.

இந்த ஒளியை வாழ்த்தித் திரும்பினால் அங்கே இருள் நிற்கிறது. பதவிச்சீரால் 'பாவலர் மணி' என்னும் பட்டத்தைத் தரும் பெருமையைப் பெற்றவர் புதுவை முதல்வராக இருந்த காலம். கவிஞரின் மகன் நக்கீரனுக்குக் கோரிமேடு நடுவணரசு ஆய்வு மருத்துவ மனையில் வேலைக்காக நேர்காணல் அழைப்பு வந்திருந்தது.

முதல்வரைப் பார்க்கக் கவிஞரை அழைத்தனர் உறவினர்கள். அவர் பரிந்துரை செய்தால் வேலை கிடைத்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு. கவிஞருக்கு வர மனமில்லை. ஒருபுறம் வற்புறுத்தல், மறுபுறம் மகனின் எதிர்காலம், இடையில் இவர். மனப் போராட்டத்திற்குப் பின், உறவினர்களோடு அந்த முதல்வரைச் சென்று பார்த்தார். "என்னை உங்களுக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ, வரமறுத்த என்னை, இவர்கள் தான் வற்புறுத்தி அழைத்து வந்திருக்கின்றார்கள், என்றதும் மிக அவசரமாகக் குறுக்கிட்ட முதல்வர்" என்னென்னே இப்படிக் கூறிவிட்டீர்கள். உங்களைத் தெரியாதா? நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? சொல்லியனுப்பினால் போதாதா? நீங்கள் வர வேண்டுமா என்ன?" என்று சொற்களைத் தேனில் தோய்த்தெடுத்துச் சொட்டச் சொட்டக் கூறினார். கேட்டவர்களின் மனம் குளிர்ந்து போயிற்று! செய்தியைக் கூறினார்கள். "இவ்வளவு தானே! இதைக் கூட உங்களுக்குச் செய்யவில்லை என்றால்...! நீங்கள் சென்று வாருங்கள். நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்." என்று வழியனுப்பிவைத்தார்.

"என்ன மரியாதை! எவ்வளவு பெருந்தன்மை! என்று பூரித்துப் போனார்கள். நாம் வற்புறுத்தி அழைத்துச்

சென்றிராவிட்டால் இது நடந்திருக்குமா?" என்றும் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்கள். கவிஞரும் நம்பிக்கையோடு காத்திருந்தார்.

சூழலும் பூமி நாட்களை நகர்த்திக் கொண்டிருந்தது. வாரங்கள் வளர்ந்து மாதங்களாயின. வேலைக்கான ஆணை வரவேயில்லை. ஆய்ந்தறிந்த போது, வேலை கவிஞரின் மகனுக்கில்லை என்பது தெரிந்தது. பூரித்தவர்கள் புழுங்கினர். வற்புறுத்தி அழைத்துச் சென்றவர்கள் வாயடங்கிப் போனதுடன் 'வாங்கியும்' கட்டிக் கொண்டனர்.

வடு மறைந்த நிலை. நக்கீரனுக்குக் 'கர்ணம்' வேலைக்காக நேர்காணல் அழைப்பு வந்தது. இது மாநில அரசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பணி. அமைச்சர் நினைத்தால் செய்யலாம். ஆசையாரை விட்டது. அதே உறவினர் இருவரும் கவிஞரை அதே அமைச்சரைப் பார்க்க அழைத்தனர். சூடு கண்ட பூனைக்கிருக்கும் சொரணை கூட உங்களுக்கில்லையா? என்று கேட்டு மறுத்து விட்டார். மற்றவர்கள் முற்றுகையிட்டனர். தந்தை மகனுக்காற்ற வேண்டிய கடமையை நினைவூட்டினர். மகன், மனைவி, மற்றவர் முகங்களில் எல்லாம் மாற்றம், மறைமுகச் சீற்றம், குடும்பப் பொறுப்பை 'உணர்ந்து' அதே உறவினர்களுடன் அதே அமைச்சரைச் சென்று சந்தித்தார்.

அமைச்சரிடத்திலும் அதே வரவேற்பு, அதே பாகு மொழி (எத்தனை 'அதே' என்று எரிச்சல் படாதீர்கள், என்ன செய்வது, எல்லாம் 'அதே' வாகத்தானே இருந்தது!) அண்ணே! முயன்றேன் முடியவில்லை. அது நடுவணரசின் கட்டுப் பாட்டில் உள்ள நிறுவனம். அதனால் தான் முயன்றும் முடியவில்லை, நடந்ததை உங்களுக்குத் தெரிவிக்காதது தான் என் தவறு. சரி, இப்பொழுது நான் ஏதேனும் செய்ய வேண்டுமா கூறுங்கள்?, என்றார் பாகுமொழியில். அப்போது அவ்விடத்தில் ஈக்கள் அதிகமாகத்தான் மொய்த்தன.